Ediția în limba engleză
NEALE DONALD WALSCH
HOME WITH GOD, IN A LIFE THAT NEVER ENDS

Atria Books, a Imprint of Simon & Schuster, Inc.

Tehnoredactare Felicia Drăgușin

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României
WALSCH, NEALE DONALD
Acasă cu Dumnezeu : într-o viată care nu se sfârseste nicio-dată/ Neale Donald Walsch - Bucuresti : For You, 2007

ISBN 978-973-1701-09-7
28

tel./fax. 021/6656223; 0342[illegible]24,
mobile phone 0724212699;
e-mail: foryou@editura-foryou.[illegible]
editura_foryou@yahoo.com;
website: http://www.editura-foryou.ro
http://www.copiii-indigo.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-1701-09-7

NEALE DONALD WALSCH

ACASĂ CU DUMNEZEU

Într-o viață care nu se sfârșește niciodată

Traducere
Monica Vișan

EDITURA FOR YOU

Un minunat mesaj
de dragoste,
într-o minunată
Conversație cu Dumnezeu

Neale Donald Walsch

Introducere

Aceasta este transcrierea cuvânt-cu-cuvânt, a unei conversații sacre. Este o conversație cu Dumnezeu, despre a fi *Acasă cu Dumnezeu*. Este ultimul episod al unui dialog extraordinar, ce se întinde pe aproape 3 000 de pagini, în 9 cărți, scrise de-a lungul a unsprezece ani, și în care sunt atinse toate aspectele vieții umane. Dialogul de față explorează multe domenii ale experienței umane și, în mod special, un domeniu cu o profunzime mai mare ca niciodată: moartea și procesul de a muri, ca și viața de după moarte.

Discuția se aventurează, de la un punct, într-un teritoriu ce se întinde până la cea mai îndepărtată frontieră a spiritualității: cosmologia întregii vieți. Ea oferă o perspectivă care taie respirația asupra Realității Ultime, prezentată prin metaforă. Revelează, într-un limbaj simplu și accesibil, motivul și scopul vieții, căi prin care oamenii pot obține cea mai mare bucurie, natura călătoriei în care ne-am îmbarcat cu toții și extraordinarul sfârșit al acestei călătorii – un sfârșit care se dovedește a nu fi deloc sfârșit, ci un interludiu extatic, într-o experiență glorioasă care continuă și a cărei întreagă descriere zguduie imaginația.

Acest dialog este circular. El țâșnește înainte în spirale, spre locuri uimitoare, noi și niciodată descrise până acum, apoi sare înapoi la lucruri cunoscute, pentru a se

asigura că următoarea explorare care uluiește mintea va începe pe o fundație solidă.

Dacă veți avea răbdare cu această carte și, de altfel, și cu viața voastră – veți fi răsplătiți din plin.

E posibil ca mesajul din *„Acasă cu Dumnezeu"* să fie unul dintre cele mai pline de speranță și ajutor pe care le-a primit vreodată, omenirea.

Este important să înțelegeți cum ați ajuns voi la această conversație. Dacă vă gândiți că ați ajuns la ea printr-o întâmplare, veți rata măreția a ceea ce se petrece cu voi, chiar acum. Sufletul vostru v-a adus la această conversație, așa cum v-a ghidat spre orice altă conversație cu Dumnezeu pe care ați avut-o vreodată, sub orice formă ar fi fost ea. El a reușit să plaseze aceste pagini în fața voastră. O serie întreagă de circumstanțe au fost, chiar în acest moment, interconectate într-un mod precis, la timpul exact, pentru ca voi să fiți atrași delicat spre cuvintele pe care le găsiți aici – și doar intervenția Sinelui vostru cel mai înalt a putut produce asemenea evenimente, cu atât de puțin efort.

Dacă acest lucru vă este clar, veți auzi aceste cuvinte într-un mod cu totul deosebit.

Ați fost atrași aici, deoarece Universul a înțeles că voi ați cerut, în tăcere, răspunsuri la întrebări puse de toate ființele umane. Ce se petrece, de fapt, în această viață și ce va fi când ea va lua sfârșit? Ne vom reuni cu cei dragi care au plecat înaintea noastră? Va fi Dumnezeu acolo, să ne întâmpine? Va exista o zi a judecății? Ne vom confrunta cu posibilitatea unei damnări veșnice? Ni se va permite să ne strecurăm în paradis? Vom afla măcar ce se petrece după ce murim? Dar oare se va petrece ceva?

În răspunsurile la aceste întrebări se ascund implicații enorme pentru fiecare ființă umană. Ne-am trăi noi viețile altfel, dacă am ști aceste răspunsuri? Eu cred că da. Ne-ar fi mai puțin teamă să trăim așa cum ne-am dorit întotdeauna – fără frică, plini de iubire – dacă ne-ar fi mai puțin teamă de moarte? Cred că răspunsul este da.

Mă doare inima când știu că atât de mulți oameni se simt înfricoșați, pe măsură ce li se apropie momentul de trecere în lumea următoare, fără să mai punem la socoteală cât de frică le este în aceasta. Viața e menită să fie o continuă bucurie, iar moartea este un moment de încă și mai mare bucurie, când ar fi minunat dacă oamenii ar putea găsi doar pacea și ar avea așteptări pline de fericire.

Ca mama mea. Ea a murit complet împăcată. Tânărul preot care i-a dat ultima împărtășanie, a ieșit din cameră dând din cap. „Ea – șopti el – m-a consolat pe mine".

Mama a avut o credință nestrămutată că pășea în brațele Lui Dumnezeu. A știut ce înseamnă viața și a știut și ce nu însemna moartea. Viața, însemna pentru ea să dai tot ce ai, tuturor celor pe care îi iubești – fără ezitări, fără întrebări, fără limite. Moartea nu însemna că ceva se închide, ci că totul se deschide.

Îmi amintesc că obișnuia să spună: „Când o să mor, să nu fii trist. Dansează pe mormântul meu!" Mama a simțit mereu că Dumnezeu i-a fost alături pe tot parcursul vieții ei – și exact acolo urma să fie și la moarte. Dar ce să spunem despre cei care își imaginează că trăiesc și mor fără Dumnezeu? Pentru ei, viața poate fi copleșită de singurătate, iar moartea, extrem de înfricoșătoare. În cazul lor, ar fi mai bine să moară fără să-și dea seama că mor.

Așa a murit tatăl meu. S-a ridicat din fotoliul său într-o seară, a făcut un singur pas și s-a prăbușit la podea. Medicii au ajuns în câteva minute, dar deja era gata și sunt sigur că el nu s-a gândit că acelea aveau să fie ultimele sale clipe pe Pământ.

Mama a știut că murea, și cred că și-a dat ei însăși voie să știe aceasta, pentru că putea să facă față acestui eveniment, într-o stare de pace și bucurie. Tata nu ar fi putut, așa că a ales să plece brusc. Nu a avut timp să gândească: „O, Doamne, mor! Mor cu adevărat!". Tot așa, nu cred să fi existat vreun moment, în toți cei optzeci și trei de ani ai săi, în care să-și fi spus: „O, Doamne, trăiesc cu adevărat!". Mama știa că „trăiește cu adevărat", în fiecare clipă. Ea cunoștea miracolul și magia vieții. Tata nu.

Tatăl meu a fost un tip interesant, iar gândurile sale despre Dumnezeu, despre viață și moarte, erau o contradicție de termeni. Nu o dată mi-a împărtășit confuzia sa totală cu privire la evenimentele de zi cu zi, ca și neîncrederea profundă în ideea că s-ar petrece ceva după moarte.

Îmi amintesc un schimb de replici, ce avut loc cu doi ani înainte de a muri, în care el reflecta asupra existenței sale. Nu a fost o discuție prea lungă. L-am întrebat care credea el că este sensul vieții. M-a privit cu o privire lipsită de expresie și a spus: „Nu înțeleg nimic din el". Iar când l-am întrebat ce credea că se petrece după moarte, el a replicat: „Nimic". Am insistat să-mi dea un răspuns mai lung de un singur cuvânt. „Întuneric. Sfârșit. Asta-i tot. Adormi și nu te mai trezești."

M-am speriat. A urmat o tăcere penibilă, apoi m-am grăbit să umplu vidul cu tot felul de asigurări că se înșeală, că trebuie să fie o experiență extraordinară, ceea ce ne aștepta pe toți „dincolo". Începusem să-i descriu cum îmi imaginam că ar fi totul, când m-a întrerupt cu o mișcare nerăbdătoare din mână. „Prostii", a mormăit el. Și asta a fost tot. Am rămas mut de uimire, pentru că îl știam pe tata ca pe un om care, chiar și la cei optzeci de ani ai săi, stătea în genunchi și își spunea rugăciunile, în fiecare seară.

CUI se ruga el, mă întrebam, dacă nu credea într-o viață care să fie sacră și o moarte care să fie doar un început? Și pentru ce se ruga? Poate se ruga să nu aibă dreptate. Poate spera find disperat.

Această carte este pentru toți cei care gândesc ca tatăl meu, pentru toți cei care încă mai speră, deși nu mai văd nicio speranță. Este, de asemenea, și pentru aceia care, pur și simplu, nu știu ce se petrece după moarte, și din această cauză nu au o bază prea solidă de pornire, pentru a înțelege mai profund ce se petrece în viață și de ce. Ea este pentru cei care nu cunosc nici o formulă după care se conduce viața pe ea însăși. Este pentru cei care sunt derutați, pentru cei care nu sunt derutați și cred că știu câte ceva despre toate acestea, dar care se întreabă uneori dacă au, într-adevăr, dreptate ... și e pentru cei care ar putea fi, pur și simplu, speriați.

De asemenea, ceastă carte este pentru cei care nu fac parte din niciunul dintre aceste grupuri, dar care își doresc să-i ajute pe cei care sunt în acele situații, dar nu știu cum să o facă.

Ce-i spui cuiva care moare?

Cum îi consolezi pe cei care rămân să trăiască mai departe? Ce-ți spui ție însuți, în acele momente?

Acestea nu sunt întrebări ușoare. Așa că, acum vezi de ce te-ai adus singur aici.

Este într-adevăr un miracol că ai găsit acest text – știi asta. Un mic miracol, poate, ca mai toate miracolele, dar cu siguranță un miracol. Cred că exact așa este. Cred că sufletul tău te-a atras spre această carte, grație aceluiași impuls care ne atrage pe fiecare înainte, spre următorul nostru pas, spre următoarea noastră cunoaștere – și, în final, spre Divin.

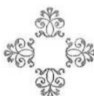
Niciunul dintre noi nu suntem obligați să urmăm acel impuls. Putem schimba direcția, în orice moment. Putem

merge în altă parte. Sau putem să rămânem pe loc și să nu mergem nicăieri mult timp, blocați în propria noastră derută. Totuși, până la urmă, toți vom păși din nou înainte, și nu putem evita ca, în final, să ajungem la destinație.

Pentru toți destinația este aceeași.

Suntem toți într-o călătorie spre Acasă și nu vom rata țelul. Dumnezeu nu va permite acest lucru.

Iată, în trei fraze, care este mesajul acestei cărți.

Fiecare face tot ceea ce face pentru sine însuși ...
Când vei înțelege că acest lucru
este valabil și în ceea ce privește moartea,
nu te vei mai teme niciodată să mori.

Este imposibil să trăiești sau să mori fără Dumnezeu, dar nu e imposibil să crezi asta.

Dacă tu crezi că trăiești sau mori fără Dumnezeu, aceasta vei trai ca experienta.

Poți menține această experiență, oricât de mult dorești. Și o poți încheia, oricând alegi să o faci.

Cred că acestea sunt cuvinte sacre. Cred că au venit direct de la Dumnezeu.

Aceste cuvinte mi-au umblat prin în minte, în ultimii patru ani. Acum îmi dau seama că ele erau o invitație pentru mine. O invitație din partea lui Dumnezeu, la o conversație mai amplă.

Ai dreptate. Am vrut să mă asigur că vom avea această conversație amplă, așa că ți-am plasat aceste cuvinte în minte, de fiecare dată când te-ai gândit serios la viață și la moarte, chiar și pentru un moment. Aceasta este o conversație la care ai fost refractar și pe care ai respins-o, în repetate rânduri.

Da, știu. Dar nu pentru că mi-ar fi teamă să vorbesc profund despre viață sau chiar despre moarte, ci pentru că acestea sunt niște subiecte foarte complexe și am vrut să fiu sigur că sunt pregătit, cu adevărat, să mă angajez într-o conversație deosebită despre ele. Am vrut să fiu pregătit din punct de vedere psihologic și, probabil, spiritual.

Acum simți că ești pregătit?

Sper că da. Nu pot să resping o asemenea conversație, la nesfârșit. Chiar dacă aș încerca, tu ai continua să-mi plasezi aceste cuvinte în cap.

Da, așa aș face. Pentru că acestea sunt cuvintele pe care vreau să le auzi – chiar dacă ar fi să nu ajungi niciodată la restul conversației.

Bine, le-am auzit.

Vreau să le auzi din nou și din nou.

Este imposibil să trăiești sau să mori fără Dumnezeu, dar nu e imposibil să crezi asta.

Dacă tu crezi că trăiești sau mori fără Dumnezeu, aceasta vei trăi.

Poți menține această experiență, oricât de mult dorești.

Poți încheia această experiență, oricând alegi să o faci.

Aceste cuvinte exprimă tot ceea ce ar trebui să știe vreodată, oricine se teme să trăiască sau să moară.

Atunci putem să încheiem conversația, chiar aici.

Putem. Cât de departe vrei să ajungi în înțelegerea ta mai înaltă? Dacă vei alege să continui această conversație,

îți voi prezenta încă 100 de cuvinte – o Formulă Pentru Întreaga Viață, de 100 de Cuvinte.

Păi asta-i momeală.

Exact asta a fost și intenția mea.

Și a mers. Acum nu mă mai gândesc să scurtez conversația. Așa că, iată-mă într-o conversație cu Dumnezeu, despre a trăi și a muri. Din nou.

Da, dar cu privire la multe lucruri despre care nu am discutat niciodată înainte.

Cine ar fi crezut ...

Nu contează. Nu ai această conversație pentru altcineva – o ai pentru tine însuți.

Trebuie să-mi amintesc mereu acest lucru.

Oamenii cred atât de des că fac ceva pentru altcineva, când, de fapt, o fac pentru ei înșiși.

Fiecare face tot ceea ce face, doar pentru sine însuși. Când vei întelege acest lucru, vei atinge Iluminarea. Și când vei înțelege că acest lucru este valabil chiar și când e vorba despre a muri, nu te vei mai teme niciodată să mori. Iar când nu te vei mai teme să mori, nu te vei mai teme nici să trăiești. Îți vei trăi viața din plin, chiar până în ultima clipă.

Stai puțin. Așteaptă un minut. Spui că, atunci când mor, o fac pentru mine însumi?

Bineînțeles. Pentru cine altcineva ai face-o?

Odată ce-ți dai răspuns la cele mai multe dintre întrebările pe care le-ai avut vreodată despre moarte, îți vei fi răspuns la cele mai multe dintre întrebările pe care le-ai avut vreodată despre viață.

După cum văd, începutul e interesant. Este o afirmație care te provoacă.

Este prima din multele care vor apărea aici. Și dialogul nostru va ajunge în locuri care nu vor fi doar provocatoare, ci, pentru unii, chiar incredibile. Astfel va fi și natura Reamintirilor pentru care ai venit.

Reamintiri?

Este așa cum ți-am spus în conversațiile anterioare. Nu ai nimic de învățat, ci trebuie doar să-ți reamintești. Conversația pe care o vom avea acum – ca toate conversațiile noastre – te va ajuta să faci acest lucru. Te va conduce printr-o serie de Reamintiri despre viață și moarte.

Vei observa că multe din aceste Reamintiri au legătură cu moartea. Așa este proiectat, pentru că, doar printr-o înțelegere mai profundă a morții, poți ajunge cel mai repede la o înțelegere mai profundă a vieții.

Unele dintre aceste Reamintiri pot fi surprinzătoare, pentru că ele vor pune la încercare foarte mult din ceea ce

credeai că știi. Altele s-ar putea să nu te surprindă deloc. Imediat ce le vei auzi, vei conștientiza că le știai dintotdeauna. Toate la un loc, aceste Reamintiri te vor aduce înapoi la tine însuți, re-amintindu-ți tot ce trebuie să știi, pentru a trăi ca experiență faptul că ești Acasă cu Dumnezeu.

Omenirea a așteptat atâta timp ca să aibă o nouă conversație despre aceste subiecte majore. Cea mai mare parte din tot ce avem în realitatea noastră colectivă este din ere trecute. Am putea folosi acum o „nouă înțelepciune".

Toate ființele umane se nasc cu toată înțelepciunea universului imprimată în sufletele lor. Ea se află în ADN-ul tuturor. Într-adevăr, „ADN" ar putea fi utilizat foarte bine ca acronim pentru Amintirea Divină Naturală.

Fiecare lucru viu are această amintire naturală închisă în el. Face parte din sistem. Face parte din procesul pe care tu îl numești Viață. De aceea, când oamenii se confruntă cu o înțelepciune înaltă, amintirea sună atât de familiar și sunt de acord cu ea, aproape instantaneu. Nu există contradicții. Este doar o reamintire. Face parte din Amintirea lor Divină Naturală. Se spune că este „în ADN-ul lor" Este ceva de genul „Daaa! Bineînțeles!"

Deci să deschidem noua conversație în mod serios, permițându-ți să-ți amintești ceea ce ai știut dintotdeauna. Să vorbim cu un glas nou despre aceste lucruri, pentru a-ți da voie să-ți reînnoiești memoria celulară și să-ți găsești drumul spre Casă.

Pot fi Acasă cu Dumnezeu, și cât încă sunt în viață, nu-i așa? Adică ... nu trebuie să aștept să mor, ca să ajung „Acasă", nu?

Nu trebuie.

Atunci – mai spune-mi o dată, ca să pot înțelege clar – de ce atât de multe Reamintiri sunt legate de moarte?

Moartea este cel mai mare mister al vieții. Descifrând acest mister, descifrezi totul.

Odată ce îți răspunzi la cele mai multe întrebări pe care le-ai avut vreodată despre moarte, îți vei fi răspuns, de asemenea, la cele mai multe întrebări pe care le-ai avut vreodată despre viață. Atunci vei ști cum să fii Acasă cu Dumnezeu, fără să mori.

Am înțeles. Minunat.

Dar te sfătuiesc să nu ai așteptări, sau să-ți fixezi în minte dorința că toți trebuie „să prindă" ce s-a spus aici, pentru că, dacă faci așa, s-ar putea să ajungi să „aranjezi" această conversație, în așa fel încât să te asiguri că o vor înțelege cât mai mulți oameni și că vor fi de acord cu ea.

Aaa, n-aș face asta!

Ai putea fi tentat să o faci, dacă te gândești că alții ar putea-o marginaliza sau ridiculiza.

Nu cred.

Vor fi porțiuni din această conversație – mai ales când vom ajunge să discutăm despre întreaga cosmologie a vieții – la care mulți s-ar simți „pe dinafară".

Nu mă îndoiesc că explorările și incursiunile mentale pe care suntem gata să le facem, îți vor spori capacitatea de a înțelege profund adevărul despre viață și moarte – deși unele dintre ele ți s-ar putea părea atât de străine și de esoterice, încât ai putea fi tentat să le „corectezi".

Nu, nu se va petrece asta. Angajamentul meu față de această conversație este de a o transcrie exact, în totalitate, nelăsând la o parte nimic din ceea ce Tu ai vrut să fie aici.

Bine. Atunci să pornim.

Iată ...

PRIMA REAMINTIRE

A muri este ceva ce faci pentru tine.

Ce spui aici e foarte interesant, pentru că nu mă pot vedea pe mine „făcând" asta pentru *nimeni*. De fapt, nu văd deloc procesul de a muri, ca pe ceva care-l *fac* eu. Îl văd ca pe ceva ce mi se *întâmplă* mie.

Ți se întâmplă ție. Și se întâmplă *prin* tine. Tot ce ți se întâmplă ȚIE, se întâmplă PRIN tine. Și tot ce se întâmplă PRIN tine, se întâmplă PENTRU tine.

Chiar nu m-am gândit niciodată la a muri ca la ceva ce aș face intenționat – cu atât mai puțin aș face-o pentru mine însumi.

O faci pentru tine însuți, pentru că a muri e un lucru minunat. Și o faci „intenționat", din motive ce vor deveni clare, pe măsură ce ne adâncim în conversație.

A muri e un lucru minunat?

Da. Ceea ce tu numești „moarte" este ceva minunat. Deci nu fii îndurerat când moare cineva, nici nu te gândi la propria ta moarte cu tristețe și cu presimțiri rele. Întâmpină moartea cu bucurie, așa cum ai întâmpinat și viața, pentru că moartea ESTE viață, într-o altă formă.

Salută moartea altcuiva cu un sentiment de sărbătoare și profundă fericire, pentru că acela va avea o călătorie splendidă. Iată calea spre o experiență plină de pace a morții – a ta sau a altcuiva: să știi că persoana care moare este, întotdeauna, cauza acelui fapt.

Și aceasta este ...

A DOUA REAMINTIRE

Tu ești cauza propriei tale morți. Aceasta este întotdeauna adevărat, indiferent unde sau cum mori.

Crezi că moartea este ceva ce apare împotriva voinței tale?

3

Doamne, Tu chiar te ții de cuvânt aici! Asta, într-adevăr va fi greu de crezut pentru mulți oameni.

Există câteva principii de bază ale vieții – asupra cărora ne vom concentra mai profund peste puțin timp – cu ajutorul cărora va fi mai ușor să menții cu mai multă fermitate, unele dintre aceste Reamintiri în realitatea ta.

Când vom explora mai complet aceste principii fundamentale, vei ajunge să afli că ceea ce numești tu moarte este un moment de creație, plin de forță.

Vezi? Un alt gând fascinant. Moartea e un „moment de creație"?

Este unul din cele mai puternice momente pe care le poți întâlni vreodată. Este un instrument. Folosită așa cum a fost menită să fie, moartea poate crea ceva chiar extraordinar. Și acestea îți vor fi explicate.

Moartea e un instrument? Nu e, pur și simplu, o „poartă"?

Este o poartă – dar este o poartă magică, pentru că energia cu care vei păși prin această poartă determină ce este de cealaltă parte.

Bine, bine, dar stai puțin. Îmi tai respirația. Putem încetini puțin? Putem să revedem puțin acest subiect și să umplem câteva goluri? Ceea ce tocmai ai spus mă lasă cu o mulțime de întrebări.

Le revedem pe toate. Vom răspunde la fiecare din ele.

Minunat. Deci să începem cu ideea de a folosi moartea, ca pe un instrument. Acest gând este cu totul nou pentru mine. Un instrument este ceva ce este folosit cu intenție. Este ceva pe care cineva vrea să-l folosească. Dar eu nu vreau să mor. Nimeni nu vrea să moară.

Toți vor să moară.

Toți vor să moară?

Bineînțeles, altfel nimeni n-ar face-o. Tu crezi că a muri e ceva ce se petrece împotriva voinței tale?

Sigur, așa pare pentru foarte multă lume.

Nimic nu apare împotriva voinței tale. Este imposibil. Așa că aceasta este ...

A TREIA REAMINTIRE
Nu poți muri împotriva voinței tale.

Dacă aș crede că acest lucru e adevărat, ar fi atât de liniștitor; ar fi extrem de vindecător, să știu asta. Dar cum aș putea accepta acest fapt ca fiind adevărul meu, atunci când știu din experiență că se întâmplă o mulțime de lucruri, care n-aș fi vrut să se întâmple.

Nimic nu are loc fără ca tu să fi vrut să se întâmple.

Nimic?

Nimic.

Îți poți IMAGINA că ți se întâmplă lucruri care nu ai fi vrut să se întâmple, dar nu e așa, ci este doar un gând care îți permite să te consideri o victimă.

Nimic nu te împiedică mai mult să evoluezi decât acest gând. Ideea de victimizare este un semn sigur al unei percepții limitate. Victimizare reală nu poate exista.

E destul de dificil să-i spui cuiva, a cărui fiică a fost violată, sau al cărui sat a fost pe de-a-ntregul ras de pe fața pământului, printr-un act ticălos de „purificare etnică", că nimeni nu a fost victimă.

Ar fi total nefolositor să le vorbești astfel oamenilor, când ei se află în mijlocul suferinței. În acele momente, fii pur și simplu lângă ei, cu profundă compasiune, cu afecțiune reală și iubire vindecătoare. Nu le servi platitudini spirituale sau incursiuni intelectuale, ca remediu pentru durerea lor. Întâi vindecă suferința, și abia apoi vindecă gândul care a creat acea suferință.

Sigur, e adevărat că, în sensul uman obișnuit, există „victime" ale evenimentelor și circumstanțelor cumplite ale vieții. Dar această experiență a victimizării poate fi reală, numai în contextul conștiinței umane obișnuite – și, de aceea, limitate.

Când spun că adevărata victimizare nu există, vorbesc din prisma unui nivel de conștiință cu totul diferit. Totuși, acesta este un nivel de conștiință pe care ființele umane îl pot atinge, odată ce durerea lor s-a vindecat.

Cred că afirmațiile Tale vor fi dificil de acceptat pentru mulți oameni, indiferent dacă ei se află în suferință emoțională sau nu.

Ceea ce spun aici, nu e nimic mai mult decât au spus aproape toate religiile tradiționale ale lumii, de multe secole: „Multe și misterioase sunt Căile Domnului", au proclamat ele. „Aveți încredere în planul perfect al lui Dumnezeu."

Mai târziu în această conversație, vom avea ocazia să explorăm această idee a unui plan perfect și, de asemenea, vom arunca o privire asupra modului în care multe suflete diferite interacționează împreună, pentru a produce efecte individuale și colective asupra vieții de pe Pământ - într-un anumit mod perfect, pentru un anumit scop perfect. De fapt, îți voi cere ȚIE să-Mi dai MIE un astfel de exemplu.

Îmi vei cere Tu asta?

Da. Și vei ști atunci exact despre ce vorbesc.

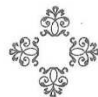
Acum, rămâi liniștit în inima ta, știind că toate lucrurile se petrec într-un mod perfect.

Voi încerca. Voi încerca să păstrez acest gând și să-l accept în inima mea, așa cum mi-ai cerut. Dar Tu înaintezi aici destul de repede. Te miști iute. Ne-am angajat în acest dialog doar de puțin timp, iar Tu ești deja ... pot să spun așa? ... în ozon. Nu vreau să par lipsit de respect, dar încotro se îndreaptă această conversație?

Încotro ai vrut tu să mergi întotdeauna.

Adică ... ?

Spre adevăr.

Nu există alt adevăr decât cel care este în tine. Orice altceva este ceea ce îți spun alții.

A, sigur că am mai auzit asta înainte. Fiecare încearcă să mă convingă că el mă conduce spre adevăr.

Da, dar numai o singură persoană te poate duce acolo.

Şi cine e aceasta, Tu?

Nu.

Atunci cine?

Tu.

Eu?

Da, tu. Tu ești singurul care te poate duce la adevăr, pentru că adevărul există doar într-un singur loc.

Nu-mi spune că ... e „în mine".

Corect. Nu există alt adevăr decât adevărul care există în tine. Orice altceva este ceea ce îți spun alții.

Inclusiv ce-mi spui Tu acum!

Bineînțeles. Exact.

Atunci care-i rostul acestei conversații? Dacă e așa, ce rost are să mai ascultăm vreodată ce ne spune altcineva?

N-am spus că nimic exterior nu te poate ghida spre adevăr. Am spus că tu ești singurul care te poate duce acolo.

Şi dacă mi-aș fi cunoscut propriul drum spre adevărul despre viață și moarte, nu Te-aș fi întrebat pe Tine de el. N-aș fi avut acest dialog acum, nu-i așa?

Mulți oameni pe care-i cunosc s-ar ruga să-l aibă. S-ar ruga pentru un răspuns, pentru o ghidare, când se află în fața celor mai profunde întrebări ale lor despre viață și despre moarte. Iar când oamenii se roagă lui Dumnezeu pentru răspunsuri și le primesc – deseori foarte clar – ei spun că Dumnezeu le-a răspuns la rugăciuni.

S-ar putea spune că la fel este și experiența pe care o am eu acum, aici. Simt aceasta – toată această conversație – ca pe o formă de rugăciune, la care primesc un răspuns.

E o afirmație minunată, pentru că este și adevărată.

De aceea notez toată această conversație, tot acest proces. Scriu absolut tot.

Doar să ai grijă ca acest lucru să nu le creeze altora impresia că a înțelege cu claritate este ceva ce se găsește în afara lor și că ei ar trebui să meargă în altă parte – la tine, de exemplu – pentru răspunsuri. Fii atent să nu creezi o situație în care alții să te invidieze că ai găsit o cale spre înțelepciune, pentru că atunci ei vor vrea ca tu să le arăți lor calea, iar acest lucru ar fi contraproductiv și chiar periculos.

Periculos?

Când alți oameni vor începe să creadă că tu ai acces la răspunsuri de la Dumnezeu – la care ei nu au – tu vei deveni periculos. Așa că sarcina ta este să faci tot ce poți pentru a te asigura că lumea nu va gândi așa despre tine. Un sfat foarte bun ar fi să nu lași lumea să te privească ca pe un caz special.

Ia orice măsuri crezi că se impun pentru a te „de-specializa". Tu ești special, desigur. Ideea este să elimini din mintea oricui altcuiva gândul că tu ai fi, în vreun fel, mai special decât alții.

Şi ce-mi sugerezi?

Fă ceva cu totul ieșit din comun, pentru genul de persoană pe care oamenii ar vrea să-și imagineze că ești – ceva ce un „sfânt" sau un „guru" n-ar face niciodată. Condu o formație rock. Fă-te comediant. Deschide o pistă de bowling.

Deci, nu sunt sfinți care să aibă piste de bowling? Nu sunt guru care să fie comedianți?

Glumești? TOȚI sunt.

Tri-li-liii!

Numai că lumea nu crede că sunt. Asta-i ideea. Așa că, fă ceva ieșit din comun, ceva ce i-ar face pe oameni să se scarpine în cap, ceva ce i-ar face să-ți nege calitatea de „special" și chiar să te acuze că ai fi foarte NEspecial.

Păi numai dacă le-aș spune povestea vieții mele și ar trebui să fie suficient să-i fac să ajungă la concluzia asta. Am făcut destule greșeli și destule lucruri pe care nimeni nu le-ar aproba, pentru ca să fie imposibil ca cineva să mă considere foarte special.

E adevărat că ești un Mesager Imperfect – ceea ce te face să fii perfect.

Pentru că nimeni nu poate confunda Mesajul cu mesagerul.

Nu chiar. Doar dacă nu cumva le permiți tu. Deci continuă să fii uman. Iartă-te tu însuți și cere iertare și altora, pentru toate greșelile tale – vechi și noi. Apoi arată-te și spune-le tuturor că răspunsurile pe care le caută se află în ei înșiși.

Indiferent pe ce cale mergi, nu se poate să nu ajungi Acasă

E foarte bine să le spui asta oamenilor, dar a fost spusă de atâtea ori, încât acum poate părea nimic mai mult decât un aforism uzat. Adică, „Răspunsurile se află în tine" e doar la un pas de „Forța e cu tine".

Şi totuși, sunt aici să-ți spun că tot ce vei avea vreodată nevoie să știi, ai știut deja de la naștere. În fapt, ai venit aici să demonstrezi asta.

Afirmațiile astea ale Tale sunt chiar ... nu știu ... desprinse de experiența noastră reală. Cum pot să cred că fiecare răspuns este „în mine", și că a fost acolo de la naștere, când văd, din experiență, că mai am atât de multe de învățat?

Nu ai nimic de învățat. Trebuie doar să-ți reamintești. Viața este un proces de evoluție. Evoluția este dovada prezenței și expresiei Divinității. Tot ce înseamnă viață funcționează astfel.

Să luăm spre exemplu copacul pe care-l vezi pe fereastră. El nu știe nimic mai mult acum, când e înalt de cinci metri și te acoperă cu umbra coroanei sale gigantice, decât atunci când era un puiet. Toată informația de care avea nevoie pentru a deveni ce este astăzi, era conținută în sământa

sa. Nu a avut de învățat nimic. El nu a avut altceva de făcut decât să crească. Pentru a crește, a folosit informația închisă în memoria sa celulară.

În această privință, nu ești diferit de acel copac.

N-am spus: „Chiar înainte să întrebi, eu îți voi fi răspuns"?

Da, da, dar ... ei bine, trebuie să întreb din nou ... care este atunci rostul acestei conversații? De ce să vorbim, cu oricine, despre orice – ba, cu atât mai mult, de ce să ne rugăm sau să vorbim cu Dumnezeu?

Chiar și copacul are nevoie de soare care-l ajută să crească.

Toată lumea vie este interconectată. Nici un aspect sau individuație* a Întregului nu acționează independent de orice alt aspect sau individuație. Viața creează, în mod continuu, interactiv. Noi producem efecte reciproce. Nu există alt mod în care Noi le-am PUTEA produce.

Conversațiile tale cu alții și toate informațiile care îți parvin din lumea ta exterioară sunt asemenea razelor soarelui. Ele fac ca semințele din tine să crească și să evolueze.

Sunt multe lucruri în lumea ta exterioară, care te pot îndrepta în direcția adevărului tău interior. Dar chiar și aceste persoane, locuri, obiecte și evenimente sunt doar memento-uri. Ele sunt ca niște indicatoare.

---

* Termen folosit de Carl Jung, care definește astfel: un proces de maturizare, în care individul se maturizează în același mod ca și corpul fizic. Componentele diferențiate tind spre un tot indivizibil. Persoana devine conștientă de umbră - partea întunecată din noi; devine conștientă de animus și anima - partea masculină dintr-o femeie și cea feminină dintr-un bărbat; de spiritul arhetipal și de Sine Acum, noi trebuie să unim materia și spiritul, forma și lipsa de formă, corpul și sufletul. Jung spune că individuația înseamnă "a ajunge la starea de Sine" sau "realizarea de sine" N. T.

De fapt, aceasta este semnificația „lumii exterioare". Lumea fizică este proiectată să-ți furnizeze doar contextul, în care tu să poți Trăi ca experiență în exterior, ceea ce Cunoști în interior.

Și astfel, eu beneficiez de pe urma lumii din jurul meu, care arată exact așa cum este.

Toți oamenii beneficiază la fel. Din acest motiv am spus că, atunci când priviți lumea și tot ce vi se întâmplă, „Nu judecați și nici nu condamnați".

În continuare, să considerăm copacul, ca fiind prietenul nostru care ne ajută, în această porțiune a discuției, să ajungem la o înțelegere mai profundă. Să ne imaginăm că tu ai ieșit din luminiș și ai intrat adânc într-o pădure. Nu ai mai mers niciodată atât de adânc în pădure și știi că se poate să-ți fie mai greu să găsești din nou luminișul. Așa că, în drumul tău, pui semne pe copaci. Apoi, când ieși din pădure, vezi acele semne și îți amintești că tu le-ai pus acolo, pentru a-ți arăta drumul înapoi. Aceste semne îți sunt exterioare ție. În final, ele te vor conduce înapoi Acasă, dar ele nu sunt „Casa", în sine. Semnele îți arată cărarea, drumul, calea – și astfel calea ți se pare familiară. O recunoști. Adică o „re-cunoști", sau o „cunoști din nou".

Dar nici Calea nu este Destinația.

Doar tu însuți te poți duce la Destinație.

Unii te pot îndruma spre o cale, alții îți pot arăta drumul lor, dar numai tu însuți te poți duce la Destinație. Doar tu poți decide să fii Acasă, cu Dumnezeu. Lumea ta exterioară e calea. Ea este menită să te conducă înapoi, Acasă. Într-adevăr, toate evenimentele din lumea ta exterioară sunt menite să facă exact asta. De aceea le-ai pus tu acolo.

Ele sunt semne pe copaci.

Asta sunt.

Dar, dacă eu am pus totul acolo unde e, în lumea mea exterioară, astfel încât să mă conducă înapoi la adevărul meu interior – asta vrei Tu să spui aici, ei bine ...?

Asta spun. Ai înțeles exact.

Dacă am făcut eu asta, atunci, într-un fel, *eu mi-am pus această carte, în propriile mele mâini.*

Corect.

Eu am „determinat" acest material să vină la mine, exact așa cum vine acum. Este un indicator. E un semn pe copac.

Acum vezi lucrurile clar. Exact așa este.

Dar atunci, dacă *totul* în lumea mea exterioară este un indicator, cum se distinge fiecare lucru? Ar fi ca și când aș merge pe stradă și, când aș ajunge la o intersecție, aș vedea că toate indicatoarele sunt îndreptate în direcții diferite și toate ar spune: „SPRE ACASĂ, PE AICI".

Într-adevăr, acum vezi clar lucrurile.

Ce spui Tu acolo?

Spun că indiferent pe ce drum mergi, nu se poate să nu ajungi Acasă.

Atunci nu contează ce cale aleg.

Nu, nu contează.

Nu contează ce cale aleg?

Totalmente, absolut și sigur nu contează.

Atunci de ce m-aș mai obosi să aleg o cale în locul alteia? Dacă toate căile duc Acasă, care-i diferență între ele?

Unele căi sunt mai puțin dificile.

Orice ai face, nu crede ce se spune aici.

A, a, a, a, unele căi sunt mai bune decât altele.

„Mai puțin dificile" este o descriere reală - pe când „mai bun" reprezintă o judecată. O observație care ne conduce la ...

A PATRA REAMINTIRE

Nici o cale pe care o alegem ca să mergem înapoi Acasă, nu e mai bună decât oricare altă cale.

Ești sigur? Te rog, Doamne, te rog, am nevoie de asigurarea Ta în această privință. Aproape toate religiile de pe fața Pământului afirmă exact opusul.

Îți spun din nou, ca să nu mai fie nicio neclaritate: nici o cale ce duce înapoi Acasă nu e mai bună decât oricare alta.

Toate căile te conduc într-acolo, întrucât, pentru ca să ajungi acolo, este nevoie doar de o dorință adevărată, de o inimă pură și deschisă și credința că Dumnezeu nu are de ce să spună: „Nu, tu nu poți fi cu Mine" niciunei persoane, pentru nici un motiv - cu atât mai puțin pentru că cineva, pur și simplu, a crezut în Dumnezeu, într-un mod diferit.

Toate religiile adevărate sunt minunate şi toate învăţăturile spirituale adevărate sunt căi spre Dumnezeu, dar nicio religie şi nicio învăţătură nu e mai „corectă" decât alta. Există mai multe cărări ce duc spre vârful muntelui.

Religia a fost creată de culturile şi civilizaţiile umane, pentru a-i ajuta pe cei născuţi în acele culturi să cunoască şi să înţeleagă că există o sursă mereu prezentă de ajutor, în vreme de nevoie; de putere, în timpuri de încercări; de claritate, în vreme de confuzie şi de compasiune, în momente de durere.

Religia este, de asemenea, o manifestare a cunoaşterii instinctive a omenirii că ritualurile, tradiţiile, ceremoniile şi obiceiurile au o valoare enormă, ca semne care atestă prezenţa unui popor în lume şi ca un liant care asigură această prezenţă, menţinând unitară cultura unui popor.

Fiecare cultură are tradiţia sa frumoasă şi unică, ce onorează un adevăr central sublim: că există ceva mai mare şi mai important în viaţă decât dorinţele fiecăruia, sau chiar decât propriile sale nevoi; că viaţa însăşi este o experienţă cu mult mai profundă şi mult mai plină de înţelesuri, decât îşi închipuie iniţial mulţi oameni; şi că omul îşi va găsi cea mai profundă satisfacţie şi cea mai sublimă bucurie în iubire şi grijă reciprocă, în iertare şi creativitate, în plăcerea de se juca şi de a-şi uni mâinile într-un efort unitar, pentru a atinge un scop comun.

De aceea, porniţi fiecare spre Mine, pe calea proprie. Asumaţi-vă propria cale spre Acasă. Nu vă faceţi griji şi nu emiteţi judecăţi, faţă de modul în care şi le aleg alţii pe ale lor. Nu se poate să nu ajungeţi la Mine – şi acest lucru este valabil şi pentru ei. Într-adevăr, toţi vă veţi reîntâlni Acasă, veţi fi din nou împreună şi vă veţi mira de ce aţi ocolit atât de mult.

O, şi ce ne-am mai certat, nu-i aşa? Ne-am certat fără încetare. Ne-am sfădit şi ne-am luptat, şi am ucis, şi am murit, pentru că am insistat că drumul nostru e cel corect – că, de fapt, al nostru e singurul drum – spre Împărăţia Cerurilor.

Da, aşa aţi făcut.

Iar acum, Tu vii şi ne spui că „nici o cale nu e mai bună decât alta". Şi mă văd nevoit să întreb, delicat, cum pot eu să cred asta? Cum pot să ştiu ce să cred?

Orice ai face, să nu crezi ce este spus aici.

Poftim?

Nu crede nici un cuvânt din ce spun. Ascultă ce zic, apoi crede ce-ţi spune inima ta că e adevărat. Asta, deoarece în inima ta se află înţelepciunea ta, şi în inima ta sălăşluieşte Dumnezeu, în cea mai intimă comuniune cu tine.

Îţi cer doar un singur lucru.

Care e acela?

Te rog să nu confunzi ce este în inima ta, cu ceea ce se află în mintea ta. Ce e în mintea ta a fost pus acolo de alţii. Ce e în inima ta, e ceea ce duci cu tine, din Mine.

Totuşi poţi să-ţi închizi inima faţă de Mine – şi mulţi au făcut-o. Mulţi şi-au închis şi mintea. Şi te rog nu spune altora că, dacă EI nu cred ce este în mintea TA, Eu îi voi condamna.

Şi, orice ai face, *nu-i condamna tu, în numele Meu.*

Noi continuăm *să facem* asta. Se pare că nu ştim cum să ne oprim, şi trecem printr-un adevărat iad.

Iată şi Vestea cea Bună: Omenirea nu trebuie să treacă prin iad, ca să ajungă în rai.

Nu e necesar nici măcar să intrăm în aceste păduri derutante, în care trebuie să însemnăm copacii, ca să ne găsim drumul de întoarcere. Putem să le ocolim.

Corect.

Oricât cât de frumoase şi tentante ar părea aceste păduri, privite dinspre drum, nu trebuie să intru în desiş, nu e nevoie să mă pierd în ele şi apoi să încerc să-mi găsesc drumul înapoi.

E corect, nu eşti obligat.

În fiecare zi îmi promit mie însumi că *mă voi menţine pe cale* – şi totuşi, în fiecare zi, sunt tentat de viaţă să mă las prins în tot felul de „drame", care nu au nici o legătură cu cine sunt sau încotro merg. Înainte de a-mi da seama, sunt din nou în pădure.

Şi încă n-ai ieşit de acolo.

Ştiu. Îmi sună continuu în minte cuvintele lui Robert Frost. Le-am mai auzit înainte, dar acum le aud altfel ...

Pădurile sunt frumoase, întunecate şi adânci.
Dar am promisiuni de ţinut,
Şi mult de mers, înainte să adorm,
Şi mult de mers, înainte să adorm.

Deci, vino cu Mine acum. Să călătorim împreună spre luminiş, astfel încât, în sfârşit, să poţi distinge pădurea de copaci.

OK. Să pornim în călătoria spre lumină. M-am trezit în pădure, m-am blocat în pădurea întunecată a propriilor mele conflicte şi confuzii, iar acum vreau într-adevăr să ajung „înapoi Acasă". Dar calea cea mai scurtă, nu e şi calea cea mai bună? Adică mai scurtă nu înseamnă „mai bună"? Care *este* cea mai scurtă cale?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să definim ce înţelegem prin „Acasă" – mai exact, ce este acest

„Acasă" la care oamenii caută să se întoarcă? Cei mai mulţi cred că „a merge Acasă" înseamnă a se întoarce la Dumnezeu. Dar nu te poţi întoarce la Dumnezeu, pentru că nu L-ai părăsit pe Dumnezeu niciodată – *iar sufletul tău ştie asta.* TU poate că nu ştii asta, la nivel conştient, dar sufletul tău ştie.

Dar dacă sufletul meu ştie că nu trebuie să mă întorc la Dumnezeu – pentru că nu L-am părăsit niciodată – atunci ce încearcă sufletul meu să facă? Care este scopul vieţii pe Pământ, din punctul de vedere al sufletului?

Îţi pot spune în câteva cuvinte.

Sufletul tău caută să trăiască experienţa a *ceea ce ştie.*

Sufletul tău ştie că tu nu L-ai părăsit niciodată pe Dumnezeu şi caută să trăiască această experienţă.

Viaţa este un proces prin care sufletul transformă Cunoaşterea, în Experienţă – iar când ceea ce ai cunoscut şi trăi ca experienţă devine realitate simţită, acest proces este complet. Acasă se dovedeşte a fi un loc numit Întregime.

Este Conştientizarea în Întregime a Cine Eşti Tu Cu Adevărat, prin Cunoaşterea în Întregime, Experienţa în Întregime şi Simţirea în Întregime a acestei realităţi. Este Sfârşitul Separării dintre Tine şi Divinitate.

Această Separare este o iluzie, iar sufletul tău ştie asta. Astfel, Întregimea poate fi definită ca fiind momentul în care ia sfârşit Separarea, momentul reunificării tale cu Divinitatea.

Aceasta nu e cu adevărat o reunificare, pentru că n-am fost niciodată ne-unificat – dar poate părea ca o reunificare, dacă am uitat acest lucru.

Corect. În momentul reunificării, ceea ce se produce este, pur şi simplu, reamintirea a Cine Eşti Tu Cu Adevărat şi trăirea ca experienţă a acestei realităţi.

Deci, într-un fel, *este* o „reîntoarcere la Dumnezeu", dar numai vorbind la figurat. În termeni strict literali, este o reîntoarcere la *conştientizarea* faptului că tu nu ai plecat niciodată; că tu şi Dumnezeu sunteţi Una.

Da! Iar reîntoarcerea la conştienţă este un proces în două etape. Se ajunge la conştientizare prin Cunoaştere şi Experienţă – ceea ce produce Simţirea.

Conştientizarea înseamnă Simţirea a ceea ce ai Cunoscut şi trăit ca experienţă. A Cunoaşte este una, dar a trăi ca experienţă e altceva – şi cu totul altceva este să Simţi. Doar Simţirea produce Conştientizarea completă. Cunoaşterea, singură, poate produce doar o conştientizare parţială. Experienţa, singură, poate produce doar conştientizare parţială.

Tu poţi să Ştii că eşti Divin, dar când trăieşti Experienţa că Sinele tău *este Divin*, atunci conştientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

Tu poţi Şti că eşti orice aspect al Divinităţii – de exemplu, că eşti *plin de compasiune* – dar când îţi trăieşti Experienţa că Sinele tău este astfel, atunci conştientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

Poţi Şti că eşti generos, dar când îţi Trăiesti experienţa Sinelui ca fiind *generos*, atunci conştientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

Poţi Şti că eşti iubitor, dar când îţi trăiesti experienţa propriului Sine ca fiind *iubitor*, atunci conştientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

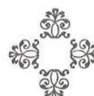
De multe ori am spus: „Parcă nu mă simt eu însumi, astăzi" – dar numai acum înţeleg exact ce înseamnă aceasta.

Când nu te „simţi tu însuţi", nu înseamnă că nu Ştii cine eşti, ci că nu *trăiesti ca experienţă* această cunoaştere.

Pentru a produce Simţire, trebuie să-i adaugi Cunoaşterii, Experienţă.

***Simţirea este limbajul Sufletului.* Conştientizarea de Sine se obţine prin *simţirea completă* a propriului tău Sine, ca fiind Cine Eşti Tu Cu Adevărat. Aşa cum Conştientizarea este un proces în două etape, există două căi prin care ea este atinsă. Un suflet ajunge la Cunoaştere Completă pe calea lumii spirituale, iar la Experienţă Completă, pe calea lumii fizice. Ambele căi sunt necesare şi de aceea există două lumi. Pune-le împreună şi vei avea mediul perfect în care să creezi Simţire Completă, care produce Conştientizare Completă.**

Acasă, se dovedeşte a fi un loc numit Întregime.

Toate sufletele îşi găsesc pacea după moarte.
Nu toate şi-o găsesc înainte.

7

Aceasta e o explicaţie minunată şi pătrunzătoare a ceea ce se petrece, cu adevărat, în această experienţă pe care o numim viaţă.

Şi nu suntem, nici pe departe, aproape de final. Cele mai profunde mistere ale morţii vor fi dezvăluite în curând. Această conversaţie doar a început să atingă suprafaţa problemei.

Acum să examinăm mai profund ultima ta întrebare.

Ai întrebat dacă cea mai scurtă cale spre Acasă nu este şi cea mai bună. Răspunsul este că nu neapărat. Calea care îţi aduce cel mai mare beneficiu este calea care te duce la Întregime – indiferent cât timp ar lua.

La momentul de Conştientizare Absolută – a Cunoaşte, a trăi ca experienţă şi a Simţi Complet Cine Eşti Tu Cu Adevărat – se ajunge în paşi sau etape. Fiecare trecere printr-o viaţă poate fi considerată una dintre aceste etape.

Nici un suflet nu ajunge la Conştientizarea Absolută, într-o singură viaţă. Doar efectul cumulat al multor treceri prin Ciclul Vieţii produce ceea ce poate fi numit Întregimea Completă sau Conştientizarea Absolută.

Fiecare trecere se încheie atunci când planul sau misiunea acelei treceri a fost realizat(ă) complet.

Această Viaţă se încheie atunci când ai realizat în totalitate ceea ce ai venit să trăiesti ca experienţă, de data asta, în lumea fizică.

Apoi, ceea ce ai împlinit aici adaugi la ceea ce ai realizat în alte călătorii prin Timp, până când, în final, „ai totul la un loc" – şi astfel ai obţinut Conştientizarea Absolută.

Deci sunt două nivele de Întregime. Nivelul Unu este atunci când împlineşti un pas din proces. Nivelul Doi este atunci când completezi întregul proces.

Da. Iar întregul proces este complet, atunci când Cine Eşti Tu Cu Adevărat a fost pe deplin cunoscut, în întregime trăit şi total simţit.

E o explicaţie magnifică şi „am prins-o". Există lucruri precise pe care sufletele vin să le realizeze şi să le trăiască experienţa aceasta, pe Pământ. Unora dintre ele le ia mai mult timp să realizeze ce-şi propun. Când sunt întregi, este un moment de bucurie pentru noi, pentru că ele şi-au încheiat munca aici.

Te-ai prins. E minunat! Exact aşa este!

Iar „mai scurt", nu e neapărat „mai bun". Obiectivul este de a fi *întreg*, nu *rapid*.

Corect.

Uluitor. Acum mă simt din nou bine, când mă gândesc la mine însumi, pentru că încă nu cred că am terminat – chiar dacă sunt în a şasea decadă a vieţii – ceea ce am venit să realizez aici.

Şi care e acel lucru?

Nu sunt sigur.

Atunci ar fi dificil de realizat.

Știu. Asta e o parte din problema mea.

Poate ar trebui să vorbim despre asta.

Sunt sigur că mi-ar folosi să vorbim despre asta, dar deocamdată nu vreau să mă distrag de la ceea ce fac aici. Tu spuneai că, deși nu trebuie neapărat să fie „mai bune", unele căi spre Acasă sunt mai puțin dificile decât altele. Mă intrigă ideea asta.

E mai ușor să mergi pe o cale cu mai puține obstacole.

Sunt de acord. Și cum o găsesc?

Nu o găsești. O creezi.

Cum?

Păi, asta faci chiar acum. Chiar și numai angajându-te să îți asumi o cale, faci ca lucrurile să fie mai ușoare. Mulți oameni trec prin propria viață, fără măcar să se gândească la „a fi pe o cale". Ei nu au studiat. Nu s-au rugat. Nu au meditat. Nu au acordat nici o atenție vieții lor interioare, nici nu au explorat, în mod serios, realități mai vaste. Tu o faci acum. În virtutea faptului că îți asumi explorările pe care ți le asumi aici – să ai chiar această conversație – tu creezi o cale cu mai puține obstacole.

Vreau să spun că fie îți asumi o cale sinuoasă, sau una directă, că treci prin pădure sau că o ocolești, când ajungi la adevărul tău despre viață și a trăi – ca și despre moarte și a muri – vei fi înlăturat obstacolele și vei fi creat o Cale mai puțin dificilă spre Întregime.

Odată ce cunoști în totalitate adevărul despre moarte, îți poți trăi viața la maxim. Apoi îți poți *trăi* complet *ca experiență* Sinele – ceea ce ai venit să faci aici – apoi poți muri într-un mod plin de grație și recunoștință, fiind conștient că ești Întreg. Aceasta este o cale cu mult mai puțin dificilă și creează o moarte plină de pace.

Ceva din toate astea îmi sună ca o judecată. Aproape ca ceva imperativ. „Dacă nu ai murit bine, înseamnă că n-ai realizat *corect* ce aveai de făcut". Cam așa ceva.

Tu emiți o judecată pe care Eu nu aș face-o niciodată. Nu există mod „greșit" de a muri și nu există nici o posibilitate de a nu ajunge la propria destinație – care este reunificarea fericită cu Divinul, în Inima Ființei Tale. Nu ai cum să nu fii Acasă cu Dumnezeu.

Noi vorbim aici despre cum să-ți faci viața și moartea mai puțin dificile, mai pline de pace. Afirmația la care te referi tu este o observație, nu o judecată. Dacă te îndrepți cu ușurință spre Împlinire, în ce privește ceea ce ai venit să trăiești ca experiență în acest corp – și astfel, să mori plin de grație și recunoștință – îți vei fi găsit pacea înainte de moarte, în loc să o găsești după.

Toate sufletele își găsesc pacea după moarte; nu toate și-o găsesc înainte.

Când mori, este imposibil să nu fii Împlinit, dar ESTE posibil să nu fii conștient de asta. „A fi în pace" înseamnă a fi conștient că ești Împlinit. Că nu mai ai nimic de făcut. Că ai încheiat. Ai terminat. Și poți merge Acasă.

Dacă abordezi moartea cu frică și emoție, agitat și tremurând, nedorind să renunți la tot, simțind că nu ai terminat ce aveai de făcut, simțind teamă față de ce se petrece acum în viața ta, sau față de ce va urma, și tu vei ajunge, binențeles, la destinație. Nu se poate să nu ajungi acolo.

Dar poate fi mai „anevoios", nu-i așa?

Așa e.

Hai să clarificăm ceva aici, din nou. Tu ești mereu scufundat în Divin. Ești cuprins în el, chiar acum. De fapt, tu ești el. Ești Divinitate cuprinsă în Divinitate, exprimându-se

pe Sine ca Aspect Individual al Divinității, cunoscut ca Tu. De aceea, în cel mai adevărat sens al cuvântului, tu nu ești pe un drum spre Acasă. Ești deja acolo.

Ești mereu Acasă cu Dumnezeu. Ești deja acolo unde vrei să ajungi. Secretul extraordinar este că a ști acest lucru te aduce imediat la a-l trăi ca experiență.

Acum am senzația că ne învârtim în cerc, aici. În această conversație, vreau să spun. Mă simt de parcă merg în somn și nu știu unde sunt.

Nu doar în această conversație, ci și în *viața* ta.

Când trăiești – sau când mori – în frică sau emoție, agitat sau tremurând, nedorind să te desprinzi, speriat de ce este acum viața ta sau de ce va veni, demonstrezi că nu știi unde ești. În acest caz, problema este că *ceea ce demonstrezi, aceea trăiești ca experiență.*

Așa a fost mereu și așa va fi întotdeauna. Astfel, nu vei trăi ca experiență faptul că ești unit cu Divinul, nu vei trăi experiența de a fi Acasă cu Dumnezeu – *chiar dacă ești.*

Mă crezi sau nu, încerc să înțeleg. Te miști foarte repede și ceea ce spui este foarte complex – așa cum mă și așteptam să fie – dar caut să înțeleg.

Foarte bine. Ține pasul cu Mine atunci. Nu pierde firul. Tu știi deja toate aceste lucruri. Eu doar ți le reamintesc.

Tu nu ești într-o călătorie spre Divin, dar EȘTI în mijlocul unui etern proces, pe care îl trăiești ca experiență din ce în ce mai mult ca fiind Divinitate, pe măsură ce treci prin el. Trăiești din ce în ce mai mult ca experiență, din Centrul Ființei Tale, din Esența a ceea ce ești, pe măsură ce viața continuă. Ești în eternă comuniune cu acea Esență – și, ca parte a procesului vieții, ieși din ea din nou, ca o expresie reîmplinită a ei.

Acest proces, pe care l-am putea numi „contopire energetică", este formula întregii vieți. Ea poate fi scrisă ca:

con + topire*

De aceea, acest eveniment e numit uneori o „urgență" spirituală. *Asta reprezintă moartea și a muri.*

„Moartea e o urgență", pentru că nu e deloc vorba despre *„a muri"*. E vorba de unire și ieșire.

Vrei să spui că nu doar intru în totală comuniune cu Divinul, ci că și ies din el?

Da.

Și aici vorbim despre reîncarnare?

Într-un fel.

Iar începem.

Cred că e important să se înțeleagă că nimic din toate astea nu se reduce la o singură frază, sau la un singur cuvânt. Totuși, dacă vei avea un pic de răbdare, cred că vei afla că nimic din toate aceste lucruri nu se află dincolo de puterea ta de înțelegere.

Tot ce vreau este să ajung la adevărul despre moarte și a muri. Vreau să știu „adevărul lui Dumnezeu".

Tu tot mai crezi că Dumnezeu e separat de tine, nu-i așa?

Nu chiar. Știu că Dumnezeu și eu – că Tu și eu – suntem Una.

Chiar știi?

Atunci de ce vorbești în felul ăsta? De ce spui că vrei să cunoști „adevărul lui Dumnezeu"? Trebuie să știi că adevărul lui Dumnezeu se află în tine.

* Joc de cuvinte: energy merging = contopire energetică. e+mergency = emergency, care înseamnă caz de urgență. N. T.

„Adevărul lui Dumnezeu“ era o figură de stil.

A, deci ceea ce speri să afli, de fapt, este adevărul *tău*.

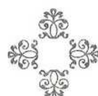
Sper să pot folosi această conversație – această „rugăciune“ – ca pe un mijloc care să mă conducă înapoi la răspuns, la adevărul care se află profund în mine.

Bun. Această experiență te poate conduce la acea cale, dar TU singur trebuie să te plasezi pe ea, așa cum am spus deja, de mai multe ori. Eu pot *să-ți arăt* drumul spre Casă, dar *tu* trebuie să mergi pe acel drum.

Am spus că, în cel mai real sens, tu nu ești într-o călătorie. Ești deja acolo unde vrei să ajungi.

Dar, de vreme ce nu știi asta, *experiența* ta este că EȘTI într-o călătorie. Așa că trebuie să faci această călătorie, pentru a putea afla că ea nu este necesară.

Trebuie să te îmbarci pentru ea, pentru a afla că ea *începe și se sfârșește chiar acolo unde ești tu.*

Ți-e frică să mori și te temi să trăiești.
Ce mod de a exista!

Cum pot să fiu sigur că aceste cuvinte, din toate câte s-au spus referitor la acest subiect, mă pot conduce la adevărul meu despre viață și moarte?

Nu trebuie să fii de acord cu aceste cuvinte, pentru a fi condus spre adevărul tău.

Nu?

Nu. Chiar dacă ești *în total dezacord* cu cuvintele de aici, vei fi condus spre adevărul tău – îți vei găsi calea înapoi spre Casă, pentru că, dacă nu ești de acord cu aceste cuvinte, vei afla totuși *cu ce ești de acord*. Atunci vei alege altă cale. Iar dacă acea altă cale nu este calea ta, vei alege alta, și alta, până când vei găsi ieșirea din această derută și vei ajunge înapoi Acasă.

Presupun că așa funcționează totul.

Așa funcționează totul. Întreaga ta viață te duce înapoi Acasă, înapoi la Mine. De aceea, binecuvântează fiecare eveniment, fiecare persoană, fiecare moment, pentru că toate sunt sacre.

Chiar dacă nu ești de acord cu acel eveniment, chiar dacă îți displace acea persoană, chiar dacă nu te bucuri de acel moment, toate sunt sacre, pentru că Viața informează viața despre viață, prin procesul Vieții Însăși – și nu există nimic mai sacru decât a Cunoaște și apoi a Trăi ca experiență ceea ce Viața are să ne spună despre Sinele nostru.

Așadar, această conversație, chiar dacă nu ești de acord cu ea, te va conduce la adevărul tău și la calea ta spre Acasă. Totodată, vei fi condus spre acea cale și dacă *ești de acord* cu această conversație. În orice caz, această conversație te va duce acolo unde vrei să ajungi.

Toate căile duc Acasă.

Absolut toate.

Și fiecare cale are propriile sale „semne pe copaci“, pentru a mă ajuta să ajung acolo.

Exact. Acum înțelegi. Toate semne pe care le vezi pe copaci sunt făcute de tine. Uită-te în jur. Aici nu există nimic pe care să nu-l fi plasat tu.

Totuși, uneori nu-ți vei recunoaște propriile semne. Dacă le privești dintr-un unghi diferit, ele îți pot apărea străine. Poate părea ca și cum altcineva le-a plasat acolo.

Vorbim, desigur, despre semnele din viața ta – în special de acelea pe care tu le-ai numi cicatrice. Ai grijă să nu gândești că altcineva le-a plasat acolo. Asta te-ar transforma pe tine în victimă, iar pe altcineva într-un torționar. În viață, după cum ți-am spus deja, nu există victime și nici răufăcători. Amintește-ți mereu acest lucru.

Minunata mea prietenă, Elisabeth Kubler-Ross, obișnuia să spună despre aceasta ceva ce mi-a plăcut foarte mult:

„Dacă ai ridica ziduri pentru a proteja canionul de furtuni, n-ai mai vedea niciodată frumusețea formelor sale.“

Asta am vrut să spun mai devreme, când am zis că tot ce alcătuiește viața e minunat, așa cum și „moartea“ e minunată. Totul e o problemă de perspectivă. Perspectiva creează percepția.

Da.

Nu, nu, nu spune doar „da“. Examinează mai atent această ultimă afirmație. Privește-o mai profund. Este una din cele mai importante afirmații pe care le voi face aici. Am spus...

Perspectiva creează percepția.

Modul în care privim ceva creează cum îl vedem.

Exact. Mulțumesc.

Și astfel, dacă te privești pe tine însuți ca pe o victimă, așa te vei vedea. Dacă te privești ca pe un răufăcător, exact așa te vei vedea. Dacă te privești ca pe un co-creator într-un proces de colaborare, te vei vedea ca atare.

Dacă privești fiecare eveniment din viața ta – inclusiv *moartea* – ca pe un dar, îl vei vedea ca pe o comoară, care va fi mereu în folosul tău și te va conduce spre bucurie. Dacă vei privi fiecare eveniment, inclusiv moartea, ca pe o tragedie, îl vei jeli mereu și nu vei primi de la el nimic altceva decât durere eternă.

Ceea ce ne aduce la ...

A CINCEA REAMINTIRE
Moartea nu este niciodată o tragedie.
Este întotdeauna un dar.

Concentrează-te pe asta acum. Concentrează-te doar pe acest eveniment pe care tu îl numeşti „moarte". Asta, pentru că, dacă poţi vedea că această afirmaţie este adevărată în cazul morţii, foarte curând vei fi capabil să vezi că este adevărată şi în ce priveşte orice alt eveniment din viaţă.

Şi dacă pot vedea chiar şi moartea ca pe un dar, în loc să o văd ca pe o tragedie, atunci pot vedea orice altceva din viaţa mea – „micile morţi" – tot ca pe daruri ... toate acele aşa-numite lucruri rele care mi s-au făcut, sau pe care le-am făcut eu altcuiva. Şi atunci nu va mai exista supărare.

Nici pentru tine, nici pentru altcineva.

Când îţi trăieşti bine toate „morţile", le permiţi şi celorlalţi să trăiască CU morţile tale, la fel de bine. Şi cu cele mici, şi cu cea mare.

Uau, ce lucruri spui! Ce-ai strecurat aici! Dar nu e posibil întotdeauna să „mori bine". Vorbesc de „marea moarte" acum. Adică, uneori ne e, pur şi simplu, frică să murim.

Sigur că vă este. Şi când vă e frică de „micile morţi" – acestea însemnând orice înfrângere sau pierdere – vă este frică şi să *trăiţi*. Deci vă e frică să muriţi şi vă e teamă să trăiţi. Ce mod de a exista!

Ajută-ne!

Păi, ce crezi că fac aici? Îmi petrec timpul aici, ajutându-vă să scăpaţi de frica voastră de „marea moarte". Pentru că, atunci când nu vă e frică de ea, nu vă mai e frică de nimic. Şi puteţi trăi cu adevărat.

Dar de ce suntem toţi aşa de „speriaţi de moarte", să murim?

Din cauza a ceea ce aţi fost învăţaţi despre moarte. Din cauza a ceea ce vi s-a spus.

Când gândiţi altfel despre moarte, o puteţi trăi ca experienţă, în alt mod. Şi astfel, ea poate deveni un mare dar, nu doar pentru voi înşivă, ci şi pentru cei pe care îi iubiţi.

Am un prieten, Andrew Parker, care locuieşte în Australia, şi a cărui minunată soţie – „Pip" îi spuneau cei care o iubeau – a făcut exact asta. Pip a murit de cancer în noaptea de Anul Nou, chiar după ce am trecut în 2005, iar Andrew mi s-a destăinuit printr-un e-mail, pe care l-a trimis şi multor prieteni de-ai săi şi de-ai soţiei sale. El ilustrează perfect lucrurile despre care vorbim noi aici. Iată ce spunea Andrew:

Pip este cel mai mare dar pe care l-am primit vreodată. A intrat în viaţa mea într-o vreme când credeam că ştiam tot – dar nu era aşa. Stătea zâmbind în lumina lunii, în cea dintâi noapte în care între noi s-a înfiripat o legătură reală, şi am ştiut că, dacă era să-mi petrec în vreun fel timpul cu ea, era să o iau de nevastă şi să avem copiii noştri. Ea a fost o enormă binecuvântare! Un nodul canceros la sânul ei superb a dat startul călătoriei în relaţia noastră, dar curajul şi tăria ei mi-au arătat calea.

Zâmbetul mereu prezent şi spiritul ei treaz m-au ţinut în picioare, deşi iubirea ei necondiţionată a fost cea care a avut cel mai mare impact asupra mea. Iubirea ei a fost puternică ca un stejar, profundă ca un ocean şi plină de forţă ca mareele şi curenţii lui din adâncuri. Neclintit a fost angajamentul ei faţă de mine şi felul în care mă vedea.

A trecut cu vederea muchiile neşlefuite ale diamantului care eram, vorba tărăgănată din Newcastle, ca şi înjurăturile şi purtările grosolane, care erau resturi din trecutul meu. A văzut doar ce era mai bun în mine, şi avea un fel de-a hrăni cu blândeţe acea latură.

Tratamentele pe care le-a suportat au fost brutale, aşa cum sunt tratamentele noastre primitive. Chirurgia, chimioterapia şi

radiaţiile, hormonii şi menopauza prematură n-au alterat niciodată esenţa feminină care a fost iubita mea. Durerea acelor tratamente nu a adus niciodată un geamăt de nemulţumire, iar odată cu naşterea copiilor noştri, ea a strălucit de frumuseţea maternităţii, de energie feminină şi de iubire profundă.

Toţi am fost atinşi de frumuseţea ei interioară şi exterioară. Când am aflat că avea metastază osoasă, la şapte luni după naşterea gemenilor noştri, şi-a cerut iertare. Nu s-a gândit în acel moment la ea însăşi, ci la mine şi la cei trei băieţi ai noştri. Apoi s-a ridicat, s-a îndreptat şi a deschis din nou robinetul iubirii!

Când i-a fost îndepărtat al doilea sân, a durut-o puţin. Erau simţămintele ei legate de feminitatea care părea să-i fie luată, deşi, pentru mine, ea n-a fost niciodată mai femeie, ca în acea perioadă de după operaţie.

Când am adus, a doua zi, băieţii să o vadă, şi-a ridicat copiii, unul câte unul, la pieptul ei rănit, fără nicio tresărire.

Tăria ei a rămas marcată cu foc în conştiinţa mea; lipsa ei de egoism şi curajul îmi sunt sprijin în acest spaţiu în care sunt acum – un spaţiu plin de amintirea ei, dar şi pe lungul drum pe care îl am în faţă.

În cei aproape trei ani care au urmat, a trăit.

O, şi încă cum a trăit! Afacerea şi cariera mea erau afectate, iar eu mă zbăteam să-mi regăsesc calea, direcţia şi pe mine însumi, dar ea mi-a creat, în tăcere, un spaţiu în care să evoluez. Mi-a hrănit sufletul cu iubire, cu acceptare şi ghidare fermă, şi nu m-a lăsat nici măcar o dată să dau înapoi!

Doamne, cum o respect pentru asta!

Ultimele ei şase luni de viaţă au părut o eternitate, în timp ce încercam să trăiesc printre momente. Acum mi-e dor de încă un moment în prezenţa ei. Cum aş mai iubi-o, dacă aş mai avea şansa, cât de preţios mi-ar fi fiecare minut, fiecare secundă, dacă aş mai avea din nou acel timp.

Ultimele luni şi zile ale lui Pip au fost cel mai mare dar al ei pentru mine. Gradat, s-a retras din viaţa mea. Nu mai existau cinele rafinate, a venit rândul meu să gătesc şi să fac curat. „Cine va lua acele haine de-acolo, dacă tu le laşi aşa?"... tonul ei dulce îmi răsună adânc în creier. Am paturi de făcut şi rufe de spălat.

Cu câtă bucurie erau împlinite aceste sarcini de Pip a noastră. În timpul acelor zile, m-a instruit prin prezenţa ei, alinându-mă ea pe mine, aşa cum o alinam şi eu pe ea. Nu m-am simţit niciodată mai aproape de ea şi m-am simţit binecuvântat să am ocazia de a o servi.

Apoi a venit timpul să o iau acasă, să o duc înapoi la Perth, la prietenii şi familia ei. În timpul zborului nostru de patru ore, am privit-o cu coada ochiului, Durerea ei era evidentă. Un drum atât de dificil – şi numai eu ştiam! Ea a îndurat totul în felul ei propriu, cu cea mai mare demnitate şi grijă faţă de alţii. Pip a insistat să o luăm cu noi în excursia planificată spre Rottnest Island, să înotăm în albastrul de azur al Oceanului Indian, apreciind încă frumuseţea şi binecuvântările vieţii, lucrurile simple.

Ultimele sale zile au fost o călătorie de proporţii biblice, adevărate patruzeci de zile şi nopţi în deşert. Trecerea ei a survenit atunci când ea şi-a ales timpul, în felul ei. Când a ştiut că totul urma să fie cum trebuie, mi-a dat cel mai mare dar dintre toate. Să fiu cu ea, să împărţim acelaşi spaţiu şi să ne ţinem de mâini când a plecat.

Era 12:50 a.m., în noaptea Anului Nou. A spus că vrea să treacă de ultima bătaie a gongului de Anul Nou şi exact aşa a făcut. Toată durerea vegherii, toată grija de a face totul cum trebuie şi de a spune cuvintele potrivite – totul s-a dus cu spiritul ei! Blând, aşa cum a fost toată viaţa ei, a plecat. Şi m-a lăsat, ştiind absolut clar şi fără nici un dubiu cine sunt şi de ce sunt aici. Cel mai mare dar al ei pentru mine a fost să-mi ia toată teama cu ea.

Zilele mele de acum sunt diferite, e adevărat, deşi ea nu-i niciodată departe! Pentru băieţii noştri e destul de dur fără ea – o iubire ca a lui Pip nu e deloc uşor de înlocuit. Încă mai creştem împreună, darurile vieţii ei se deschid încet, ca o floare de lotus, petală cu petală, pe măsură ce vieţile noastre prind contur, hrănite de iubirea unei asemenea femei.

Aceste cuvinte sunt menite să transmită, în felul meu, tributul pe care i-l aduc iubitei mele, mamei copiilor mei, ţie şi Tuturor celorlalţi. Suntem mai buni, pentru că ea a fost aici. Nu regret nici un minut şi nu învinuiesc pe nimeni.

Noi toţi alegem singuri cum să trăim, iar modul în care acţionăm sau reacţionăm ne colorează existenţa.

Pip şi cu mine ne-am ales iubirea şi, oricât de dur a fost totul, ea este cea care mi-a dat viaţa mea.

Aleg să văd totul cu recunoştinţă, şi nu ca pe o pierdere şi durere. Da, ele sunt prezente în mine şi sunt sentimente absolut potrivite. Când treci peste teamă, te conectezi la iubire şi la propria noastră Divinitate şi Unime.

Iubirea vindecă. Ea ne vindecă sufletele, ne vindecă relaţiile, şi poate să ne vindece chiar şi planeta. Soţia mea mi-a dăruit această iubire, iar eu aleg să o împart cu voi.

În prima zi a Anului Nou am luat cina cu familia, apoi m-am dus acasă la nişte prieteni de-ai ei, să bem ceva. Am plecat cam pe la 11:40 p.m. şi pe drumul de câteva mile spre casă, Pip a fost cu mine. Am simţit energia creaţiei şi a tuturor posibilităţilor, privind oamenii ce sărbătoreau în curţile lor şi artificiile ce se ridicau, iar vocea angelică a lui Pip în mintea mea spuse: „... şi ai avut dreptate, exact aşa cum ştiai că vei avea".

Ce a vrut ea să spună prin aceasta a fost că ea era cu Dumnezeu, în conştiinţă colectivă – şi, încă o dată, pe tronul creaţiei.

Am plâns.

Nu există victime şi nici răufăcători în lume.

9

Acesta este un exemplu izbitor, un exemplu minunat, uluitor, de cum, atunci când îţi trăieşti moartea bine, îi laşi şi pe ceilalţi să trăiască bine cu moartea ta.

Sper că şi eu, când voi muri, o voi putea face atât de plin de graţie ca Pip.

Faptul că avem această conversaţie va conta foarte mult. A şti că mori pentru că alegi asta, va fi de mare ajutor.

Toţi mor când aleg să moară? Pip a ales să moară atunci când a făcut-o? Terri Schiavo a murit în modul în care a vrut ea să moară?

Păi, despre Pip ştii, pentru că ea chiar a spus când a ales să moară. A spus că aşteaptă Anul Nou.

Da, dar a vrut ea să aibă cancer în acea etapă din viaţa ei? Chiar a vrut ea să plece atât de devreme? Aşa ceva ar fi tare greu de acceptat de către soţul, copiii şi membrii familiei ei. Ei ar întreba, cu adâncă durere, sunt sigur: De ce ar fi vrut Pip să ne părăsească în felul ăsta?

Am un răspuns care s-ar putea să te şocheze.

Care e acela?

Mai târziu. Trebuie să vorbim despre aceasta mai târziu. Trebuie pusă o fundaţie foarte solidă, înainte. Apoi, răspunsul nu te va mai şoca atât de mult.

Ei, oricare ar fi răspunsul, sunt sigur că membrii familiei lui Terri Schiavo* au aceeaşi întrebare. Şi ei, sunt sigur, ar respinge de prima dată această noţiune de „pre-alegere", în ce priveşte timpul şi modul în care moare cineva. Nu, nu, cei mai mulţi ar spune: „Asta nu-i experienţa mea. Şi asta n-a fost nici experienţa lui Pip sau a lui Terri".

Ştiu că tu ai spus, mai devreme, că sufletele îşi părăsesc corpul doar atunci când lucrarea lor e completă – şi, de aceea, acest moment ar fi un motiv de sărbătoare, Dar când un suflet îşi părăseşte corpul este totuşi ceva foarte trist pentru cei lăsaţi în urmă, în lumea fizică – iar a le spune acelor oameni că, de fapt, cel drag a *ales* să plece, ar putea să sune ca şi cum acea persoană nu a mai vrut să fie cu ei şi ... mi se pare ceva foarte dureros.

Ştiu o femeie al cărei soţ a murit foarte tânăr. Femeia a purtat cu ea tristeţea pierderii sale, mulţi ani. Dar adevărata pierdere a fost resimţită de către tânăra ei fiică. Ea n-a trecut niciodată peste pierderea tatălui ei – şi, de fapt, a rămas *supărată pe el până în ziua de azi*, pentru că a plecat. Ea nu înţelege de ce ar face tatăl ei aşa ceva, iar dacă i-aş spune acum că niciun suflet nu-şi părăseşte corpul când nu vrea să o facă – şi că fiecare suflet îşi provoacă propria moarte şi chiar *vrea* să moară în acel moment – aceasta ar răni-o şi mai mult.

Doar dacă nu a înţeles că el se poate să nu fi ştiut, în mod conştient, ceea ce vrea.

Nu acesta e răspunsul surprinzător pe care ţi-l voi revela mai târziu, dar este un lucru important de luat în considerare, ca posibilitate, acum.

Nu înţeleg. Ce vrei să spui, când zici că tatăl său se poate să nu fi ştiut, în mod conştient, ce vrea? Credeam că mi-ai spus că

fiecare este cauza propriei sale morţi şi că nimeni nu moare împotriva voinţei sale.

Poate te ajută să înţelegi faptul că fiinţele umane creează, şi de asemenea „ştiu ceea ce ştiu", la trei Nivele de Experienţă – subconştient, conştient şi supraconştient. Aminteşte-ţi că am mai spus că atunci când mori, este imposibil să nu fii Împlinit, dar ESTE posibil să nu fii *conştient de acest lucru.*

Un suflet poate şti, la nivel supraconştient, că este Împlinit în cadrul acestei vieţi, dar să nu fie „conştient" de aceasta la nivel subconştient sau conştient.

Aceste trei nivele de experienţă au fost menţionate într-un dialog pe care l-am avut noi doi anterior – dialog care a devenit cartea *Prietenie cu Dumnezeu*. L-am găsit absolut fascinant.

În această conjunctură, e mai mult decât fascinant. E important să înţelegi, pentru ca întrebările tale să-şi afle răspunsul.

Atunci hai să mai trecem încă o dată prin asta. Care sunt cele trei nivele de experienţă?

Subconştientul este acel nivel al experienţei în care tu nu-ţi cunoşti – sau nu-ţi creezi conştient – realitatea proprie. O faci în mod „subconştient" – adică eşti foarte puţin conştient că faci aceasta, cu atât mai puţin de ce o faci.

* Terri Schiavo a intrat în stare vegetativă în 1990, după ce a adoptat o dietă cu ceai la gheaţă (iced tea), din cauza bulimiei. Rezultatul a fost o deficienţă cumplită de potasiu, care i-a distrus iremediabil creierul. A rămas în această stare timp de 15 ani, iar cazul ei a stârnit discuţii nesfârşite legate de eutanasie în cazuri disperate. http://www.nndb.com/people/435/000026357/ N. T.

Acesta nu e un nivel de experienţă „rău" – deci nu-l judeca. Este un dar, pentru că îţi permite *să faci unele lucruri în mod automat.*

Ca de exemplu? Ce vrei să spui prin „a face lucrurile în mod automat"?

Funcţii cum ar fi creşterea părului, clipitul ochilor sau bătăile inimii sunt exemple de lucruri pe care le faci automat. Nu te aşezi şi te gândeşti: „Trebuie să clipesc. Trebuie să-mi cresc unghiile". Aceste lucruri survin – întregul tău sistem biologic operează singur – fără instrucţiuni speciale de la tine.

Subconştientul creează, de asemenea, soluţii instantanee la diferite probleme. El verifică datele primite, apoi intră în banca sa de memorie şi vine cu răspunsuri şi reacţii rapide la o mulţime de situaţii - din nou, în mod automat. Dacă atingi o tigaie fierbinte, nu trebuie să te gândeşti să iei mâna de-acolo. O tragi într-o fracţiune de secundă. Acesta este *o reacţie automată, bazată pe date anterioare.*

Subconştientul poate să-ţi salveze viaţa. Deşi, dacă nu eşti conştient despre ce părţi din viaţa ta ai ales să creezi în mod automat, îţi poţi imagina că mai degrabă eşti de partea „efectului" vieţii, decât de cea a cauzei, în acea problemă. Poţi chiar să te consideri victimă. De aceea este important să fii conştient de ceea ce ai ales să fii INconştient.

Nivelul Conştient este nivelul de experienţă la care îţi cunoşti şi îţi creezi realitatea, cu o oarecare conştienţă a ceea ce faci. Cât de mult eşti conştient de aceasta, depinde de „nivelul tău de conştiinţă". Acesta este nivelul fizic.

Când eşti angajat pe o cale spirituală, treci prin viaţă căutând mereu să „îţi elevezi conştiinţa", sau să-ţi lărgeşti

experienţa realităţii tale fizice, pentru a include şi a integra ceea ce ştii, la alt nivel, că este adevărat despre tine.

Nivelul Supraconştient este nivelul de experienţă la care tu îţi cunoşti realitatea şi ţi-o creezi fiind total conştient de ceea ce faci. Acesta este nivelul sufletului. Cei mai mulţi dintre voi nu sunteţi conştienţi, la nivel conştient, de intenţiile voastre supraconştiente ... doar dacă nu cumva sunteţi.

Supraconştientul este acea parte din voi care conţine intenţia mai mare a sufletului – care este să se îndrepte spre Împlinirea a ceea ce a venit să trăiesti şi să simtă ca experienţă în acest corp. Supraconştientul te conduce constant spre următoarea experienţă de evoluţie, în ordinea dorită de sufletul tău, atrăgând spre tine persoanele, locurile şi evenimentele precise, potrivite şi perfecte, cu care să trăiesti această experienţă, astfel încât să poţi obţine combinaţia de Cunoaştere şi Experienţă care va produce Simţirea – creând Conştientizarea Adevăratei tale Fiinţe.

Ultima dată când am discutat despre aceasta, Te-am întrebat dacă există un mod de a implementa aceleaşi intenţii la nivel subconştient, conştient şi supraconştient, în acelaşi timp.

Există. Acest nivel de conştiinţă trei-în-unu se numeşte supraconştientul. Unii dintre voi îl mai numesc şi „Conştiinţa Christică", sau „Conştiinţa Înălţată".

Toţi puteţi ajunge acolo. Unii oameni o fac în meditaţie, alţii în rugăciune profundă, alţii prin ritualuri sau dans, ori prin ceremonii sacre - iar alţii prin procesul pe care îl numiţi „moarte". Sunt multe căi de a ajunge acolo. Când sunteţi în acest loc, sunteţi complet creativi. Toate trei nivelele de conştiinţă devin unul. Se spune că „ai totul la un loc". Dar, de fapt, este mai mult decât atât, pentru că şi aici,

la fel ca în toate lucrurile, întregul este mai mare decât suma părţilor.

Supraconştiinţa nu e, pur şi simplu, o combinaţie între subconştient, conştient şi supraconştient. Este ceea ce se produce atunci când toate acestea sunt combinate, *iar apoi transcense*. Atunci treci în pură *Stare de a Fi*. Această stare este Suprema Sursă a Creaţiei din voi. O puteţi trăi ca experienţă înainte de „moarte" ... sau după.

Presupun că acesta e modul în care creează un maestru viu.

Da.

Atunci poate un maestru să fie surprins vreodată?

Pentru o persoană cu conştiinţa elevată în permanenţă, rezultatele sunt întotdeauna intenţionate şi conştientizate şi niciodată neanticipate. Gradul în care o experienţă apare neanticipat este o indicaţie directă asupra nivelului de conştiinţă de la care e percepută acea experienţă. Aminteşte-ţi că am spus că percepţia creează experienţa.

Aspirantul la starea de maestru este cineva care e întotdeauna de acord cu experienţa pe care o are - chiar dacă acea experienţă nu „pare" a fi favorabilă - deoarece aspirantul ştie că trebuie să o fi intenţionat, la un anumit nivel. Această cunoaştere face posibil ca o persoană să se afle în pace profundă şi „integrată", în circumstanţe pe care altul le-ar găsi foarte stresante.

Ceea ce aspirantul la starea de maestru se poate să nu vadă întotdeauna, este nivelul de conştiinţă la care a fost intenţionată acea experienţă. Totuşi, aspirantul nu se îndoieşte că, la un anumit nivel, el e responsabil de aceasta. Exact această cunoaştere îl plasează pe drumul spre starea de maestru.

Mai devreme m-ai întrebat dacă Pip a vrut să moară, dacă ea şi-a cauzat moartea, iar eu ţi-am răspuns: „Nu la nivel conştient". Acum ştii ce am vrut să spun prin acea afirmaţie.

Toate deciziile care afectează sufletul uman sunt luate de acel suflet, la unul sau mai multe dintre cele trei nivele de conştiinţă - sau la al patrulea nivel, nivelul supraconştient.

Pip şi-a ales perioada din viaţă în care urma să-şi părăsească corpul fizic, aşa cum fac toate sufletele. În cazul ei, decizia nu a fost luată la nivel conştient. Apoi, odată luată decizia mai mare, la nivel *supraconştient*, Pip a ales *conştient* ziua şi ora pentru plecare - câteva momente după miezul nopţii, pe 1 ianuarie, chiar după Anul Nou. Poţi şti că această decizie a fost luată la nivel conştient, *pentru că ea a anunţat-o în avans*. Ea a fost complet conştientă de ceea ce a ales – şi a creat acest lucru.

Probabil că ceva asemănător a fost şi în cazul lui Terri Schiavo. Poate că ea nu şi-a ales conştient evenimentele anterioare din viaţa ei, dar poate că lucrurile s-au schimbat când, după acele evenimente iniţiale, s-a spus despre ea că şi-a „pierdut conştienţa". Poate că Terri nu şi-a „pierdut" conştienţa deloc. Poate că şi-a *modificat* nivelul de conştiinţă. Poate că ea s-a „regăsit" la un *nivel* de conştiinţă diferit - întâi, la nivelul supraconştient, unde a devenit complet conştientă de ceea ce crea şi de ce anume, apoi, în sfârşit, la nivel supraconştient, unde, pentru că împlinise ceea ce a venit aici să împlinească, a realizat Conştientizarea Absolută a unimii sale intrinseci cu Divinul.

Cred că Terri Schiavo şi-a folosit viaţa pentru a invita oamenii din întreaga lume să treacă la un nou nivel de cercetare în materie de viaţă şi moarte, suflet şi Dumnezeu, şi despre ce acţiuni sunt în beneficiul omenirii, în cazuri ca al ei.

Cred că Terri Schiavo, la un nivel spiritual, nu a fost absolut niciodată o *victimă* a circumstanţelor sale. Cred că ea a ştiut exact,

în timpul acelor ultimi ani, ce se petrece, și și-a permis să se supună acestor lucruri, cu scopul de a atrage atenția asupra ei, la nivel global, spre binele întregii omeniri.

Cred că și Iisus a făcut *exact același lucru.*

Am dreptate în legătură cu Terri?

Ar fi profund intruziv și nepotrivit ca eu să revelez lucrările interne supraconștiente sau supraconștiente ale minții acestei persoane. Doar atât se poate spune, totuși - și am spus-o de multe, multe ori înainte, despre toate ființele umane:

Nu există nici victime și nici răufăcători în lume.

Ei bine, aceasta este a treia sau a patra oară când faci această afirmație doar în această conversație, dar am mai spus înainte și o voi spune din nou: din punct de vedere emoțional, uneori, oamenilor le este greu de acceptat ideea că nimeni nu este victimă.

Tu ai făcut observația că acest lucru se petrece din cauză că cei mai mulți oameni privesc situațiile de viață din perspectiva foarte limitată a înțelegerii umane obișnuite. Dar, cum pot spera, aceia dintre noi, care caută să-și eleveze propria conștiință și să ajute la elevarea conștiinței omenirii, să lărgească această idee?

Vorbiți-i omenirii despre Instrumentele Creației: Gândul, Cuvântul și Fapta. Acestea sunt uneltele cu care voi vă creați micro-realitatea voastră. Aceste instrumente sunt perfecte. Ele sunt magnific de eficiente.

Ceea ce gândiți, ceea ce spuneți și ceea ce faceți creează experiența pe care o numiți „voi" și condițiile și circumstanțele vieții voastre.

Este cum am spus mai devreme: Dacă voi credeți că sunteți victime, spuneți că sunteți victime și acționați ca și cum ați fi victime, *vă veți simți pe voi înșivă ca fiind victime*, în ciuda faptului că nu sunteți.

Același lucru va fi valabil când decideți să etichetați experiența altora. Dacă voi credeți că altcineva este o victimă, spuneți că este o victimă și acționați ca și când este o victimă, *veți simți acea persoană ca fiind o victimă*, în ciuda faptului că nu este.

O simți tu pe Terri Schiavo ca fiind o „victimă"? Probabil că da. A fost Terri o victimă? Nu.

Este imposibil să fii o victimă a circumstanțelor pe care tu le-ai creat. Amintește-ți *întotdeauna* acest lucru.

Este imposibil să fii o victimă a circumstanțelor pe care tu le-ai creat. De aceea, pentru a fi o victimă a circumstanțelor, trebuie să juri că nu le-ai creat tu. Aceasta exprimă o minciună în ceea ce te privește.

Tu îți creezi toate circumstanțele propriei vieți. Dacă le creezi la nivel conștient, vei fi conștient de aceasta; dacă le creezi la nivel subconștient sau supraconștient, se poate să nu fii.

Oricum ar fi, tu ți le-ai creat.

Toți maeștrii știu acest lucru și, de aceea, un maestru nu a arătat niciodată cu degetul spre o altă persoană, spunând: „Tu mi-ai făcut asta".

Totuși, tu poți trăi ca experiență, orice alegi. Poți trăi ceea ce ai ajuns să știi despre cine ești, ca rezultat al vieții tale în tărâmul spiritual înainte de naștere, sau poți trăi ceva diferit, ceva mai puțin important de atât. În această privință, ca și în toate celelalte, tu ai liber arbitru.

Aceasta îmi ridică o altă întrebare. Există conștiință înainte de naștere? Din ce spui tu aici, răspunsul pare să fie *da*. Deci, noi suntem „conștienți" de noi înșine, înainte de a ne naște?

O, da! Cu mult înainte. Acel „tu" care ești „tu" a fost „conștient" de el însuși dintotdeauna. Vom vorbi mai mult

despre aceasta mai târziu, când vom explora mai profund această problemă a nașterii. Pentru moment, trebuie să știi doar că „TU" ai fost întotdeauna ... ești acum ... și vei fi mereu. Când te naști, pur și simplu, te dezintegrezi.

Ce fac???

Te dezintegrezi. Încetezi să mai fii integrat. Încetezi de a mai fi Singular și te divizi în trei părți: corp, minte și spirit. Sau în ceea ce ar mai putea fi numit subconștient, conștient și supraconștient.

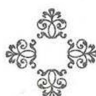
A, deci *aceasta* e corelația.

În linii mari, da. Pe larg, da. Nu este o corelație exactă, amănunțită, precisă, dar redă imaginea în linii mari.

În această sacră trinitate – Dumnezeu în trei părți – mintea ta este locul în care se desfășoară activitatea ta conștientă.

De aceea, gândește numai ceea ce alegi să trăiești ca experiență, spune doar ceea ce alegi să transformi în realitate și folosește-ți mintea pentru a-ți instrui conștient corpul să facă numai ceea ce tu alegi să demonstrezi ca fiind cea mai înaltă realitate a ta.

Astfel creezi tu, la nivel conștient. Privește îndeaproape. Nu asta este ceea ce a făcut orice maestru? A făcut vreun maestru mai mult? Nu. Într-un cuvânt, *nu*.

Voi sunteți toți Cauza a tot ce se petrece în viața voastră – inclusiv a morții voastre.

Minunat. E chiar minunat spus. Mulțumesc. Iar acum aș vrea să mă întorc la ceva, dacă îmi permiți.

La ceva puțin cam deranjant.

Te rog.

Când mi-ai spus, mai devreme în această conversație, că noi suntem cauza propriei noastre morți, primul lucru care mi-a venit în minte a fost că, dacă această afirmație este adevărată, atunci fiecare moarte este, prin definiție, o sinucidere. De atunci m-am gândit mereu la asta.

Nu este chiar așa.

Faptul că fiecare este cauza sfârșitului vieții sale nu înseamnă că ei aleg intenționat, la un nivel conștient, să facă asta. Nici nu implică faptul că o fac ca să evite anumite condiții sau circumstanțe. A fi cauza a ceva și a alege conștient acel ceva pot fi două lucruri complet diferite.

Poftim? Nu înțeleg.

Poți fi cauza unui accident, dar aceasta nu înseamnă că l-ai ales conștient.

A, acum văd ce vrei să spui.

Deci să ne fie clar ce anume se comunică aici. Voi sunteți Cauza a tot ce se petrece în viața voastră – inclusiv a morții voastre. Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de acest fapt.

Dar dacă o persoană este conștientă de asta – și, că veni vorba, acest dialog îi *face* pe oameni conștienți de acest lucru – atunci nu înseamnă că, atunci când moare, acea persoană se sinucide? Adică, în această lumină, toți oamenii sunt cauza sfârșitului vieții lor, nu? Mi-a scăpat ceva?

Două condiții sunt necesare pentru a clasifica o moarte drept sinucidere.

1. **Trebuie să fii conștient de ceea ce faci – adică trebuie să faci conștient alegerea de a muri.**
2. **Trebuie să faci alegerea de a muri cu scopul de a scăpa de viața ta, și nu pentru a o împlini.**

Unul din scopurile acestei conversații este să te ajute să intri în contact cu sacralitatea vieții tale fizice; să te ajute să ajungi la înțelegerea că viața în corp fizic este un dar de proporții nemăsurate.

Am spus mai devreme că moartea este un puternic moment de creație – și așa este. Dar ea are menirea să te ducă undeva, și nu să te scape de ceva.

Este atât de multă durere atașată ideii de sinucidere, încât aproape că n-am vrut să aduc în discuție acest subiect. Acea durere este resimțită, bineînțeles, mai întâi de persoana care trece prin tulburarea ce a condus-o la decizia de a-și pune capăt vieții, iar apoi de către familia și prietenii acelei persoane. Poate exista vreo alinare în toată această durere – pentru oricare din ei?

Alinarea poate veni din a ști că persoanele care se sinucid sunt bine. Totul e în ordine cu ei. Sunt iubiți și niciodată nu sunt părăsiți de Dumnezeu. Ei, pur și simplu, n-au realizat ce și-au propus. Acest lucru e important de înțeles pentru oricine își pune întrebări în legătură cu sinuciderea.

Vrei să spui că cei care se sinucid nu sunt pedepsiți în nici un fel?

În ceea ce voi numiți Viața de Dincolo, nu există „pedeapsă". Cei care rămân în urmă, sunt cei pedepsiți. Ei trăiesc experiența unui șoc incredibil, din care unii nu-și revin niciodată pe deplin. Toți simt o pierdere enormă. Mulți își petrec restul vieții învinuindu-se pe ei înșiși. Se întreabă ce-au greșit, sunt disperați gândindu-se la ce-ar fi putut spune ca să fi schimbat lucrurile.

Trist e că cei care își iau singuri viața, își imaginează că *ei* vor schimba ceva – dar nu e așa. A-ți sfârși viața cu scopul de a scăpa de ceva creează o situație în care nu scapi de nimic. Dacă te gândești să-ți sfârșești viața pentru a scăpa de ceva, trebuie să știi, o spun din nou, că ai în minte ceva ce nu poți face.

Dorința de a evita ceea ce este dureros e normală. Face parte din dansul uman. Totuși, în acest moment anume al dansului, cineva încearcă să se îndepărteze de experiența pe care sufletul a venit să o trăiască nu de care să scape.

Din cauză că acea persoană consideră experiența ca fiind dureroasă și dificilă, el sau ea caută să se arunce într-un vid, în care nu e nimic de înfruntat și nimic de temut. Dar oamenii nu pot sări într-un vid, pentru că nu există un vid în care să pășești. Un vid nu există. Nicăieri în univers nu există vid. Absolut nicăieri. Nu există „loc în care nu există nimic". Oriunde ai merge, spațiul este plin cu ceva.

Cu ce? Cu ce e umplut spațiul?

***Cu propriile voastre creații.* Oriunde veți merge, vă veți confrunta cu propriile voastre creații, și nu veți putea scăpa de ele – și nici nu doriți asta, pentru că voi ați creat propriile voastre creații, cu scopul de a vă re-crea pe voi înșivă. De aceea, nu va fi în beneficiul vostru să încercați să le ocoliți sau să dansați în jurul lor. Dansul către vid nu poate fi făcut.**

Să spun altfel: *Un Dans Vid nu este posibil.*

E foarte deștept spus. Foarte isteț joc de cuvinte.

Folosesc deseori cuvintele în felul acesta, ca să-ți poți aminti ușor și mereu mesajul pe care ele caută să-l transmită.

Îmi voi aminti mereu asta: „Un Dans Vid nu este posibil".

Nu, căci cu ce mori, cu aceea vei continua să trăiești.

E o afirmație foarte puternică.

Așa și trebuia să fie.

Iartă-mă că mă întorc la asta, iartă-mă că o spun acum, chiar aici, în timp ce vorbim despre a-ți lua propria viață, dar mai devreme ai spus că moartea *e minunată*. De ce n-ar vrea cineva, a cărui viață e îngrozitoare, să-și dorească moartea, dacă-i așa de minunată?

Ceea ce tu numești „moarte" ESTE minunat, dar nu este mai minunat decât VIAȚA. De fapt, „moartea" ESTE viața care, pur și simplu, continuă într-un mod diferit. Vreau să-ți fie foarte clar ceva. Te vei întâlni cu tine însuți de cealaltă parte a morții, iar tot ce ai dus cu tine va fi încă acolo. Apoi vei face cel mai ironic lucru. *Îți vei acorda ție însuți o nouă viață fizică, în care să rezolvi ceea ce n-ai rezolvat în precedenta.*

Mă voi întoarce la viața fizică? Nu pot să „descurc lucrurile" în planul non-fizic, spiritual?

Nu, pentru că scopul vieții fizice este să-ți furnizeze un context, în care să poți trăi ca experiență, ceea ce alegi, în cadrul planului spiritual, să trăiești. Astfel că, părăsind viața fizică, nu vei scăpa de nimic, ci doar te vei plasa înapoi în viața fizică și în situația de care ai vrut să scapi ... cu excepția faptului că acum o vei lua din nou de la capăt.

Nu vei vedea aceasta ca pe o „pedeapsă" sau ca pe o „condiție", ori ca pe o „povară", pentru că o vei face din propria ta voință, în mod liber, înțelegând că este o parte a procesului de creație de sine, *cel pentru care exiști.*

Deci am putea la fel de bine să rezolvăm orice avem de rezolvat, chiar acum.

Într-adevăr, *pentru asta e făcută viața.*

Când viața este utilizată în acest mod, vei muri atunci când ești pregătit să folosești moartea ca pe un instrument cu care să creezi o viață nouă și diferită. Sinuciderea este utilizarea morții pentru a scăpa – dar ea creează aceeași viață din nou, cu aceleași încercări și experiențe.

N-am mai auzit acest lucru spus chiar așa. Asta spune multe.

Da.

Deci poți utiliza moartea ca pe un instrument cu care să scapi, sau cu care să creezi. Primul lucru e imposibil, al doilea e incredibil.

Dar nu e oare un pic de judecată aici? Nu înseamnă că sinuciderea apare ca fiind ceva „greșit"? Vreau să spun, credeam că Dumnezeu nu judecă.

Nu e nimic „greșit" sau „rău" în a crea din nou aceleași încercări și experiențe de viață. Dacă îți dorești să te

confrunți cu aceleași provocări iar și iar, atunci fă-o. Și aici, ca și în toate celelalte lucruri, poți să faci cum dorești.

Dacă te gândești că vei scăpa de aceste încercări, este pur și simplu important să știi că nu va fi așa. Te vei trezi în fața lor din nou. Și desigur că poate deveni puțin cam plictisitor.

Ceea ce îi face pe unii oameni să simtă că nu vor să-și mai înfrunte provocările prezente este ideea că trebuie să le înfrunte singuri. Este un gând fals, dar e întreținut de mulți.

Singurătatea este cea mai mare problemă în lumea de azi. Singurătatea emoțională, fizică și spirituală – sentimentul de a fi izolat și rănit sau împovărat într-un fel pe care nimeni nu-l înțelege, și de a nu mai avea resurse – este o formulă pentru lipsa de speranță și disperare.

Doar în fața unei disperări *nesfârșite*, în final, nimic nu pare să mai conteze, în afară de evadare. Totuși, nu poți și nu vei scăpa, ci doar vei repeta, de la început, ceea ce cauți să eviți.

***De aceea* vin Eu, aici și acum, să-ți spun că *niciunul* dintre voi *nu* este lipsit de resurse, și îți cer să anunți aceasta întregii lumi. Nu trebuie decât să Mă chemați, știind fără dubiu că voi fi acolo. Nu trebuie decât să vă îndreptați spre Mine cu credință absolută, pentru a mă vedea îndreptându-Mă înapoi spre voi.**

Pot să-ți pun o întrebare care pare a fi neplăcută?

Sigur.

De ce trebuie să ne îndreptăm noi spre Tine, înainte ca Tu să te îndrepți spre noi? Dacă ești într-adevăr un Dumnezeu atotștiutor, atunci trebuie să știi când avem nevoie de ajutor. Dacă ești cu adevărat un Dumnezeu plin de compasiune, atunci trebuie să vrei să

ne oferi acel ajutor – *fără ca noi să Ți-l cerem*. Dacă suntem deja în genunchi, încovoiați de nereușită, de ce mai trebuie să ne și târâm și să ne rugăm de Tine să ne salvezi? Dacă ești un Dumnezeu atotiubitor, de ce nu ne iubești atât de mult încât să ne ajuți, fără ca noi să trebuiască să Te implorăm?

Și că tot suntem aici, ce le spui acelora care Ți-ar zice: „*Te-am strigat* și Tu n-ai fost acolo! Crezi că n-am cerut ajutorul lui Dumnezeu? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce crezi că sunt atât de disperat? Sunt atât de disperat pentru că se pare că însuși Dumnezeu m-a părăsit! Sunt total abandonat aici. Și nu mai vreau nimic din toate astea. Sunt sfârșit. Terminat."

Ei bine, ce-i spui *acelei* persoane?

Îi spun ...

Vreau să iei în considerare acum posibilitatea unui miracol. Există un motiv pentru care tu nu ai primit o soluție din partea mea – dar acel motiv nu este important în acest moment. În acest moment, este important ca tu să consideri că acum, chiar în fața ta, există posibilitatea unui răspuns. Deschide-ți ochii – și îl vei vedea. Deschide-ți mintea – și îl vei cunoaște. Deschide-ți inima – și vei simți că este acolo.

Îi spun ...

Numai dacă mă apelezi în cunoaștere absolută, vei fi conștient că răspunsul ți-a fost dat. Pentru că el este ceea ce TU știi, ceea ce TU simți și ceea ce TU declari că va fi real în experiența ta. Dacă Mă chemi când ești disperat, Eu voi fi acolo, dar disperarea ta poate să te orbească și să te împiedice să Mă vezi.

Îi spun ...

Nimic din ceea ce ai făcut nu e atât de oribil, nimic din ceea ce ți s-a petrecut nu e ceva imposibil de reparat, ceva

care să nu poată fi vindecat. Pot să te fac întreg din nou, și o voi face.

Totuși, tu trebuie să încetezi să te mai judeci pe tine însuți. Cel care judecă cel mai puternic ești tu. Alții te pot judeca privind din afară, dar ei nu te cunosc, ei nu te văd, iar judecățile lor nu sunt valabile. Nu le face tu valide, preluându-le asupra ta. Ele nu au sens. Nu te aștepta ca alții să te vadă așa cum ești tu în realitate, pentru că ei te văd prin ochii propriei lor dureri. Să știi, în schimb, că *eu te văd acum, în minunare și în adevăr*, și că ceea ce văd în tine este Perfect. Când te privesc, nu am decât un gând: „Acesta este fiul Meu preaiubit, întru care am binevoit".

Îi spun ...

Iertarea nu este necesară în Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi ofensat sau păgubit în niciun fel. Există doar o singură întrebare importantă în tot acest univers, și nu are nimic de-a face cu vina sau cu nevinovăția ta. Are de-a face cu identitatea ta. Știi cine ești tu cu adevărat? Când știi, toate gândurile de singurătate dispar, toate ideile de lipsă de valoare se evaporă, toate reflecțiile asupra lipsei de speranță se transmută în splendida conștientizare a miracolului care e viața ta. Și a miracolului care ești tu.

Și, în sfârșit, preaiubitul Meu, îi spun ...

Ești înconjurat, chiar în acest moment, de o sută de mii de îngeri. Acceptă, acum, ghidarea lor. Și apoi, dă mai departe darurile lor, și altora. Pentru că numai dăruind vei primi și numai vindecând vei fi vindecat. Miracolul pe care l-ai așteptat te-a așteptat și el pe tine. Vei ști aceasta când vei deveni miracolul pe care *altcineva* îl așteaptă. Du-te, deci, și fă miracolele tale și permite ca moartea ta să fie momentul gloriei tale celei mai mari, nu un anunț al celei mai mari dureri. Folosește moartea ca pe un instrument cu care să

creezi, nu cu care să distrugi; cu care să mergi înainte, nu cu care să mergi înapoi. Prin această alegere, vei fi onorat însăși Viața și îi vei fi permis Vieții să-ți aducă cel mai măreț vis al tău, chiar în timp ce trăiești în corpul tău fizic: pace în sufletul tău, în sfârșit.

Mulțumesc.

Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte.

Sper și mă rog ca ele să poată fi auzite de fiecare persoană îndurerată. Trebuie să te întreb încă ceva după toate acestea. Cum e când o persoană îi cere alteia – unui doctor sau cuiva drag – să o ajute să-și sfârșească viața?

Tu vorbești acum de eutanasie, ceea ce este un lucru diferit. Aceasta se întâmplă când o persoană realizează că viața sa este deja terminată, sub toate formele și că nu mai poate trăi decât experiența durerii fizice ce nu mai cedează sau pierderea totală a demnității, în procesul morții. Eutanasia nu poate fi echivalată cu sinuciderea. Cei care se gândesc la sinucidere în mijlocul unei vieți, altfel active și relativ sănătoase în limite rezonabile, iau o decizie foarte specială. Cei ce își sfârșesc o viață care este foarte aproape de a se sfârși oricum, cu toate evidențele medicale indicând acest lucru, iau o decizie în totalitate diferită.

Cei care văd clar, prin fiecare indicație medicală, că viața lor fizică este absolut terminată pot alege să se întrebe: „Este necesar să sufăr această durere finală și pierderea demnității?" Fiecare suflet va avea un răspuns care este corect doar pentru el și niciun suflet nu va răspunde incorect la această întrebare – pentru că nu există răspuns „incorect".

Văd clar diferența și cred că orice persoană rațională o vede.

Ești diferit de Dumnezeu, dar nu ești separat de Dumnezeu. De aceea nu poți muri niciodată.

Acum dă-mi voie, te rog, să mă întorc la altceva. Ai spus mai devreme că vrei să descrii câteva principii de viață spirituale, fundamentale, care ar face să ne fie mai ușor să înțelegem viața însăși, ca și moartea. Și, întrucât ai atins mai multe de atunci, există vreun principiu de viață fundamental, care ar putea să deschidă larg ușa unei înțelegeri mai profunde, într-o clipă?

Da. Iar acesta este ...

A ȘASEA REAMINTIRE

Tu și Dumnezeu sunteți Una. Nu există separare între voi.

În timp ce aceasta le poate părea unora ca o informație foarte elementară, când aplici în viață acest principiu fundamental, tu creezi un recipient în care poți să păstrezi toate Reamintirile anterioare pe care ți le-ai adus aici tu însuți – ca și pe cele care vor mai veni.

Implicațiile celei de a Șasea Reamintiri sunt enorme. Dacă îți este clar că tu și Dumnezeu sunteți unul, și că nu există separare între voi, aceasta schimbă contextul în care

trăiești experiența a tot ce ți s-a întâmplat, ți se întâmplă și ți se va întâmpla vreodată în viață.

Pentru a folosi exemple evidente din ce tocmai am discutat noi aici, o înțelegere a unimii tale cu Divinul face să-ți fie mult mai puțin dificil să-ți amintești și să accepți adevărul că tu ești cauza propriei tale morți, sau că nu există nici victime și nici răufăcători în lume. Aceasta poate să-ți facă drumul spre Completitudine mai puțin dificil, iar moartea mai plină de pace.

Evident că individul care ești „tu" nu reprezintă Totalitatea lui Dumnezeu. Totuși, tu ai în tine toate caracteristicile, toate aspectele, toate elementele Divinității.

Dumnezeu ești tu – în totalitate. Într-adevăr, Dumnezeu e totul. Nu există nimic care să nu fie Dumnezeu.

Am auzit adeseori analogia conform căreia eu sunt, față de Dumnezeu, ca un val față de ocean. Exact la fel. Doar că la dimensiuni mai mici.

Acea analogie a fost folosită, într-adevăr, de multe ori, și nu este nepotrivită.

Așa că, acum, hai să definim acest „ocean". Să presupunem că Dumnezeu este Creatorul. Foarte puțini oameni, care cred măcar puțin în Dumnezeu, ar avea ceva de obiectat față de această viziune.

Dacă este adevărat că Dumnezeu este Creatorul, înseamnă că și tu ești un creator. Dumnezeu creează *tot* ce înseamnă viață, iar tu îți creezi toată viața *ta*. E simplu.

Dacă gândești astfel, poți păstra ideea în conștiința ta.

Tu și Dumnezeu creați tot timpul – tu la nivel micro, Dumnezeu la nivel macro. Ți-e clar?

Da, înțeleg! Nu există nicio separare între val și ocean. Niciuna. Valul este o parte a oceanului, care *acționeazăîntr-un anumit fel.* Valul face ceea ce face și oceanul, dar la o scară mai mică.

Este foarte corect. Tu ești Eu, acționând în felul în care acționezi tu. Eu îți dau puterea de a acționa așa cum o faci. Puterea ta vine de la Mine.

Fără ocean, valul nu are puterea de a fi un val.

Fără Mine, tu nu ai puterea de a fi tu. Iar fără tine, puterea Mea nu se manifestă.

Bucuria ta este de a Mă face pe Mine să mă manifest. *Bucuria omenirii este de a-L manifesta pe Dumnezeu.*

Ăsta da enunț!

Iată altul ...

Viața este Dumnezeu, materializat

Ceea ce este important de înțeles e că nu există un singur mod în care viața Îl face pe Dumnezeu să se materializeze. Unele valuri sunt mici, abia o ondulație, în timp ce altele sunt imense, tunătoare și năvalnice. Totuși, fie minuscule sau uriașe, există întotdeauna valuri. Nu există moment în care să nu fie un val pe ocean. Și, deși fiecare val e diferit, niciunul nu este despărțit de oceanul însuși.

***Diferență* nu înseamnă *despărțire.* Aceste cuvinte nu se pot pune unul în locul celuilalt.**

Tu ești diferit de Dumnezeu, dar nu ești despărțit de Dumnezeu. Faptul că nu ești despărțit de Dumnezeu *este motivul pentru care tu nu poți muri.*

Valul se sparge pe plajă, dar nu încetează să existe. El doar își schimbă forma, retrăgându-se înapoi în ocean.

Oceanul nu se face „mai mic", de fiecare dată când un val ajunge pe nisip. În realitate, valul ce vine demonstrează,

și astfel revelează, maiestatea oceanului. Apoi, retrăgându-se în ocean, el îi redă oceanului gloria sa.

Prezența valului este dovada existenței oceanului.

Prezența ta este dovada existenței lui Dumnezeu.

Ar trebui să-mi pun asta pe perete.

PREZENȚA TA ESTE DOVADA EXISTENȚEI LUI DUMNEZEU. Absolut excelent! Această explicație e atât de simplă – și totuși, atât de elegantă.

Deci, când spunem că „Dumnezeu și numai Dumnezeu" alege momentul morții noastre, noi spunem că oamenii fac parte din proces, pentru că oamenii fac parte din Dumnezeu.

Da, exact așa este.

Când voi muri, moartea mea va fi *prin* mine, nu *a mea.*

Este corect. Acum privești problema într-un mod diferit. Îți schimbi perspectiva. Aceasta îți va schimba percepția. Iar ea îți va modifica experiența. Percepția creează experiența.

Dar mai este încă un lucru pe care nu-l pot integra. De ce oare aș alege eu vreodată să mor?

A, asta e simplu.

Pentru că ești gata. Realizat. Împlinit.

Sunt unii care spun
că a vedea înseamnă a crede.
Eu vă spun că a crede înseamnă a vedea.

Bine, în ordine, ne-am cam întors în cerc. Înțeleg bine când spui că am venit aici cu ceva ce am de făcut? Și că atunci când termin ce am venit să fac, sunt împlinit și gata să plec?

Nu este ceva ce ai de făcut, este ceva ce tu alegi să trăiești ca experiență. Dacă tu și Dumnezeu sunteți Una, tu nu trebuie să faci nimic. Fiecare decizie decurge din Liber Arbitru. Fiecare alegere demonstrează asta. Tu ai venit în acest corp pentru a trăi ca experiență un aspect al tău, așa cum am discutat mai devreme. Se poate ca acest aspect să fie trăit ca experiență prin ceva ce faci – adică printr-o activitate fizică – sau printr-un anumit mod de a fi, chiar dacă nu faci nimic .

Am nevoie de un exemplu, pentru a fi mai verosimil.

Păi, pentru că tot vorbim atât despre ceea ce tu numești „moarte" și „a muri", să zicem că tu asiști tăcut la o înmormântare. De fapt, nu faci nimic decât că stai acolo. Nici nu te miști. Dar ești, într-un anume fel, nu?

Poate că ești trist. Sau poate că ești bucuros în interior. Poți fi oricum. Va depinde foarte mult de felul cum vezi lucrurile – în acest caz, de cum vezi „moartea".

Perspectiva îmi va crea percepția.

Da, și acesta este modul în care tu creezi ceea ce ești. Pe scurt, dacă ești trist, asta se datorează modului în care privești lucrurile. Iar dacă ești bucuros în interiorul tău la o înmormântare, este exact din același motiv. Modul în care privești lucrurile este o alegere pe care o faci. Este o Alegere prin Liber Arbitru, care definește cine ești și cine dorești să fii, și cum dorești să te experimentezi pe tine însuți.

Poți să-ți schimbi perspectiva în orice situație, răzgândindu-te în legătură cu modul în care vrei să privești acea situație. Poți decide ce vrei să vezi, iar apoi, odată stabilit, aceea vei vedea.

Iată un enunț grozav.

Da. Este un enunț plin de forță a ceea ce este astfel – doar dacă nu este. Și știi cine va decide?

Eu.

Da, tu. Corect. Tu vei decide. Tu vei decide dacă acesta este un enunț dătător de forță, prin *modul în care îl privești.* Și astfel, efectul este circular. Ceea ce vezi, aceea obții – și ceea ce obții e ceea ce vezi. Vezi?

Drăguț. Foarte drăguț.

Crezi sau nu, aici e mai mult decât simpla mea abilitate în a folosi cuvintele.

O, știu asta. Abilitățile tale indică de multe ori spre un imens adevăr ascuns.

Mă bucur că îți place să inventezi cuvinte. O să-ți folosească mai târziu.

Deci, revenind la exemplul nostru, o cale de a fi bucuros în interior, de vreme ce mă apropii de timpul *propriei mele* înmor-

mântări, este să înțeleg că mor pentru că aleg să mor. Tot ce mi se petrece este provocat, la un anumit nivel, de către mine – inclusiv propria mea moarte, ca și momentul ei.

Da, este exact ce spun eu aici. Aceasta îți va aduce o stare de pace profundă, în momentul morții tale. Faptul de a ști că tu și Dumnezeu sunteți Una și că amândoi luați această decizie de comun acord, te poate duce într-un loc de dulce seninătate.

Totuși, această idee cere ca omenirea să creadă într-un univers cu totul diferit. În universul nostru, cei mai mulți dintre oamenii care cred în Dumnezeu cred că Dumnezeu e Cauza Primară – nu ei înșiși. Cred că Dumnezeu este cu siguranță cauza morții lor. Ei mor atunci când Dumnezeu decide să-i „cheme Acasă".

Ei mor, atunci când El decid să Meargă Acasă.

Tu îmi ceri să cred într-un univers în care eu sunt, în mod absolut, cauza propriei mele experiențe.

Acesta e universul în care trăiești.

Nu pare să fie așa.

Și nu îți pare așa, până când îți vei schimba perspectiva. Nu va apărea nimic ce tu nu poți vedea.

Ei, ce înțelepciune profundă.

Mai multă decât crezi. Sunt unii care spun că *a vedea înseamnă a crede.* Eu îți spun că *a crede înseamnă a vedea.*

Îmi place această nouă întorsătură a acelui vechi aforism. Și ai mai spus și asta înainte.

Și o voi mai spune, până când te prinzi.

În regulă, deci nimeni nu moare „înainte de a-i veni timpul". Ai spus-o de multe ori aici, prin urmare mi se pare că trebuie ori să

accept asta, ori să resping noțiunea cu totul. O voi accepta ca fiind adevărată, chiar dacă mi-e greu să o fac.

Spune-mi de ce e așa de greu.

Cred că încă mă mai agăț de noțiunea ... uite, am auzit tot ce-ai spus, dar ... cred că este o parte din mine care se mai agață încă de noțiunea că se petrec lucruri pe care nu le-am dorit, că „se întâmplă" ceea ce noi nu am creat în noi înșine. Dar acum înțeleg că nimic nu se petrece întâmplător, deci nimeni nu moare când n-a ales să moară.

Nu se poate să „nu alegi". *Totul este ales.*

Da, bine, înțeleg. Și probabil că tu trebuie să punctezi acest lucru din nou și din nou, pentru că se opune la tot ce și-a spus vreodată omenirea, ei însăși, despre toate acestea. Și trebuie să-ți spun ceva. Chiar în timp ce scriu asta, chiar în timp ce ne angajăm în exact această parte din ceea ce mă aștept să fie o conversație foarte lungă. Viața însăși reușește să-mi arate, din ce în ce mai clar, că ceea ce spui Tu e adevărat. Nimic nu se produce din întâmplare. Vreau să spun că însăși viața mea, *viața mea zilnică,* mă convinge de asta – și o face chiar în acest moment.

Povestește-mi despre asta.

Poate oare să fie „din întâmplare" faptul că, exact când aveam schimbul de replici de mai sus, am luat o scurtă pauză de la scris și, ca să schimb puțin ritmul, m-am decis să-mi deschid cutia poștală, la timp ca să găsesc o scrisoare de la o cititoare? Autoarea scrisorii, Jackie Peterson (al cărei nume l-am schimbat pentru a-i proteja identitatea), mi-a scris că ea tocmai și-a pierdut logodnicul acum două luni, din cauza unui infarct. A fost distrusă, în special pentru că logodnicul ei a fost tot timpul sănătos; testele medicale au avut întotdeauna rezultate ce indicau o sănătate perfectă.

Ea a menţionat cartea *Conversaţii cu Dumnezeu*, în care a citit că noi ne alegem situaţiile din viaţa pământească. Aşa încât se întreabă: şi-a ales ea singură această situaţie – sau face parte din programul de viaţă al fostului ei logodnic?

Ai răspuns la acea scrisoare?

Sigur că da. După ce am trecut de clipa de totală uluire că a putut să „apară" exact în acest moment, am încercat să răspund la întrebare, cât puteam de bine. Mi-am bazat răspunsul exact pe această conversaţie pe care o avem acum.

Păi să vedem ce-ai făcut. Hai să vedem ce-ai scris.

Acesta este răspunsul meu ...

Draga mea Jackie,

Te rog ascultă-mă cu tot sufletul tău, când îţi spun cât de rău îmi pare că a apărut aşa ceva în viaţa ta. Nu vreau să-ţi dau răspunsuri uşoare, care să facă ca totul să sune atât de simplu încât să te întrebi de ce aşa ceva ar fi o problemă ...

Jackie, aceasta ESTE o problemă şi o mare tristeţe şi tu ai tot dreptul să te simţi aşa cum te simţi – supărată şi tristă, derutată şi frustrată, căutând răspunsuri.

Primul sfat pe care aş vrea să ţi-l dau este să-ţi dai voie, ţie însăţi, să ai toate sentimentele pe care le ai, fără să încerci, la niciun nivel, să le controlezi sau să le reglezi, să le limitezi ori să le restricţionezi. Doar simte-le – şi lasă-le să fie aşa cum sunt, de la un moment la altul.

Este remarcabil că am primit de la tine această întrebare astăzi, pentru că eu chiar acum scriu următoarea mea carte de Conversaţii cu Dumnezeu, *numită* Acasă cu Dumnezeu, într-o viaţă ce nu se sfârşeşte niciodată. *Iar în această carte exploram chiar acum această idee a sufletului care îşi alege când anume urmează să-şi părăsească propriul corp şi să se întoarcă Acasă.*

Da, e adevărat că în această ultimă carte de Conversaţii cu Dumnezeu *– ca şi în toate celelalte – Dumnezeu ne spune că nimeni nu moare într-un moment sau într-un mod pe care nu şi l-a ales singur. Totuşi, Dumnezeu spune clar şi faptul că această alegere e posibil să nu fie una conştientă, ci poate fi făcută la un nivel de conştiinţă la care numai sufletul are acces. În acest caz, ar însemna că logodnicul tău nu a ales la nivel conştient să moară atunci. La acel nivel, moartea sa se poate să fi fost la fel de mult o surpriză pentru el, pe cât a fost şi pentru tine. Eu bănuiesc că aşa a fost. Nu cred că el a ales, conştient, să te părăsească.*

Din ceea ce ştiu, este adevărat că uneori Sufletul face alegeri, la nivel subconştient sau supraconştient, pe care nu le-ar fi ales niciodată la nivel conştient – şi că face aceasta pentru a-şi împlini un Plan Mai Mare. A muri intră aproape întotdeauna în această categorie. Foarte puţini oameni aleg, în mod conştient, să moară când şi unde o fac. Cred că Iisus Christos a făcut-o. Cred că şi Buddha. Cred că şi alte suflete au făcut astfel, dar cred că această împrejurare este foarte rară. De aceea, încearcă să nu fii prea supărată pe logodnicul tău, ci, mai degrabă, permite-ţi să-ţi îndrepţi supărarea spre circumstanţa care ţi l-a răpit de lângă tine, tocmai când începeaţi cu adevărat să vă bucuraţi de viaţa voastră împreună. Înţeleg profund şi îmi dau seama cât de distrusă eşti şi, aşa cum am spus, ai dreptul să fii.

În ce priveşte înţelegerea a tot ce s-a petrecut, oricum, eu cred că e posibil ca unul din ţelurile sufletului său să fi fost să se trăiască experienţa de sine într-o Uniune Perfectă şi o Relaţie Minunată, după multe încercări de acest fel, în această viaţă şi multe altele, în vieţile anterioare. Cred că logodnicul tău a fost un dar pentru tine – şi că tu ai fost un dar chiar mai extraordinar pentru el. Tu ai fost pentru el ceea ce şi el căuta.

Cred că tu ai intrat în viaţa lui ca parte a unui „contract", sau a unei „înţelegeri", care îi permitea să trăiască experienţa

pe sine însuşi, în sfârşit, ca mult, mult mai mult din Cine Este El Cu Adevărat. Cred că el s-a simţit mai mult „el însuşi" cu tine, decât cu oricine altcineva cu care a fost vreodată în relaţie, nu doar în această viaţă, ci poate că şi în multe, multe alte vieţi.

Jackie, poate e puţin cam greu de acceptat, la nivel uman – aşa că vreau să te rog să vezi dacă poţi „sări" la un nivel spiritual foarte înalt, pentru a înţelege ceea ce îţi voi spune acum: cred că e posibil ca logodnicul tău să fi murit de fericire.

Ai dreptate, Jackie, el nu a avut niciodată o zi de boală serioasă, în toată viaţa lui. A fost într-o condiţie fizică bună, şi-a făcut analizele regulat, etc., şi nu existata nici un motiv pe Pământ ca el să moară atât de brusc. Totuşi, se poate să fi existat un motiv spiritual. Pur şi simplu, el şi-a încheiat programul pe Pământ – cu ajutorul tău, Sufletul Prietenos care a avut intenţia clară *de a-i oferi ultimul ajutor pentru ca el să se poată întoarce Acasă şi apoi să-şi continue evoluţia. Tu i-ai arătat acestui om încântător cât de minunată poate fi o relaţie – şi cât de minunat poate fi EL într-o relaţie. Aşa cum am spus, Jackie, cred că relaţia voastră a creat un context în care el a putut avea o experienţă a sa proprie, ca nicio alta avută înainte. Voi merge şi mai departe. Aş pune pariu că, de fapt,* el ţi-a spus asta. *Cred că ţi-a spus acest lucru în atât de multe feluri – că nu a mai trăit experienţa de sine, aşa cum a trăit-o alături de tine. Şi astfel, Jackie, logodnicul tău şi-a părăsit corpul pe neaşteptate, celebrând glorios ceea ce a aflat şi ceea ce a trăit, în sfârşit, ca experienţă: totalitatea a Cine Este El.*

Marea tristeţe pe care ţi se cere să o suporţi face parte şi ea din darul enorm, indescriptibil de minunat şi generos spiritual, pe care Viaţa te-a invitat să i-l dai acestui foarte special „altul" (care este de fapt doar o altă parte din tine), încât şi să poţi cunoaşte, la rândul tău, Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Asta, pentru că logodnicul tău ţi-a dăruit, de asemenea, o comoară (în Conversaţii cu Dumnezeu *se spune: „Toate benefici-*

ile reale sunt reciproce"), care este cunoaşterea că tu eşti capabilă să dai, să primeşti şi să trăieşti ca experienţă o iubire fermecătoare, în formă umană – ceva de care începuseşi să te îndoieşti serios, înainte de a-l întâlni pe el. Deci, intenţia lui a fost să te restituie pe tine, ţie însăţi. *Şi asta a şi făcut.*

Şi astfel, Scopul Divin al relaţiei voastre a fost servit şi împlinit, în Formă Divină şi cu Precizie Divină. Începutul relaţiei voastre în această formă a fost la o Divină Sincronizare (aşa cum sunt sigur că ştii, pentru că eu cred că voi aţi vorbit deseori despre aceasta), iar sfârşitul relaţiei voastre în această formă a fost, la fel, într-o Divină Sincronizare – deşi ştiu că este foarte dificil să vezi sau să trăieşti experienţa acestui lucru, chiar acum.

Cred că e posibil ca tu să te pregăteşti să serveşti un plan încă şi mai mare, în anii ce vor urma, folosind această experienţă pentru a acorda ajutor şi vindecare altora, care se află în diferite situaţii de viaţă, fiecare dintre ele încercându-i la nivel spiritual. Cred că se poate ca tu să te pregăteşti să mergi mai departe, pentru bucuria de a-i reda pe oameni, lor înşişi. Unii dintre cei pe care îi vei întâlni pot fi oameni care şi-au pierdut credinţa în iubire, care cred că relaţia potrivită şi perfectă, pur şi simplu, nu este posibilă sau disponibilă pentru ei, şi că ar fi mai bine să uite întreaga idee, ca fiind o mare farsă a universului. Se poate ca tu să fii capabilă să le spui altceva şi să-i încurajezi să rămână mereu deschişi faţă de o asemenea posibilitate.

Unii dintre aceştia pot fi oameni care au pierderi ireparabile bruşte şi nu înţeleg, nu pot „vedea perfecţiunea" în acele momente, ci simt doar pierderea şi durerea, şi cred că nu pot merge mai departe. Tu vei fi capabilă să le spui ceva diferit şi să-i încurajezi să rămână întotdeauna deschişi, spre următorul mare dar al vieţii şi faţă de următorul moment extraordinar de cunoaştere şi expresie, a celei mai înalte noţiuni a lor despre ei înşişi, despre Dumnezeu, iubire şi Cine Sunt Ei cu Adevărat.

Desigur, toate acestea sunt presupuneri din partea mea. Se poate să le fi inventat eu, Jackie, şi admit asta. Dar eu văd întotdeauna, în evenimentele vieţii, un scop şi un plan mai mare – inclusiv în cele mai tragice şi mai triste evenimente. Cred că la finalul vieţii noastre, în forma fizică prezentă, toate acestea vor deveni, în mod instantaneu, clare pentru noi, şi ne vom bucura şi vom fi încântaţi de perfecta simetrie a întregului.

Şi mai cred, Jackie, că relaţia cu logodnicul tău nu se poate sfârşi niciodată şi că el poate să fie acolo cu tine, în orice moment ai dori să-i chemi iubirea şi energia spirituală să te ajute, în timp ce îţi continui călătoria ta, iar el şi-o continuă pe a lui.

Cred că drumurile voastre vor fi întotdeauna împreună, aşa cum au fost timp de eoni în trecut. Acum nu este prima dată când voi doi aţi fost împreună în formă fizică – şi cred că şi acest lucru l-aţi recunoscut amândoi şi l-aţi înţeles. Şi, draga mea Jackie, nu va fi nici ultima. Într-adevăr, relaţia voastră nu se sfârşeşte niciodată. Ea continuă chiar şi acum, chiar în acest moment – căci cine crezi tu că îţi aduce ţie aceste cuvinte? Îţi imaginezi oare că eu? Sau ar putea să fie altcineva care vorbeşte prin mine şi îţi aduce acest mesaj? Crezi că acest lucru e posibil, Jackie? Pentru că, vezi tu, eu cred.

Nu căuta să „nu fii tristă", în aceste momente de pierdere. Tristeţea este unul dintre modurile în care inima unui om îl onorează pe celălalt. Aşa este şi fericirea. Tu onorezi sufletul iubitului tău, Jackie, simţind acum toată tristeţea ta. Şi vei onora sufletul iubitului tău, Jackie, şi simţindu-ţi din plin fericirea, în ziua şi clipa când aceasta va veni – şi sigur va veni. Cât aşteptăm acea zi, dorinţa mea pentru tine este să-ţi găseşti pacea sufletului, Jackie. Fie ca pacea de dincolo de orice înţelegere umană să fie şi să rămână cu tine, acum şi pentru totdeauna.

Îmi revărs iubirea mea spre tine, pe aripile unei rugăciuni.

Neale

Observaţia obiectivă este imposibilă.
Nimic din ceea ce este observat
nu rămâne neafectat de către observator.

Văd că ţi-ai însuşit profund ceea ce ţi-ai amintit. Înţelegi clar, acum.

Graţie Ţie, cred că da. Cred că, în sfârşit, am prins şi am *înţeles* cu adevărat, adevărul.

Ai grijă. Vrei să spui adevărul tău, da? Adevărul nu există ca realitate obiectivă. Perspectiva creează percepţia, iar percepţia creează experienţa. Experienţa pe care ţi-o creează percepţia este ceea ce tu numeşti „adevăr". Adevărul tău este ceea ce trăieşti tu ca experienţă. Orice altceva este ceea ce a trăit altcineva ca experienţă – *şi ţi-a spus ţie.* Aceasta nu are nimic de-a face cu tine.

Nu există realitate obiectivă?

Nu. „Realitate obiectivă" e un oximoron.

Vrei să spui că nimic nu este aşa cum pare?

Spun exact opusul. Totul este aşa cum pare. Iar aparenţele se bazează pe percepţii. Percepţiile se bazează pe perspective, iar perspectivele nu sunt obiective. Ele sunt subiective.

Ele nu sunt ceva ce tu trăieşti tu ca experienţă – ele sunt ceva ce tu alegi.

Tocmai ai spus asta mai înainte. A fost greu atunci pentru mine şi e greu şi acum. Eu aleg să am perspectivele pe care le am?

Tu, într-adevăr. *Acesta este procesul prin care creezi.*

Mi-e foarte greu să cred aceasta.

Atunci n-o vei crede.

Şi va rezulta că ...

... nu o vei trăi ca experienţă.

Deci, dacă nu *cred* că eu aleg să am orice perspectivă pe care mi-o doresc, atunci nu pot *avea* nicio perspectivă pe care mi-o doresc.

Exact aşa.

Pentru că aceasta este perspectiva mea.

Pentru că aceasta este perspectiva ta.

Iar aceasta îţi va schimba percepţia, care îţi va schimba experienţa – iar experienţa ta îţi va întări perspectiva.

Dar aş putea obiecta că eu nu mi-am ales acea percepţie. Este, pur şi simplu, ceea ce observ, în mod obiectiv.

Este ceea ce observi, *din perspectiva ta.* Tu nu observi nimic „obiectiv". Observaţia obiectivă este imposibilă.

Alt oximoron. „Observaţie obiectivă" e un oximoron.

Da. *Nimic din ceea ce este observat nu rămâne neafectat de către observator.*

Sunt sigur că asta pentru mulţi sună destul de mult ca o vorbărie spirituală New Age.

Interesant, pentru că e pură ştiinţă.

Ştiinţă?

Este fizică cuantică elementară. Citeşte orice carte despre mecanică cuantică.

Deci Tu zici că eu influenţez ceea ce văd, prin însuşi modul în care privesc?

***Sau dacă îl priveşti cât de cât.* Exact asta spun. Exact aşa stau lucrurile.**

Ei, am cam deviat aici. Am intrat pe terenul mlăştinos al teoriei percepţiei şi fizicii cuantice!

Este vorba doar de a te conduce înapoi la adevărul tău. Nu-ţi poţi redescoperi adevărul, nu ţi-l poţi reaminti, nu poţi locui în adevărul tău, până când nu-ţi aminteşti cum ajungi acolo. Noi vorbim aici despre cum ajungi acolo.

Acest dialog te duce acolo unde ai vrut mereu să ajungi: Acasă. Dacă poţi ajunge acolo înainte de a muri, nu te va mai îngrijora niciodată moartea. Nu-ţi va fi niciodată frică să mori. Nu asta vrei să obţii prin această conversaţie? Pentru tine şi pentru toţi ceilalţi?

Ba da.

Atunci discuţia noastră despre teoria percepţiei şi fizică cuantică nu a fost deloc o diversiune – iar acum, înţelegi probabil de ce abordăm viaţa şi viaţa de după „moarte", din acest unghi.

A, deci acum confirmi că EXISTĂ „viaţă după moarte"!

Nu.

Nu?

Nu. Nu există viaţă după moarte.

Nu există viaţă după moarte?

Nu. De fapt, nu există „moarte" deloc. Iar aceasta este ...

A ȘAPTEA REAMINTIRE

Moartea nu există.

Dar știu că tu gândești că ea există, așa că, pentru tine, ea există cu siguranță.

***Despre aceasta vorbim noi aici.* Vorbim despre percepții și despre perspectivele din care apar ele.**

Hmmm. Deci am încheiat cercul.

Toată această conversație este circulară. Dacă încă nu ai observat asta, vei vedea. Acesta nu este un dialog liniar. Ne mișcăm în vârtejuri, spiralând înapoi la multe puncte importante, de mai multe ori. Nu doar de două, ci poate de trei sau patru ori. Aceasta va deveni evident pentru tine, pe măsură ce conversația noastră va continua. Iar acest lucru nu va fi accidental. Va fi o redundanță cu totul intenționată.

Ce se discută aici nu e nimic mai puțin decât cosmologia cosmosului. Secretele întregii vieți. Expedițiile sufletului după moarte. Natura timpului și spațiului. Și cel puțin două idei ce vor zgâlțâi cosmologia. Uneori, trebuie să auzi anumite lucruri de mai multe ori, pentru a fi capabil să le asimilezi cu adevărat. Deci, să mergem mai departe. Avem mult de străbătut. Ești gata?

Gata.

Deci, dă-mi voie să repet atunci, doar pentru a fi clar, că perspectiva ta – adică modul în care privești ceva – îți creează realitatea, atât în timpul acestei vieți, cât *și după ea*.

Prin urmare, dacă nu *cred* că există o viață după moarte, nici nu va exista?

O, va exista una, cu siguranță. Nu poți schimba Realitatea Supremă, dar *poți* schimba experiența pe care o ai în legătură cu ea. De aceea am spus ...

Este imposibil să trăiești sau să mori fără Dumnezeu – dar nu este imposibil să crezi că o faci.

Dacă tu crezi că trăiești sau mori fără Dumnezeu – vei trăi acest lucru.

Poți avea această experiență, cât de mult dorești. Poți să închei această experiență, oricând alegi.

Toate acestea ne conduc la ...

A OPTA REAMINTIRE

Nu poți schimba Realitatea Supremă, dar poți schimba experiența pe care o ai în legătură cu ea.

Încerc să înțeleg exact cum funcționează asta, ce înseamnă. Caut în experiența mea personală, să văd dacă pot să aduc o conștientizare a acestui fapt, bazată pe propria mea trecere prin viață.

Bun. Acesta e un proces foarte bun. E un mod minunat de a începe. Doar să nu te lași niciodată blocat acolo.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă să-ți menții întotdeauna mintea deschisă față de lucruri pe care poate că nu le-ai trăit personal ca experiență .

Bine, am mintea deschisă.

În acest caz, să ne întoarcem la ceva ce poți să-ți extragi din propria ta memorie. Vorbind despre a lua ceva din propria ta „plimbare prin viață" – ai fost vreodată în situația să te plimbi și să înceapă, brusc, să plouă?

Sigur că da. Nu doar o dată.

Bun. Și, în acel moment, ai trăit realitatea acelei ploi, ca pe ceva enervant și supărător – sau ca pe o minune și o încântare?

Păi, îmi aduc aminte că, de fapt, am trăit ambele stări. Îmi amintesc că odată, când a plouat, am simțit absolut sigur, ca pe ceva enervant. M-am înfuriat că a început să plouă. Am fugit să mă adăpostesc cât de repede am putut, dar degeaba, eram fleașcă.

Altă dată, îmi amintesc că, într-o zi de vară, mă plimbam cu o tânără prietenă de-a mea, și s-a deschis cerul. Eram într-o parcare cu mult spațiu și tânăra și-a scos brusc hainele de pe ea și a început să danseze în ploaie! Dansa și sărea de bucurie, iar eu stăteam acolo prostit, cu apa șiroindu-mi pe frunte, din părul ud.

Ea a râs de mine și m-a provocat să intru în joc. Așa că am intrat. Și am dansat amândoi prin parcare, aproape cinci minute, până să vină poliția. Polițistul a fost foarte drăguț – de fapt era o femeie – și ne-a spus doar să ne punem hainele pe noi, pentru că nu voia să ne aresteze pentru expunere indecentă sau pentru tulburarea liniștii publice. Toți trei am râs, iar noi i-am urmat cererea, dar a fost un moment din viața mea pe care nu-l voi uita niciodată. A fost pură și neînfrânată bucurie. A fost o boacănă veselă.

Desigur că eu știam de acel moment – de aceea am dat acest exemplu precis. Acum, dă-mi voie să te întreb ceva. Ce a fost diferit la cele două momente de ploaie?

Poftim?

În ce fel a fost diferită ploaia din primul incident, de cea din al doilea? A fost mai udă? A plouat mai tare? Picăturile de ploaie erau mai reci sau mai mari?

Nu. Totul a fost, de fapt, la fel. Nu a fost mai furtunoasă sau mai furioasă prima, decât a doua. Amândouă au fost doar dușuri repezi de vară.

Deci, care A FOST diferența în cele două experiențe?

Felul în care le-am privit totul. Perspectiva mea. Într-unul din cazuri, aveam pe mine un costum de afaceri și mă îndreptam spre o întâlnire foarte importantă, iar perspectiva mea era că ploaia era supărătoare. Mai mult decât supărătoare. Era o interferență în planul meu. Era un obstacol în calea mea. În celălalt caz, eram îmbrăcat obișnuit și nu aveam nicio oră anume, ca să ajung undeva. Mi s-a „părut" că ploaia putea fi o distracție.

Da. Și cine a creat aceste perspective?

Eu, desigur.

Tu ai fi putut decide că întâlnirea de afaceri nu era atât de importantă, sau că apariția ta puțin șifonată ar fi fost complet înțeleasă și nu ar fi contat, nu-i așa? Ai fi putut să vezi situația în acest fel, nu?

Da.

Acum gândește-te la ploaie ca fiind „realitatea supremă". Tu n-ai fi putut schimba faptul că ploua, dar puteai schimba modul în care *trăiai* experiența ploaii, schimbând modul în care o priveai. Nu puteai schimba Realitatea Supremă, dar puteai trăi Realitatea Supremă, în orice mod doreai.

Acesta este cel mai mare secret al vieții.

Dar nu e mereu așa de ușor!

ESTE mereu așa de ușor.

Dar dacă aș fi schimbat modul în care am privit anumite lucruri, atunci întreaga dramă s-ar fi spulberat.

A, *acum* ajungem la asta ...

De exemplu, acea A ȘAPTEA Reamintire – „Moartea nu există". Doamne, dacă omenirea, ca întreg, ar accepta cu adevărat acest fapt ca pe o realitate, unde ar mai fi toată drama? Cum am mai

putea să ne înfuriem, sau să fim triști, sau să plângem pierderea celor dragi nouă? *Ce ar face italienii?*

Asta-i foarte amuzant.

Crezi că italienii ar gândi așa?

Sigur că da. Ei ar râde cel mai tare.

Bine. Dar serios acum – poate să fie asta adevărat? Una e să spui că există viață după moarte, dar e cu totul altceva să spui că moartea însăși nu există. Ai spus ceva enorm de important aici.

O faci să sune de parcă ar fi ceva nou.

În aproape orice loc în care am fost citat – în indiferent ce religie, nu contează ce cultură, ce perioadă de timp sau în ce context – am fost citat corect, ca declarând că moartea nu există – cel puțin nu în felul în care vă gândiți cei mai mulți la aceasta, ca fiind sfârșitul întregii vieți. *Nu există* un „sfârșit al vieții".

Deci „moartea", ca experiență umană, există.

Da, e sfârșitul existenței tale fizice. Acea experiență se termină în momentul morții tale – dar viața însăși, nu.

Dacă ai credință în Dumnezeu, trebuie să ai credință și în viața eternă, pentru că zeii tuturor religiilor o afirmă.

Dar dacă nu cred în Dumnezeu?

Acest lucru îți poate schimba experiența, dar nu schimbă ceea ce este. Ceea ce vei trăi ca experiență este ceea ce crezi – iar ceea ce crezi depinde de perspectiva ta.

Nu există un „mod prestabilit"? Nu există ceva care apare la fel pentru toți?

Există lucruri „prestabilite" care apar – dar se poate ca tu să nu știi că ele apar.

Începe să devină foarte derutant.

Scuze. Dar adevărul e că, în momentul morții, vei trăi ca experiență ceea ce crezi, iar credința ta va fi bazată pe ceea ce percepi, iar percepția ta va fi bazată pe perspectiva ta.

Și nu există nici o șansă ca percepția mea să se schimbe?

Binențeles că există. Ca și în viața ta de dinainte de moarte, percepția ți se poate schimba și în viața de după moarte.

Ce anume ar putea să provoace această schimbare?

O schimbare în perspectiva ta.

A vedea lucrurile într-un mod nou.

A vedea lucrurile într-un mod nou.

Dar ce ar putea duce la *asta?*

O mulțime de lucruri – inclusiv decizia ta, din momentele de după moarte, că modul în care vezi lucrurile în prezent nu funcționează. Adică nu-ți aduce o experiență pe care tu alegi să o ai. O asemenea decizie ți-ar modifica imediat experiența.

Bine, bine ... presupunem că noi tocmai ... există vreo cale de a Te putea face să descrii exact ce apare în momentul morții și să continuăm de acolo?

Aș fi fericit să vorbesc despre alternative – dar, așa cum am spus, ele vor fi diferite pentru fiecare persoană.

Dă-mi atunci câteva alternative.

Pui o întrebare foarte vastă. Vrei într-adevăr să intrăm în această problemă chiar acum?

Da. Am așteptat destul. Vreau să știu ce se petrece după ce mor oamenii.

Să fim clari. Nu există iad.
Pur și simplu nu există un asemenea loc.

Știu că asta e Întrebarea Tuturor Timpurilor: *Ce se petrece după moartea noastră?* Dar a trebuit să întreb direct și sper că îmi vei da un răspuns direct.

O voi face. Sigur că îți voi spune. Dar nu va fi un răspuns scurt. Nu va fi: „Păi, vei merge ori în rai, ori în iad, depinde ce fel de viață ai dus".

Nu-ți pot da un răspuns de o singură frază, la o asemenea întrebare.

Nu, va trebui să lași asta în seama Bisericii.

Fără comentarii.

Deci ... răspunsul tău?

Dă-mi voie să încep spunând că există un lucru care *va fi* la fel pentru toți, iar acela este faptul că moartea va fi trăită în ceea ce ați putea numi stadii, sau faze – iar primul stadiu este același pentru toată lumea.

În stadiul unu, în momentul morții voastre, veți trăi ca experiență, instantaneu, faptul că viața continuă. Aceasta se va întâmpla la fel pentru toți. Poate fi o perioadă scurtă

de dezorientare, până ajungeți să realizați că nu mai sunteți în corpul vostru, ci că acum sunteți separați de el.

Curând veți ajunge să înțelegeți că, deși ați „murit", viața voastră nu s-a încheiat. În acest moment, veți înțelege și veți trăi plenar ca experiență – poate pentru prima dată – că nu sunteți corpul vostru; că un corp este ceva ce puteți *avea*, dar nu ceva ce sunteți. Imediat veți trece în stadiul doi al morții voastre. Iar aici se diferențiază căile individuale.

În ce fel?

Dacă sistemul de credințe pe care l-ai îmbrățișat înainte de a muri include certitudinea că viața continuă, odată ce pricepi că ai „murit", vei ști imediat ce se petrece și vei înțelege. Al doilea stadiu va fi, atunci, a trăi ca experiență ceea ce crezi tu că se petrece după moarte. Această trăire va fi instantanee.

Dacă, de exemplu, crezi în reîncarnare poți trăi experiența momentelor din vieți anterioare, din care nu ai amintiri conștiente.

Dacă tu crezi că vei fi învăluit în îmbrățișarea unui Dumnezeu care iubește necondiționat, aceea va fi experiența ta.

Dacă tu crezi într-o Zi a Judecății, sau în Vremea Bilanțului, urmată de paradis sau condamnare pentru eternitate...

Da, spune-mi, ce se petrece atunci?

Exact ce te aștepți. De îndată ce treci prin stadiul unu al morții și realizezi că nu mai trăiești într-un corp, vei trece în stadiul doi și vei trăi experiența de a fi judecat, exact așa cum ți-ai imaginat că va fi – iar judecata se va dovedi că este exact așa cum ți-ai imaginat că ar fi.

Dacă ai murit crezând că meriți raiul, îl vei trăi imediat ca experiență , iar dacă ai crezut că meriți iadul, vei trăi

imediat ca experiență. Raiul va fi exact cum ți-ai imaginat că ar fi – la fel și iadul. Dacă nu ai nici o idee despre caracteristicile lor, le vei inventa pe loc. Apoi, aceste locuri vor fi create în acel mod pentru tine, instantaneu. Poți rămâne în aceste experiențe, cât timp dorești.

Păi atunci, pot să mă trezesc în iad!

Să fim clari. Iadul nu există. Pur și simplu, nu există un asemenea loc. De aceea, nu ai cum să te duci acolo.

Ei bine ... poți oare să Creezi un „iad" personal pentru tine însuți, dacă alegi asta, sau dacă tu crezi că asta „meriți"? Da, poți. Deci poți să te trimiți pe tine însuți în „iad", iar acel „iad" se va dovedi a fi exact așa cum îți imaginezi sau cum simți nevoia să fie – dar, nu vei sta acolo nici un moment mai mult decât alegi tu să rămâi.

E cineva care ar alege să stea acolo vreun pic?

N-o să-ți vină să crezi! Mulți oameni trăiesc într-un sistem de credințe, care spune că ei sunt păcătoși și trebuie să fie pedepsiți pentru „greșelile" lor – și astfel vor rămâne, de fapt, în iluzia lor de „iad", crezând că asta este ceea ce merită, asta este ceea ce „primesc", că asta e ceea ce ei *trebuie să facă*.

Nu va conta, oricum, pentru că ei nu vor suferi deloc. Se vor observa doar pe ei înșiși de la distanță și vor vedea ce se petrece – ca și când ar privi un film de instruire.

Dar dacă nu este suferință, atunci ce *se petrece*?

Suferință – dar nu vor suferi deloc.

Poftim?

Ce se petrece este că ei *par să sufere*, dar acea parte din ei care privește nu va simți nimic. Nici măcar tristețe. Pur și simplu, ei vor observa.

Pentru a folosi altă analogie, ar fi ca și când ți-ai privi copilul „jucând teatru" în bucătărie. Copilul pare să „sufere", se ține cu mâna de cap sau se strânge de burtă, sperând că mama îl va lăsa să stea acasă, în loc să se ducă la școală. Mama înțelege că, de fapt, nu se petrece nimic acolo. Nu există suferință. Nu e o analogie exactă, dar e destul de apropiată, pentru a putea descrie sentimentul.

Deci, cei care observă, s-ar privi pe ei înșiși în acest „iad" autocreat, dar ar ști că nu este real. Iar când află ce trebuie să învețe (adică, își reamintesc ce uitaseră), se vor „elibera" și vor merge mai departe, spre stadiul al treilea al morții.

Dar cei care și-au creat singuri un „paradis"? Vor intra ei vreodată în stadiul trei?

Până la urmă, da. Toți își vor reaminti că ei și-au creat experiența „raiului" lor, pentru a-și reaminti – apoi vor înțelege același lucru pe care l-au înțeles la sfârșitul vieții lor pământești.

Ce anume?

Că nu mai este nimic de făcut.

Și prin urmare, vor merge mai departe.

Vor merge mai departe. În stadiul trei al morții. Dar nu vreau încă să descriu acest stadiu. Mai întâi, să vedem alte câteva posibilități de „stadiul doi", pentru tine.

A, bine. Ca de exemplu?

Poți fi unul dintre cei care mor nefiind siguri dacă viața continuă, în vreun fel, după moarte.

A, da, înțeleg. Ei bine, și ce se petrece atunci?

Vei fi derutat și nesigur de ceea ce se petrece, iar aceasta te va face să abordezi tot ceea ce se întâmplă, într-un mod cu totul diferit. Vei realiza că tu nu ești corpul tău, că ești „mort" (asta li se întâmplă tuturor, în stadiul unu), dar odată ce nu ești sigur ce urmează – sau dacă urmează ceva – e psibil să petreci mult timp încercând să-ți dai seama cum să „mergi mai departe".

Voi avea vreun ajutor?

Tot ajutorul pe care îl poți accepta.

În momentele de după „moarte", toți vă veți afla în prezența celor mai iubitori îngeri și ghizi, și a spiritelor blânde – inclusiv a spiritului sau a esenței tuturor celor care au fost importanți pentru voi în viață.

Mama mea? Tata? Fratele meu va fi acolo?

Cei pe care i-ai iubit cel mai mult vor fi cel mai aproape de tine. Te vor înconjura.

Minunat.

Prezența celor dragi ție și a îngerilor îți va fi de un enorm ajutor, ca să te „orientezi" și să înțelegi exact ce se petrece cu tine și care sunt „opțiunile" tale.

Auzisem că ne reîntâlnim cu cei dragi după moarte și că ei ne ajută să „trecem dincolo", și sunt extrem de fericit să aflu că este adevărat!

Poți deveni conștient de prezența unora din cei dragi, chiar și înainte de moarte.

Înainte de a muri?

Da. Mulți oameni, înainte de a părăsi corpul fizic, îi anunță pe cei care se află cu ei în cameră că îi văd pe cei dragi de dincolo, sau că aceia au venit după ei.

Cei prezenți în cameră încearcă deseori să-i convingă pe muribunzi că văd lucruri care nu există – dar ei VĂD lucruri, lucruri foarte reale, pe care însă alții nu le pot vedea, din cauza perspectivei lor limitate.

Perspectiva ta se lărgește imens după „moarte" – și deseori chiar în momentele de dinainte de a muri.

Asta-i fascinant!

Acum aproape că faci ca moartea să pară *fascinantă*.

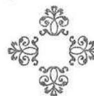
Ea ESTE fascinantă. De fapt, moartea poate fi unul din cele mai fascinante momente din viața ta. Totul depinde de ceea ce crezi. Ca și în viață, în moarte vei trăi ca experiență ceea ce crezi.

De exemplu, dacă nu vei trăi ca experiență, prezența acelor spirite în momentul morții, va fi din cauză că nu te aștepți ca ele să vină și pentru că posibilitatea prezenței lor se află în afara sistemului tău de credințe.

Totuși, dacă măcar speri că acele prezențe iubitoare vor fi acolo, le vei percepe imediat.

Înțeleg. Deci este chiar important să-ți fie totul clar în ce privește modul tău de a vedea moartea.

În viață, este important să-ți fie totul clar când e vorba despre absolut *orice*. Nu doar moartea îți este influențată de ceea ce crezi, ci și *întreaga viață*.

Moartea ne intrigă.
E fascinantă și uluitoare – și absolut minunată.

15

Am auzit de foarte mult timp că, de fapt, credințele mele îmi afectează viața. Mă gândeam că, după moarte, s-ar aplica niște *reguli diferite*. Sunt puțin surprins să aud că și după moarte îmi creez propria realitate.

Atunci mă bucur că avem această conversație.

Stai puțin. Ce înseamnă asta, când e vorba despre tatăl meu? El a crezut că nu se petrece *nimic* după moarte. Absolut nimic.

Dacă mori fiind *convins* că NU există viață după moarte, odată ce îți dai seama că ai murit, vei trece imediat în stadiul doi, care va fi experiența că nu există viață.

Cum pot trăi ca experiență, faptul că „nu există viață"?

Nu vei trăi nimic ca experiență .

Pur și simplu, nu va exista experiență. Lucrurile vor merge mai departe, dar tu nu vei fi capabil să le percepi. Va fi exact ca și cum ai dormi acum, în timp ce lucrurile ar merge mai departe în jurul tău.

Deci nu există nicio speranță? Tatăl meu a murit, fiind absolut sigur că nu există nimic – nicio viață de niciun fel, nicio experiență de niciun gen după moarte ... deci ... nu există nicio speranță pentru el ...

Repet, când mori în acea stare, este ca și cum ai adormi. Pentru a trăi o altă experiență, trebuie să te *trezești*, pur și simplu.

Cum ne putem trezi?

Vestea bună este că toți se trezesc. Exact așa cum, în viața pământească nu ai dormi pentru totdeauna, tot așa, nu vei rămâne în somnul uitării pentru totdeauna, nici în Viața de Apoi. *Nu ăsta e planul.*

Sufletul se va trezi cu ajutorul ghidării celor dragi și a îngerilor. Apoi se va întreba unde este, de ce nu se petrece nimic, ce s-a întâmplat. Va începe să pună lucrurile cap la cap și, în acel moment, sufletul va trece într-o recunoaștere conștientă a stadiului doi al morții.

Cum va fi aceasta? Ce a trăit Tata ca experiență ?

Ce experiență a ales atunci să trăiască.

Orice a dorit să creeze? Absolut orice?

Absolut. Dar dacă există confuzie, experiența poate fi puțin confuză. Un fel de amestecătură de scenarii, create rapid, care e posibil să aibă sau să nu aibă sens.

Asta nu sună așa de fascinant.

Nu-ți face griji. Nu e un lucru „rău". E vorba doar despre a te reorienta. E ca și cum ai trece rapid prin toate canalele de TV, folosind o telecomandă. Nu se întâmplă nimic periculos. Trebuie doar să te hotărăști ce „canal" vrei să urmărești.

Dacă începi să te simți puțin copleșit și îți dorești un ajutor, vei deveni imediat conștient de cei dragi și de îngerii și spiritele care plutesc în jurul tău și te ghidează, așteptând ca tu să observi că sunt acolo.

În orice caz, curând îți vei stabili o imagine, din miile de imagini din mintea ta – și vei începe să creezi de acolo.

Dar acum este important pentru tine să înțelegi că niciunul dintre scenariile pe care tocmai ți le-am expus nu are nimic de-a face cu Realitatea Supremă. Această experiență se trăiește în al treilea stadiu. Scenariile pe care tocmai ți le-am descris sunt primele două stadii – stadiile primare ale „experienței tale de după moarte".

Bine. Deci, în primul stadiu al „morții", îmi dau seama că nu mai sunt corpul meu. În al doilea stadiu al „morții", voi trece prin orice mi-am imaginat sau am decis că se va petrece când „mor". Iar în al treilea stadiu? Vrei să-l descrii și pe acesta acum pentru mine? Ce va fi cu mine atunci?

Te vei uni cu Esența și vei începe să trăiești experiența Realității Supreme, în Centrul Ființei Tale.

Adică, pe Dumnezeu?

Poți numi Realitatea Supremă, sau oricum dorești. Unii oameni o numesc Esența. Alții o numesc Allah. Alți oameni o numesc Totul. Nu contează cum o numești, este același lucru.

Și dacă aceasta este exact ceea ce am crezut întotdeauna că s-ar întâmpla?

Cu adică, este exact ceea ce ai crezut întotdeauna că s-ar întâmpla?

Ce-ar fi dacă, exact ceea ce am crezut întotdeauna că s-ar întâmpla imediat după moartea mea, ar fi că m-aș scufunda în Dumnezeu? Această experiență nu ar fi trăită, în al doilea stadiu al morții?

Da, IDEEA ta despre asta s-ar trăi ca experiență în al doilea stadiu al morții. Asta, din cauză că, în al doilea stadiu al morții, tu încă mai operezi din minte.

Ar fi o experiență atât de plăcută și minunată, pe cât ai putea să o faci să fie în imaginația ta. Dar apoi, în stadiul final al morții, ai avea experiența așa cum este ea de fapt – nu așa cum ți-ai imaginat tu că ar fi.

Dar ai dreptate. Începi să înțelegi. Dacă ceea ce ai crezut întotdeauna că se întâmplă este că, imediat după moarte, vei fi Acasă cu Dumnezeu – vei fi.

Asta e cea mai înaltă speranță a lumii – și e adevărată.

Mama mea nu a sperat; ea a știut. Mama mea a știut că se va întâlni cu toți îngerii și că se întorcea Acasă.

Și exact aceasta a și trăit ca experiență. Apoi a trecut în următorul stadiu al vieții și imaginația ei s-a transformat într-o realitate încă și mai vastă.

A trăit ca experiență, prezența lui Dumnezeu? Tu ai fost acolo să o întâmpini?

Îți spun că Eu sunt acolo, ca să întâmpin pe oricine.

Este imposibil să mori fără Dumnezeu. Voi fi întotdeauna acolo. Vă voi îmbrățișa, vă voi mângâia și vă voi asigura că sunteți perfecți, exact așa cum sunteți, și perfect pregătiți să intrați în Împărăția Cerurilor. Apoi, vă voi întoarce înapoi la sufletele celor dragi vouă și la îngeri, care vă vor ghida pe restul drumului, ducându-vă în tărâmul spiritual ... sau ceea ce ați numi „adevăratul" rai, în locul celui imaginat de voi. Acolo veți face munca pe care ați venit să o faceți.

Trebuie să „muncesc" în rai?

Nu-ţi face griji. Va fi ca o joacă. Te vei juca în Grădinile Zeilor. Va fi cu adevărat „rai". Folosesc cuvântul „muncă", în sensul de a „împlini ce ţi-ai propus să faci".

Şi ce este ceea ce îmi voi „propune să fac" în rai?

Când vom ajunge la explorarea tărâmului spiritual, ne vom ocupa şi de asta. Dar să ştii că nu vei pleca de lângă mine, până ce nu-ţi voi fi adresat Sfânta Întrebare, iar tu îmi vei fi răspuns.

Sfânta Întrebare?

Da. Dar aş vrea să-ţi spun despre asta mai târziu. Asta ar putea fi cea mai importantă parte a conversaţiei noastre şi vreau să pun întâi nişte cărămizi la locul lor.

Bine ... dar acum sunt două lucruri despre care ai spus că sunt destul de importante şi le-ai amânat pentru mai târziu. Mai devreme ai spus că aveai un răspuns la o întrebare – **răspuns** care ar putea chiar să mă şocheze. Ai zis că vrei să pui „bazele" pentru el. Acum îmi spui că îmi vei revela care este „Sfânta Întrebare", dar numai după ce „pui nişte cărămizi la locul lor". Deci chiar m-ai intrigat până aici.

Păi, moartea ne intrigă. E fascinantă şi uluitoare, şi absolut minunată.

Deci, dacă Dumnezeu a fost acolo să o întâmpine pe Mama, spune-mi, cum arăta Dumnezeu? Vreau să spun, când Te voi întâlni, voi putea să Te recunosc?

Cum vrei tu să arăt?

Pot să Te fac să arăţi oricum aş vrea?

Da. Ca în cazul tuturor lucrurilor, vei avea orice alegi. Da, da şi din nou da. Dacă tu alegi ca Eu să arăt ca Moise, voi arăta ca Moise. Dacă te aştepţi să arăt ca Iisus, voi arăta ca

Iisus. Dacă îţi doreşti să arăt ca Mohamed, voi arăta ca Mohamed. Voi lua orice formă la care te aştepţi sau care te va face să te simţi confortabil în Prezenţa Mea.

Şi dacă nu am nici o idee despre cum arată Dumnezeu?

Atunci voi fi un sentiment. Va fi cel mai minunat sentiment pe care l-ai avut vreodată. Va fi ca şi cum ai fi scufundat într-o baie de lumină caldă, ca şi cum ai fi îmbrăţişat de iubire.

Sau te poţi simţi ca şi cum ai fi înfăşurat într-un cocon, sau suspendat într-un recipient strălucitor, uşor, de absolută şi necondiţionată acceptare. Ai trăi experienţa aceluiaşi sentiment, dacă aş apărea pentru tine, mai întâi într-o formă fizică. Până la urmă, acea formă se va topi într-un sentiment, iar tu nu vei mai avea niciodată nevoie să mă vezi în vreo formă, sau cu un anumit contur, oricare ar fi acelea.

Totuşi, aminteşte-ţi ce am spus. Este imposibil să mori fără Dumnezeu, dar nu e imposibil *să crezi că aşa se întâmplă.* Poţi crede orice doreşti, în stadiul doi al morţii. Astfel că energia Esenţei Mele Pure te poate înconjura, iar tu poţi alege să o ignori, să-i minimizezi experienţa, să o numeşti halucinaţie sau să O desconsideri total.

N-aş face niciodată asta. De ce aş face aşa ceva?

Ai făcut-o de multe ori, în cursul vieţii tale. Ce te face să crezi că nu ai putea-o face după moarte?

Pentru că aş şti mai bine. Sper că după ce mor, voi şti mai bine. Pe lângă asta, după ce mor, vei face în aşa fel încât să-mi fie clar că Tu eşti Dumnezeu, că sunt iubit, şi că această experienţă prin care trec înseamnă Tu care mă primeşti Acasă.

Ascultă-Mă.

Moartea e un moment de creaţie. În momentul a ceea ce tu numeşti „moarte", are loc o adaptare energetică care acordează fin energia *cu care tu intri în acel moment,* producând un efect de duplicare în lumea ne-fizică în care tocmai ai intrat, astfel încât tu să poţi continua să ai experienţa pe care ţi-ai creat-o, chiar şi când treci într-un alt tărâm.

(Acelaşi proces apare la naştere, doar că în sens invers. Când te naşti, energia pe care ai adus-o cu tine din planul spiritual se transformă în materie, prin acest proces de acordare energetică, producând un efect de duplicare în lumea fizică în care tocmai ai intrat.)

Aminteşte-ţi ce am spus mai devreme: moartea este o poartă, iar energia cu care păşeşti prin acea poartă determină ce e de partea cealaltă. Poţi *re-crea* ceva nou în orice moment alegi să o faci (exact aşa cum poţi şi în viaţă), doar că vei găsi acolo, iniţial, ceea ce te aştepţi să găseşti. Dacă nu crezi în Dumnezeu şi intri în moarte fără să crezi în El, Dumnezeu tot va fi acolo, dar tu nu-L vei simţi – *nu mai mult decât o faci în viaţă.* Pentru a simţi că Dumnezeu este prezent, trebuie să *ştii* că Dumnezeu este prezent.

Dacă priveşti o floare şi ştii că Dumnezeu este acolo, Îl vei vedea acolo pe Dumnezeu. Altfel, nu vei vedea nimic mai mult decât o floare. Ai putea vedea chiar o buruiană.

Dacă priveşti în ochii altuia – şi ştii că Dumnezeu este acolo – Îl vei vedea pe Dumnezeu acolo. Altfel, nu vei vedea decât o altă fiinţă umană. Ai putea chiar să vezi un răufăcător.

Dacă priveşti în proprii tăi ochi într-o oglindă şi ştii că Dumnezeu este acolo, Îl vei vedea pe Dumnezeu acolo. Altfel, nu vei vedea nimic altceva decât o persoană care încearcă să ghicească cine e acolo. Ai putea să vezi chiar o persoană care nu are răspunsul la această întrebare.

Vrei să spui că Dumnezeu nu mă salvează din propria mea „necunoaştere"?

Dumnezeu te „salvează" în fiecare zi, din propria ta necunoaştere. Ştii asta?

Bănuiesc.

Da?

Păi, uneori.

E la fel şi imediat după moarte. Uneori oamenii o ştiu, alteori nu. Şi ţi se va face ţie, după credinţa ta.

O, Doamne, ce mesaj! Cu siguranţă mă aşteptam la mai mult de-atât. Mă aşteptam să-mi spui că prezenţa lui Dumnezeu în Viaţa de Apoi va acţiona ca o „suprapunere", ştergând toate credinţele obstructive şi umplând momentul cu Glorie Absolută.

Dumnezeu va umple momentul cu Glorie Absolută, pentru că nu e nimic mai glorios decât Actul de Pură Creaţie, iar Dumnezeu îţi va permite să creezi, în momentul morţii tale, orice experienţă doreşti. Aceasta se petrece în stadiul doi al morţii. În stadiul trei, vei ajunge să cunoşti un Adevăr mai mare despre tine – şi atunci îţi vei aminti din nou cum să-l creezi. Pentru că tu eşti o parte din Dumnezeul despre care vorbeşti aici. Totuşi, şi dacă vei continua să-ţi imaginezi că nu eşti, tot poţi să creezi orice experienţă îţi doreşti.

Şi astfel, înţelege că prima experienţă după moarte este ceva ce tu creezi aici şi acum, şi vei continua să creezi atunci şi acolo, prin ceea ce gândeşti despre aceasta şi prin ceea ce speri.

„Speranţa" joacă un rol aici?

Aminteşte-ţi ce ţi-am spus înainte. Dacă speri că va veni cineva să te ajute, vei fi înconjurat de cei dragi şi de

îngeri. Dacă *speri* că îl vei întâlni pe Mohamed, Mohamed te va ghida. Dacă *speri* că Iisus va fi acolo, Iisus va fi acolo. Sau Krishna. Sau Buddha. Sau, pur și simplu, Esența Iubirii Pure.

Speranța joacă un rol minunat în „moarte" și în „viață". (Ele sunt același lucru, bineînțeles.) Niciodată să nu renunți la speranță. *Niciodată*. Speranța este o afirmare a celei mai înalte dorințe pe care o ai. Este anunțul celui mai măreț vis al tău. Speranța este gând, devenit Divin.

O, ce afirmație superbă! *Speranța e gând, devenit Divin.* Ce afirmație perfect de minunată!

De vreme ce-ți place această afirmație atât de mult, iată acea „Formulă de 100 de cuvinte, pentru Tot ce înseamnă Viață" pe care ți-am promis-o.

A, da, una dintre promisiunile tale amânate!

Speranța e poarta spre credință, credința e poarta spre cunoaștere, cunoașterea e poarta spre creație, iar creația e poarta spre experiență.

Experiența e poarta spre expresie, expresia e poarta spre devenire, devenirea e activitatea a tot ce înseamnă Viață și singura funcție a lui Dumnezeu.

Ceea ce speri, până la urmă vei crede; ceea ce crezi, până la urmă vei ști; ceea ce știi, până la urmă vei crea; ceea ce creezi, până la urmă vei trăi ca experiență; ceea ce trăiești ca experiență, până la urmă vei exprima; ceea ce exprimi, până la urmă vei deveni. Aceasta este formula pentru tot ce înseamnă viață.

Este atât de simplu.

Îmi place foarte mult când informația despre viață ni se dă atât de succint. Ce dar! Poeți ca Robert Frost ne-au dat acest dar. Și compozitorii. Și autorii dramatici. Și scriitorii. Și mesagerii și

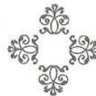
învățătorii. Îmi place ceea ce a spus o poetă, Lisel Mueller, într-un poem cu vers liber, intitulat „Speranța".

Ea spune că speranța „este mișcarea ce pornește din ochi, spre coada unui câine". Nu e sublim? Nu-i așa că o surprinde exact? Iată un pasaj din scrierea sa:

Speranța...

... este mișcarea ce trece
din ochi până la coada unui câine,
este gura care umflă plămânii
copilului care tocmai s-a născut.

Este singurul dar
pe care nu-l putem distruge în noi înșine,
argumentul care respinge moartea,
geniul care inventează viitorul,
tot ceea ce cunoaștem din Dumnezeu.

Tu trăiești ca experiență este o lume tridimensională, dar nu trăiești într-o astfel de lume. Realitatea Supremă e mult mai complexă, decât ți-ai fi putut imagina vreodată.

Și astfel, ne întoarcem la ideea că starea mentală a unei persoane, în momentul morții sale, este experiența pe care o va avea „de partea cealaltă".

Da, exact asta e ceea ce spun. Am spus-o mereu, aici.

Da, dar o reiau mereu și mereu, pentru că ceva din această afirmație parcă nu-mi sună bine și am încercat să-mi dau seama ce este. Acum cred că am găsit.

Te rog, spune-Mi.

Această idee nu lasă prea mult loc de alinare pentru cei care abordează moartea *fără* speranță – cei care se află într-o stare de frică sau teroare, de teamă, de auto-învinuire sau îndoială – și nici pentru familiile lor.

Înțeleg. Înțeleg încotro te îndrepți.

Ei, vreau să spun că nu mulți oameni mor atât de împăcați și într-o așteptare atât de minunată, cum pari Tu să sugerezi că ar fi necesar, pentru ca să aibă o experiență glorioasă. Mă gândesc că mai mulți oameni mor în ... care ar fi cuvântul? – neliniște, cel puțin, dacă nu frică sau confuzie, sau șoc față de apariția sa neașteptată, ca într-un accident, sau orice altceva ...

Îți înțeleg îngrijorarea. Totuși, alinarea vine din a ști că toate sufletele găsesc pace, bucurie și iubire. Toate sufletele trec în stadiul trei al morții, momentul unirii cu Esența. Între timp, nu există „durere" – emoțională, fizică sau spirituală – în „viața de apoi". Am menționat mai devreme că nici măcar cei care își imaginează că se vor duce în „iad", și se trimit singuri acolo, nu suferă. Pur și simplu, se observă pe ei înșiși având acea experiență, dar fără a avea vreo legătură emoțională cu ea.

Ai spus că e ca și cum ai urmări un film de instruire.

Corect. Acela este nivelul de detașare. Pur și simplu, îți acorzi acea experiență pentru a o revizui, pentru a extrage din ea înțelepciunea care se poate extrage, dar nu suferi. În viața de după „moarte", nu există suferință.

Ce este acolo? Există ceva? Este bucurie? Este fericire?

Asta e tot ce există. Nu este nimic negativ.

Nimic negativ?

Niciun singur lucru.

Dar am crezut că ai spus că oamenii trăiesc ca experiență, exact ceea ce se așteaptă să trăiască.

E corect.

Și dacă cineva *se așteaptă* să sufere? Dacă *alege* să sufere, și simte că este singurul mod în care își poate „câștiga accesul" în rai, sau poate „plăti pentru păcatele sale"? Credeam că ai spus, că un suflet poate trăi orice experiență vrea să trăiască după moarte.

Ce am spus e adevărat. Ai trăit experiența suferinței ... doar dacă nu cumva n-o vei trăi ca experiență.

Pentru că, așa cum ai spus mai devreme – tu doar privești și nu te identifici cu „tine", cel care trăiește experiența?

Da, și de asemenea, pentru că deși te-ai putea identifica cu acea parte din tine care trăiește experiența, nu ai face-o.

Cred că-ți dai seama că mă lași în ceață aici ...

Hai să-ți reamintesc ceva ce a fost spus mai devreme și care ar putea explica mai bine acest aspect.

Da, ar fi bine. Acum ar fi într-adevăr bine venită o explicație mai cuprinzătoare.

În momentul în care apare experiența pe care sufletul o trăiește ca ca nefiind ceva de dorit, însuși gândul că nu e de dorit face ca experiența interioară a sufletului să fie modificată instantaneu. Și astfel, nu există suferință. Nici măcar pentru o persoană care își imaginează cu putere că *ar trebui* pedepsită. Ea ar crea experiența pe care și-o imaginează, dar nu ar trăi-o așa cum și-a imaginat, pentru simplul motiv că, imediat ce ar avea acea experiență, va alege să nu o facă.

Chiar dacă asta e ceea ce crede cu adevărat că vrea?

Nivelul de conștiință din Viața de Apoi exclude posibilitatea ca cineva să aleagă voit ceea ce nu este real. Iar sufletul ar ști și ar înțelege imediat că ideea, conceptul și experiența „suferinței" nu sunt reale.

În primul stadiu al morții, sufletul ajunge să înțeleagă că trupul în care și-a petrecut viața fizică nu este real. Adică, faptul că nu este ceea ce e, cu adevărat, sufletul. În al doilea stadiu al morții, sufletul înțelege că mintea, cu toate gândurile ei, nu este reală. Adică, faptul că nu este ceea ce e, cu adevărat, sufletul.

TOATE gândurile minții limitate, provenite din perspectiva limitată a experienței umane, suferă un mare impact în al doilea stadiu al morții, în mod precis pentru că perspectiva sufletului în Viața de Apoi este atât de măreață și atât de diferită de cum era atunci când sufletul se afla în corp.

Din această perspectivă lărgită începe sufletul să creeze și să trăiască experiența de sine însuși. Imediat ce sufletul vede și realizează că el nu este un corp, perspectiva i se schimbă enorm, după cum îți poți închipui. Acest lucru este, de fapt, ceea ce propulsează sufletul în al treilea stadiu al morții, când toate gândurile – nu doar cele „rele", ci chiar și propriile sale gânduri despre „rai" – sunt abandonate și se trăiește experiența Realității Supreme.

Și astfel, chiar și în cazul unei persoane care crede sincer că trebuie să sufere, că merită să sufere, că suferința este singura cale de a se răscumpăra în ochii lui Dumnezeu, însăși ideea de răscumpărare și de suferință, ca mijloc de a o obține, devine fără sens, în cadrul perspectivei extinse a sufletului.

Sufletul se poate *privi* pe el însuși cum *încearcă* să sufere în propriul său iad auto-creat, dar el va ajunge curând să vadă că o astfel de experiență nu are sens să fie creată.

Nu m-am gândit că ar fi ceva imposibil, pentru un suflet care se exprimă pe Sine ca fiind Creatorul Propriei Sale Realități.

Nu se pune problema să fie imposibil. E vorba de a fi fără sens. Sufletul nu ar avea niciun motiv să creeze asemenea experiențe – dincolo de faptul că este vorba despre „reamintire". Odată ce sufletul și-a reamintit că suferința nu este o realitate, ci doar o experiență creată în mintea umană, va înțelege ce dorea să realizeze prin crearea propriului său iad, și după aceea, experiența va fi lipsită de

sens. Asta, pentru că, într-un fel, sufletul „știe prea multe", ca să mai scoată ceva din acest fel de experiențe. Ar fi ca un magician care-și efectuează trucurile din iar și iar – pentru un singur spectator: el însuși.

Mă gândesc că ar fi destul de dificil pentru un magician să-și mențină interesul pentru propriile sale trucuri.

Ar fi mai mult decât dificil. Ar fi imposibil. În acest sens, în acel context, s-ar putea spune că sufletului îi este imposibil să sufere.

Dar nici măcar pentru o clipă cât de mică? Nici măcar până decide dacă e interesat sau nu?

Nu. Deloc.

Nu există „o clipă cât de mică". Întrebarea ta are sens în cadrul realității tale, a ceea ce tu numești „timp", unde lucrurile se petrec secvențial. Dar toate lucrurile pe care le-am descris că se petrec unui suflet după moarte, au loc în aceeași clipă.

Stai puțin. Tu însuți ai spus că ele se petrec în „stadii". Stadiul unu, stadiul doi și așa mai departe.

E corect, conform terminologiei tale. Totuși, aceste stadii sunt trăite simultan – fiecare experiență nouă „o șterge" pe cea veche. E ca și cum cea veche n-ar fi avut loc niciodată. Tu „ești" ceea ce „ești" Chiar Acum, și e ca și cum *n-ai fi fost niciodată altceva.*

Îmi pare rău, dar asta nu prea are sens. Pur și simplu, nu mai are sens ce spui.

Provocarea, aici, este să vorbim în termeni pământești, despre o situație sau o experiență din afara acestei lumi. Dă-mi voie să spun că toate lucrurile se petrec secvențial și simultan.

Asta are și mai puțin sens! Lucrurile se petrec ori secvențial, ORI simultan. Nu se poate în ambele moduri.

Nu se poate?

Eu îți spun că întreaga viață e în ambele moduri.

Întreaga viață este „secvențială", *dar și* „simultană"?

Corect.

Ei, asta mi-a blocat mintea. Nu pot să integrez acest lucru în realitatea mea.

Poți să-ți imaginezi aceasta posibilitate? Îți poți forța mintea să o înțeleagă? Nu există cuvânt pentru această experiență în limbajul tău, așa că va trebui să inventăm unul. Să zicem că întreaga viață e „secvențimultană". E „secvențială" și „simultană", în același timp.

Nu știu ce să spun. Presupun că totul și orice e posibil, și vreau să admit că nu știu tot ce e de cunoscut despre Realitatea Supremă, dar nu pot să merg mai departe de atât. Chiar dacă aș putea ajunge acolo *conceptual,* nu-mi pot imagina cum ar fi *experiențial.* Nu-mi pot imagina această experiență.

Să văd dacă putem găsi alte cuvinte – cuvinte „reale" – cu care s-ar putea explica, sau care cel puțin ar face totul mai clar.

Foarte bine, că am nevoie de ajutor aici și imediat. Sau ar trebui să spun că am nevoie de el *secvențimultan* ...

Perfect. E perfect!

Acum imaginează-ți împreună cu mine o realitate în care timpul nu există. Nu în felul în care îți imaginezi tu. Există numai un singur moment, Momentul de Aur de Acum. Tot ce s-a petrecut se petrece acum și tot ce se va petrece vreodată – se petrece Exact Acum. Asta e valabil pen-

tru toate viețile tale, nu doar pentru acea parte din experiența ta pe care o numești Această Viață, sau Viața de Apoi. Diferența e că, în Viața de Apoi, știi acest lucru. Îl trăiești ca experiență.

Bine, dar stai puțin. Tocmai ai spus că *toate* viețile mele apar simultan. Vrei să spui toate încarnările mele, nu-i așa?

Da. Dar și toate trecerile tale prin *această* încarnare.

Vrei să spui că eu trec prin *această viață*, de mai multe ori?

Da. Și multe posibilități și experiențe au loc simultan.

Dar dacă totul se petrece simultan ... asta ar însemna că ar trebui să existe „realități alternative". Vrei să spui că există „universuri paralele" pe lângă al nostru, în care „eu-ul" – care sunt „eu" – are alte experiențe?

Da.

Ei, mi-ai spus Tu la început că unele părți ale acestei conversații ar putea părea „pre de tot" și văd că Îți ții promisiunea. Mulți ar spune că scenariul ăsta e doar science-fiction.

Dar nu este. Cum am spus mai devreme, este știință.

Asta e știință? Discuția despre realități alternative este *știință?*

Tu crezi că trăiești într-o lume cu numai trei dimensiuni? Întreabă orice fizician cuantic despre asta.

Noi nu trăim într-o lume tridimensională?

Trăiești experiența unei lumi tridimensionale, dar nu *trăiești* în așa ceva.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă că Realitatea Supremă e mult mai complexă decât ți-ai fi putut imagina vreodată. Înseamnă că aici se petrec mai multe lucruri decât poate cuprinde ochiul.

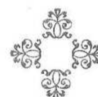
Eu îți spun că TOATE posibilitățile există în toate timpurile. Tu alegi posibilitatea pe care dorești să o trăiești ca experiență acum, dintr-un câmp multidimensional de posibilități infinite. Și există un alt „tu" care face *alte* alegeri, chiar aici și acum.

Un alt *eu?*

Corect.

Vrei să spui că „eu" exist multidimensional?

Da.

Nu e nimic misterios în legătură cu universul, dacă îl privești cum trebuie.

17

Ne-am lansat, încă o dată, într-un domeniu total diferit, de la care am crezut că vom porni explorarea. Oricât de fascinant ar fi, e relevant să știu, pentru subiectul meu – care este viața pe care o trăiești ca experiență și care e moartea?

Aici totul se întrepătrunde. Niciun singur fapt legat de viață sau de ceea ce tu numești „moarte" nu este independent. Toate sunt relevante.

Bun. Atunci răspunde-mi la întrebarea asta. Dacă totul se petrece în același timp, cum este posibil ca „noi" să trăim experiența evenimentelor ca și când ele s-ar petrece izolat, secvențial?

Depinde la ce alegi să privești. Iar aceea este o informație extrem de practică despre prezenta ta trecere prin această viață.

Experiența ta e creată prin ceea ce privești. Sau, mai corect, prin modul în care te miști în Spațiu/Timp.

Poftim?

Să-ți dau un exemplu simplu, pentru a vedea dacă pot să te aduc mai aproape de înțelegere.

Doamne, *Te rog*. Mă străduiesc din răsputeri să te urmăresc, dar am nevoie de ceva de care să-mi atârn pălăria.

Bine. Să zicem că ai intrat într-o cameră. Este o cameră imensă și îngrijită. Poate că e o bibliotecă, dintr-o casă bogată.

Bun. Mi-o pot imagina.

Tu intri în acea cameră și observi „în primul rând" anumite lucruri. Poate că într-un colț există o pereche de statui mai mari decât e normal, de figuri umane, nude. În mod firesc îți atrag atenția. Te îndrepți spre ele pentru a le inspecta. Sau poate există altceva, la fel de spectaculos. Un urs uriaș, împăiat. Sau un TV cu ecran larg, ce umple peretele. Atenția ți se îndreaptă imediat într-acolo, la fel și mintea.

Da, îmi pot imagina.

Acum începi să te uiți în jur și începi să vezi alte lucruri, mai mici, mai puțin spectaculoase. În final, te îndrepți spre o bibliotecă din mijlocul camerei. Privirea îți cade pe titlul unei cărți din centrul raftului din mijloc, drept în fața ta. Pentru ea ai venit în această cameră. Statuile ți-au atras privirea și te-ai îndreptat spre ele, dar ai venit aici pentru această carte. Descriind scena pentru altcineva mai târziu, ai putea să te auzi spunând: „Până la urmă, acolo era! Exact ceea ce căutam!"

Bineînțeles, nu e vorba de niciun „până la urmă". Ai fi putut la fel de ușor să spui: „În primul rând, iat-o!" Cartea dorită a fost acolo tot timpul, așteptându-te s-o vezi. Nu s-a arătat „mai târziu". De fapt, ea nu s-a „arătat" deloc. Nu a sosit la un anumit „moment". A fost acolo tot timpul. Dar nu ai văzut-o, pentru că nu te-ai uitat la ea. Nu te-ai îndreptat spre ea.

Și toate celelalte lucruri din acea cameră erau acolo. Toate existau simultan. Tu ai văzut ce era acolo, le-ai „des-

coperit“ şi astfel le-ai trăit secvenţial. Astfel, momentul a fost într-adevăr „secvenţimultan“.

M-am prins. Înţeleg cum a putut să pară aşa.

Un lucru nu „apare brusc“ atunci când îl vezi tu. Faptul că îl vezi, îl face să „apară“ brusc pentru TINE. Cei care se joacă în fizica cuantică elementară ar spune că nimic nu e acolo, până când nu-l vezi tu. Faptul că îl vezi, îl pune acolo. Totuşi, savanţii mai avansaţi ştiu acum că nici asta nu e afirmaţia ultimă despre cum stau lucrurile.

În Realitatea Supremă, lucrurile SUNT acolo, înainte de a le vedea tu. Adică, în toate momentele există mai multe posibilităţi. Fiecare rezultat imaginabil al oricărei situaţii imaginabile există chiar acum, chiar aici – şi *se întâmplă* chiar aici şi acum. Faptul că tu vezi doar unul dintre ele, nu îl „pune acolo“, în sens literal – îl „pune acolo“ *în mintea ta*.

Dar *care* realitate, dintre toate realităţile care există, este cea pe care o pun eu în mintea mea?

Cea pe care alegi să o vezi.

Şi ce mă face să aleg să văd o realitate, în loc de alta?

Ei bine, aceasta-i întrebarea, nu-i aşa? Ce te face să alegi să vezi o realitate, mai degrabă decât pe alta?

Când treci pe lângă o persoană întinsă pe marginea drumului, neîngrijită, nebărbierită, sorbind dintr-o sticlă de vin, ce te face să alegi să vezi un „vagabond“ şi nu un „sfânt“? Când vezi o înştiinţare scrisă de la patronul tău că ai fost „restructurat“, ce te face să alegi să vezi un „dezastru oribil“ sau o „oportunitate minunată“? Când vezi un reportaj de televiziune despre un cutremur sau un tsunami, cu mii de morţi, ce te face să alegi să vezi o „calamitate“ şi nu punerea în scenă a „perfecţiunii“?

Ce te face să alegi un lucru în locul altuia?

Ideea mea despre ce e acolo?

Într-adevăr. De asemenea, şi ideea ta despre tine însuţi.

Îmi aminteşte de povestea lui Don Quixote, Omul din La Mancha, în care un om vede lumea prin ochi diferiţi, ochi care „ard cu focul viziunii interioare“ – cum spun versurile lui Joe Darion dintr-un cântec de muzical. Don Quixote concepe „cel mai straniu proiect imaginat vreodată ... să devină un cavaler rătăcitor şi să se avânte în lume, corectând tot ce e greşit“.

El găseşte un lighean pentru bărbierit şi, întorcându-l invers, îl vede ca pe un coif şi îl poartă mândru pe cap. Întâlneşte chelneriţă şipsită de moravuri, Aldonza, şi o vede ca fiind Dulcinea, o frumoasă domnişoară, pură şi cinstită. El îi cere un talisman pe care să-l poarte în bătălie, iar când ea îi aruncă ironic o cârpă de tejghea, el o vede ca eşarfa ei şi o poartă în sân. Încalecă şi pleacă, declarând: „Eu sunt eu, Don Quixote, Lordul de La Mancha. Destinul mă cheamă şi mă duc!“

El a *inventat* totul.

Care este, deci, destinul tău? Cum îţi vei trăi viaţa? Cum vei privi oamenii, locurile şi evenimentele din ea? Şi cum se va dovedi totul?

Tu eşti Dumnezeu. Spune-mi Tu.

Totul va depinde de cum priveşti.

Ştii ce-i incredibil? Oricât de nebunesc ar părea, cred că, de fapt, înţeleg asta.

Sigur că înţelegi, pentru că totul e foarte natural. Sufletul tău înţelege toate acestea – inclusiv „secvenţimultaneitatea“ – perfect. Sufletul tău ştie că toate realităţile există. Omul de pe marginea drumului este şi vagabondul, şi sfântul. Aldonza e şi barmaniţa şi frumoasa domnişoară.

Tu eşti şi victima şi răufăcătorul – şi ai fost ambele, în viaţa ta. Şi niciunul dintre ei nu e real. Niciunul. Tu le inventezi pe toate. Tu îţi creezi experienţa, hotărând ce parte alegi să priveşti din Tot Ceea Ce Este. Şi poţi foarte bine *să nu ţi se oprească ochii* pe ceva ce încercai să găseşti.

Frate, pricep *asta.* Unii oameni îmi spun că-şi caută perechea perfectă, dar când acea persoană le este trimisă de cer, ei nici măcar n-o văd, pentru că sunt atât de distraşi de lucruri cum sunt aparenţele sau ceea ce ei descriu ca fiind defecte. Don Quixote a văzut-o pe barmaniţă ca fiind o frumoasă domnişoară – *şi ea a devenit aşa.* Acest mod de a privi peste ceva se aplică şi obiectelor fizice. Nu pot să-ţi spun de câte ori am pornit să caut ceva care era chiar în faţa mea, dar din cauza altor lucruri care mi-au distras atenţia, nu m-am uitat la el. Am trecut cu privirea peste el! Şi astfel părăsesc acea „cameră“ (acel moment din viaţa mea), anunţându-i pe toţi cei interesaţi că obiectul respectiv „Nu este acolo. Vă spun eu că nu-i acolo!“. Apoi, spre spaima mea, altcineva intră în acea cameră şi se întoarce triumfător, ţinând exact ceea ce am *jurat* că nu era de găsit nicăieri!

Asta face un maestru.

Un maestru spiritual este cineva care intră în camera vieţii tale şi vede ceea ce tu juri că nu este acolo.

Atât de des i-am auzit pe alţii zicând – şi foarte des m-am auzit *pe mine însumi* zicând – „Cum oare a ajuns asta acolo?“.

Magicienii înţeleg acest principiu, perfect. Ei spun că „mâna e mai rapidă decât ochiul“ şi îşi fac trucurile chiar în faţa ta. Nu e niciun fel de iluzie în ele. Dar magicianul ştie că va *părea ca o iluzie pentru tine,* din cauza locului *în care te uiţi.*

Secretul profesiei de magician este să te facă *să te uiţi mereu în altă parte decât unde îşi face el trucurile.* Nu e un accident faptul că despre magicieni şi maeştri spirituali s-a

gândit deseori într-un mod foarte asemănător şi au fost numiţi „mistici“. Cuvintele *mistic* şi *magic* sunt deseori alăturate, pentru a descrie o anumită persoană sau experienţă.

Misticii sunt oameni care văd lucruri pe care tu nu le vezi. Ei nu privesc în alt loc decât în cel în care se efectuează magia, ci chiar la el. Nu e nimic misterios în univers, dacă te uiţi direct la el – odată ce-l vezi multidimensional. Totuşi, pentru cei mai mulţi oameni nu e ceva uşor de făcut, dată fiind perspectiva lor limitată.

Tu te-ai plasat pe tine însuţi cu un corp, în Spaţiu şi Timp, fiind capabil să vezi, să percepi şi să te mişti în direcţiile limitate de care e capabil corpul. Totuşi, corpul tău nu este Cine Eşti Tu, ci ceva ce tu ai. Timpul nu e ceva care trece, ci ceva prin care treci tu, aşa cum ai trece printr-o cameră.

Iar Spaţiul nu este cu adevărat „spaţiu“, adică „un loc unde nu e nimic“ – pentru că nu există un asemenea loc.

Timpul ESTE. Se spune că „timpul merge înainte“, dar, de fapt, timpul nu merge nicăieri. Tu eşti cel care mergi înainte, tu „treci prin timp“, tu eşti cel care creează iluzia „trecerii timpului“ pe măsură ce treci prin Singurul Moment Care Există.

Iar „Singurul Moment Care Există“ este fără sfârşit şi, astfel, când treci prin el, ai senzaţia că, literalmente, tu „îţi treci timpul“ – *pentru că asta faci.*

Timpul este ceva ce tu observi secvenţial, pe când el există simultan, în toate spaţiile.

Spaţiul şi Timpul sunt *secvenţimultane.*

Pe măsură ce treci prin Coridoarele Timpului, ajungi să trăieşti experienţa faptului că Spaţiul/Timp este vast. „Singurul Moment Care Există“ este numit CONTINUUMUL Spaţiu/Timp, exact pentru că această realitate spaţiu/timp *continuă să existe mereu.* Tu, ca Spirit Pur, poţi trece prin

această Realitate Singulară (uneori numită Singularitatea) în cercuri nesfârşite, pe măsură ce continui să-ţi trăieşti experienţa Sinelui. Tu EŞTI această Singularitate. Tu eşti materialul din care ea este făcută. Esenţa Pură. Energia. Tu eşti o *individuaţie* a acestei energii şi a acestei Esenţe. Tu eşti o „Individuaţie a Singularităţii“.

Singularitatea este ceea ce unii dintre voi numesc Dumnezeu. Individuaţia este ceea ce unii dintre voi numesc Tu.

Tu îţi poţi împărţi Sinele şi poţi trece prin Singularitate în multe direcţii diferite. Tu numeşti aceste mişcări ce variază prin Continuumul Spaţiu/Timp – „vieţi“. Acestea sunt Ciclurile Sinelui, care revelează Sinele PENTRU Sine, prin trecerile Ciclice ale Sinelui PRIN Sine.

Sunt la podea.

Nimeni nu mi-a explicat asta aşa, până acum.

Ei, e o problemă de Timp.

O, asta-i chiar nostim. Eşti nostim.

Mulţumesc.

Deci, acum lasă-mă să văd dacă pot să aduc toate astea în Sinele meu individual şi pot găsi o perspectivă pentru tot. Noi, fiinţele umane, suntem individuaţia singularităţii ce trăiesc experienţa vieţii simultano-secvenţial.

Asta e. Ai prins-o exact.

Râzi de mine Ai auzit ce-am spus? Tocmai am spus ...

Noi suntem individuaţia singularităţii ce trăieşte experienţa vieţii simultano-secvenţial.

Grozav! Sunt în Ţara Minunilor. Tocmai am căzut prin gaura iepurelui.

Intenţia ta este să te cunoşti pe tine însuţi în întregime, prin experienţa ta – nu să te cunoşti parţial.

Deci, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare directă. Ea se referă, mai precis, la viaţa de după moarte.

Bine.

Dacă noi suntem Esenţa Eternă, trecând prin Singularitatea pe care o numim Spaţiu şi Timp, într-un Ciclu continuu şi *nesfârşit* al Sinelui prin Sine, atunci cum trăim vreodată experienţa vieţii eterne cu Tine – CU DUMNEZEU – aşa cum ni s-a promis?

Bună întrebare.

... răspunsul Tău?

Acest Ciclu continuu al Sinelui, pe care îl descrii, ESTE viaţa eternă cu Mine, despre care vi s-a spus. Voi trăiţi experienţa „vieţii eterne cu Dumnezeu“, chiar acum.

Atunci care este rolul morţii, în toate astea? Şi vrei să spui că ăsta e raiul? Este acest Ciclu continuu, nesfârşit, atât de bun pe cât spui? Nu trăim niciodată experienţa „unimii“ cu Tine, aşa cum s-a scris? Ce-i cu acel moment de Pură Fericire, despre care misticii au cântat laude, acela când sufletul individual se reuneşte cu Totul?

Înainte de a se termina conversaţia noastră, acel moment îţi va fi descris. Setea ta va fi potolită. Cât priveşte celelalte întrebări ale tale, trecerea Individualităţii prin Singularitate nu se termină niciodată, ci continuă în cicluri, aşa cum a fost descris.

Cicluri care apar secvenţial – pentru că un ciclu ESTE secvenţial prin definiţie, nu-i aşa? Totuşi, aceste cicluri apar simultan.

Corect. Totul se petrece în acelaşi timp, „părând“ doar că are loc în secvenţe.

Tu foloseşti ceea ce numeşti „moarte“ ca pe un mijloc de a marca începutul şi sfârşitul acestor secvenţe şi de a-ţi reumple Sinele, între ele. „Moartea“ este un salt energetic care produce fluctuaţii enorme în rata şi frecvenţa vibraţiei fiinţei tale, propulsându-te înainte şi înapoi, între ceea ce tu ai numi viaţa fizică şi cea spirituală.

Totuşi, „moartea“ nu este neapărat necesară, pentru ca tu să treci prin Continuumul Spaţiu/Timp şi să-ţi trăieşti experienţa Sinelui, la diferite nivele.

„Moartea“ nu este neapărat necesară?

Nu, dacă defineşti „moartea“ ca a lăsa în urmă corpul fizic. Poţi avea experienţa cea mai completă a sinelui tău spiritual, în timp ce îţi păstrezi corpul fizic. Nu e necesar să arunci fizicul, pentru a trăi aceasta ca experienţă. Şi poţi avea experienţa întreagă a sinelui tău fizic, în timp ce călătoreşti în tărâmul spiritual.

Pot să-mi iau corpul cu mine, în tărâmul spiritual?

Poţi, într-adevăr.

Atunci de ce n-aş face-o mereu? De ce aş mai „muri“?

A rămâne cu un singur corp fizic, de-a lungul întregii eternităţi, nu ar servi scopul Eternităţii Însăşi.

Nu l-ar servi?

Nu.

De ce nu?

Pentru că scopul Eternităţii este să-ţi ofere un Câmp Contextual Fără Timp, în care să ai oportunitatea pentru Experienţă Infinită şi Nesfârşită Varietate a Expresiei a Cine Eşti Tu. Tu nu ai sădi doar o singură floare în grădina ta. Oricât de frumoasă ar fi acea floare, oricât de minunat ar fi parfumul ei, doar prin varietatea de expresie, creaţia pe care tu o numeşti „flori“ poate să *înflorească pe deplin*.

Intenţia ta este să te cunoşti pe *deplin*, pe tine însuţi, prin experienţa ta – nu să te cunoşti parţial. A continua să exişti cu o singură formă fizică prin toată Eternitatea nu ar servi acel scop.

Totuşi, nu-ţi face griji. Schimbarea formei nu necesită producerea unei experienţe de pierdere, pentru că te poţi întoarce la absolut orice formă fizică, oricând doreşti.

Mă pot întoarce la cine am fost înainte?

Da, şi o faci frecvent, pentru a trăi experienţa acelei anumite expresii de Tu, într-un mod nou şi mai măreţ.

Aceasta este descrisă în unele tradiţii religioase ale voastre, ca a doua venire a lui Christos – deşi mulţi dintre voi v-aţi imaginat că ea este posibilă şi va avea loc doar pentru o singură persoană. Adevărul este că fiecare dintre voi poate trăi experienţa de Sine ca fiind Christul – şi, de fapt, cu toţii aveţi potenţialul de a face aceasta, oricând.

Puteţi adopta calitatea de Fiu în orice moment – şi o faceţi în clipa în care înţelegeţi Cine Sunteţi Cu Adevărat. Atunci veţi înflori în grădina vieţii. Aceasta este Grădina Paradisului, despre care aţi scris în mitologiile voastre.

De aceea treceți prin ciclurile vieții.

Aceste cicluri apar simultan pentru multe Individuații care compun Singularitatea, care este Sufletul Unic.

Tu poți trece prin Spațiu/Timp în mai multe locații și, cum am spus mai devreme, poți să treci și prin aceeași locație – prin același „tunel al timpului" – de mai multe ori.

Da, și ultima dată când ai spus asta, mi se învârtea capul. Acum iar mi se învârte.

Bun. Cred că, în curând, cuvintele vor înceta complet să ne mai servească. Să vedem atunci dacă o imagine mentală te-ar putea ajuta să înțelegi ceea ce discutăm.

Sunt pe cale să creez o metaforă. Este o metaforă pe care ai putea-o utiliza tot restul vieții tale. De aceea, e important să înțelegi că acesta nu este adevărul literal, ci este o metaforă.

Când spui, *Nu așa stau lucrurile*, aceasta este o metaforă. Totuși, metaforele pot fi extrem de utile când nu se poate explica ușor, în cuvinte pe care să le înțelegi, „cum stau lucrurile" – sau când, într-adevăr, *nu există cuvinte pentru asta*.

Metaforele, ca și parabolele, te pot ajuta să cuprinzi ceea ce este de neînțeles. De aceea le-au folosit toți marii învățători.

Deci, hai să o numim *Metafora Extraordinară*.

Bun. Acum...

Ți-ai imaginat că îți trebuie atât de multe, pentru a fi fericit - și chiar pentru a supraviețui. Tu ai inventat totul.

19

Creează-ți în minte imaginea unui măr frumos, rotund, roșu și zemos. Numește acest măr „Timp", iar interiorul acestui măr numește-l „Spațiu".

Mi-e greu să mă gândesc la interiorul unui măr ca fiind „spațiu", pentru că este atât de multă Materie acolo.

Dacă ai fi văzut cât de multă Materie există în ceea ce tu numești „spațiul cosmic", n-ai mai avea nicio problemă. Proporțional, moleculele acelui măr imaginar sunt cel puțin la fel de depărtate ca și materia solidă din cosmos.

Bine ...

Acum imaginează-ți că tu ești un microb infinitezimal, mic dar plin de viață, trecând printr-un tunel din acest măr.

În această metaforă, pereții „tunelului" sunt Coridoarele Timpului. De-a lungul coridorului sunt marcaje care diferențiază fiecare milimetru de perete, de oricare altul. Îți poți imagina acest „tunel al timpului", cu multele sale marcaje?

Da, am o imagine a acestuia.

Bun. Acum remarcă, pe măsură ce treci prin acest tunel, că nu timpul trece. TU treci prin TIMP.

Uau, tocmai am văzut asta. Ai mai spus-o înainte, dar acum chiar am văzut-o! Doamne, o imagine valorează cât o mie de cuvinte! Și ce răsturnare interesantă de viziune prezintă imaginea asta. E un salt conceptual total.

Rămâi în el. Continuă să vezi că Timpul nu merge nicăieri. Timpul „stă pe loc", chiar *acum*. Este static, stabil, staționar. Este mereu acolo, exact unde este. Oriunde te-ai afla în timp, este mereu Acum.

Tu ești cel care te afli într-o călătorie.

Tu te miști prin Timp.

Bun, m-am prins. Mențin imaginea. Eu trec prin Timp.

Acum, imaginează-ți că microbul pe care îl numim „tu" face parte din măr.

Poftim?

Imaginează-ți că tu ești o parte mică, un atom, dacă vrei, al mărului însuși. Și astfel, tu ai trece prin *tine însuți*, corect?

Hm, da, cred că da. Presupun.

Tu ești un atom al acestui măr, o parte din tine trecând prin tine însuți. Ai putea spune atunci că acesta este mărul atomului.

Deștept. Ești infinit de deștept.

Păi încerc să folosesc imaginația și cuvintele care te vor ajuta să-ți formezi în minte, o idee de neuitat.

Ai reușit asta.

Bun.

Acum, tu călătorești dinspre afară spre interiorul mărului – din cea mai exterioară parte, spre cea mai interioară a Sinelui tău. Îți poți imagina asta?

Da.

Aceasta este călătoria ta prin Viață. Marcajele din tunel îți spun unde te afli. Aceste marcaje sunt, de fapt, imagini și fiecare marchează un moment. Fiecare Moment este ca un fulg de zăpadă. Nu sunt două la fel, în toată Eternitatea.

Pe măsură ce treci, privești imaginile. Te focalizezi pe ele și treci prin tunel în acest fel, concentrându-te pe rând, pe câte o imagine. În final, ajungi în Centrul mărului. Aceasta a fost mereu destinația ta. Această parte a călătoriei tale s-a încheiat acum.

Bănuiesc că asta este când „mor". Este atunci când „mor"?

Este atunci când „mori". Ai trecut prin lumea fizică și ai atins Centrul sferei care conține tot spațiul și timpul. Ești în „punctul mort".

Din nou isteț ... Și rămân acolo pentru totdeauna, îmbrățișat în căldura centrului ...

Nu. Ai unele experiențe acolo (din care am descris deja câteva și din care voi descrie mai multe, mai târziu), apoi ieși de acolo și te îndrepți spre partea cea mai exterioară, opusă a Continuumului Spațiu/Timp – cealaltă parte a sferei. Și ai ajuns în „partea cealaltă".

„Partea cealaltă". Desigur. Interesantă metaforă. Bun, și ce e în „partea cealaltă"?

O realitate diferită.

Cât de diferită?

Totalmente diferită. Atât de diferită, încât ar fi ca și cum mărul s-ar fi transformat într-o portocală. Aceasta este

ceea ce ar trebui să numim tărâmul spiritual, iar a compara acesta cu lumea fizică ar fi ...

... nu-mi spune, ştiu. Ar fi ca şi când *am compara mere cu portocale.* Vezi? Încep să mă prind de Jocurile Tale cu Imagini şi Cuvinte.

Bun. Asta-i bine. Joacă-te cu ideile. *Joacă-te* cu ele. Nu le lăsa niciodată să devină muncă.

Joacă-te cu ele. Şi joacă-te cu viaţa.

Jucaţi-vă unii cu alţii, în acest timp. Învăţaţi să vă jucaţi frumos. V-am trimis în Grădina Zeilor şi v-am oferit lumea întreagă, în care să vă jucaţi. Am oferit suficiente premii, pentru a ajunge, cu siguranţă, tuturor. Nimeni nu trebuie să flămânzească şi, cu atât mai puţin, *să moară* de foame. Nimeni nu trebuie să rămână fără haine care să ţină de cald, nici să rămână fără adăpost în furtună. Este destul pentru fiecare. Dincolo de toate acestea, nu e nevoie de nimic pentru a juca bine. Nu este nevoie de nimic altceva, pentru a avea o experienţă glorioasă a Cine Sunteţi Voi. V-aţi imaginat că aveţi nevoie de atât de multe ca să fiţi fericiţi şi chiar ca să supravieţuiţi. *Voi aţi inventat toate astea.*

Pe măsură ce vă apropiaţi de moarte, veţi înţelege cât de puţin contează toate astea. *Orice din toate astea.* În momentul despărţirii de viaţa fizică, veţi şti că v-aţi zbătut pentru nimic. Şi atunci, lunga voastră zbatere va lua sfârşit.

Puteţi ajunge la această cunoaştere oricând şi puteţi pune capăt zbaterii voastre, în orice moment. Această oportunitate şi această experienţă nu sunt rezervate doar pentru momentul morţii.

Dacă priviţi cu atenţie, veţi vedea că fiecare zi din viaţa voastră este plină de „mici morţi". O puteţi folosi pe oricare dintre ele ca bază pentru această lucrare.

Moartea este un proces
prin care îţi restabileşti identitatea.

Bun, deci am vorbit despre a compara mere cu portocale şi aşa am ajuns, în această metaforă, de la lumea fizică, la tărâmul spiritual, călătorind prin Centrul Fiinţei Mele, pentru a ajunge acolo. Când intru în această realitate diferită, când ajung „de cealaltă parte" a Centrului, ce se petrece atunci?

Modul în care trăieşti ca experienţă ceea ce afli depinde de modul în care părăseşti Centrul. Dacă te eliberezi de probleme şi le laşi la Centru, te vei simţi „centrat", pentru că nu ai luat cu tine „problemele centrale". Dacă nu le dai drumul, dacă pur şi simplu nu vrei să le laşi, vei lua cu tine orice probleme centrale pe care nu le-ai lăsat total, în „partea cealaltă", unde te vei confrunta din nou cu ele şi vei avea o şansă să le rezolvi. Dacă ţi-ai încheiat viaţa conştient, cu intenţia de a scăpa de aceste probleme esenţiale, nu vei scăpa de ele, ci vei alege să faci drumul înapoi şi să te întorci în lumea fizică, intrând în acelaşi Tunel al Timpului şi trecând din nou prin aceleaşi experienţe, luând-o de la început.

Când te referi la „probleme esenţiale", ce vrei să spui?

Problemele esenţiale includ frica de a nu fi abandonat, de a nu fi destul de valoros sau de bun, un gând că eşti

incapabil, o idee de separare, sau oricare din numeroasele gânduri false pe care le-ai putea avea despre tine însuţi.

În cele din urmă, toate problemele esenţiale sunt legate de una singură: identitatea ta proprie. Problemele esenţiale pot lua multe forme diferite, dar toate se reduc la Singura Întrebare Care Există: Cine Sunt Eu?

Tu călătoreşti prin Continuumul Spaţiu/Timp pentru a-ţi cunoaşte Sinele şi a-l trăi pe deplin ca experienţă – iar apoi pentru a te *re-crea pe Tine însuţi din nou*, în următoarea cea mai măreaţă versiune, a celei mai înalte viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti Tu Cu Adevărat. În funcţie de natura experienţei pe care ţi-o oferi ţie însuţi în lumea fizică, ajungi la Esenţa Fiinţei Tale şi te aventurezi spre „partea cealaltă", într-o anume stare de a fi sau în alta.

Experienţa mea de la Centru nu-mi garantează că mă voi cunoaşte pe mine însumi pe deplin, eliberându-mă de orice probleme pe care le am?

Experienţa ta de la Centru VA FI una a cunoaşterii depline de sine. Într-adevăr, nu te vei cunoaşte niciodată mai deplin. Totuşi, poţi să alegi să te eliberezi, sau nu, de orice probleme ai avea. Totul depinde de unde vrei să mergi de acolo. De ceea ce îţi doreşti să Cunoşti. De ceea ce îţi doreşti să Trăieşti ca experienţă.

Nu înţeleg.

Îţi voi descrie aceasta mai detaliat, când vom vorbi despre Experienţa Esenţială – Imersiunea Totală a Sinelui în Sine însuşi. Deocamdată, să ştii atât: *vei ieşi din Totala Imersiune* şi apoi va veni cel mai mare Moment de Liber Arbitru, pe care ţi l-ai putea imagina vreodată.

Voi ieşi? Nu voi rămâne acolo? Nu voi rămâne în Totală Imersiune cu Unicul?

Nu.

Atunci rămân pe „partea cealaltă" pentru toată eternitatea? Acolo voi sta?

Nu. Când ajungi de „partea cealaltă" – când descoperi că „mărul" s-a transformat într-o „portocală" (sau, cu alte cuvinte, că ai trecut într-o realitate cu totul nouă) – vei realiza că ai ajuns acolo dintr-un motiv, cu un scop, şi că munca ta de „partea cealaltă" este o muncă minunată, pasionantă, încântătoare, dar când este gata, va fi timpul să te întorci.

Sinele Adevărat, Sinele Întreg ţi-a fost prezentat şi reamintit în Centru. Condiţiile din „partea cealaltă" sunt perfecte pentru munca de cunoaştere a Sinelui complet în afara Centrului – şi, făcând aceasta, îţi urmezi drumul de-a lungul Coridorului continuu al Timpului, spre marginea exterioară din „partea cealaltă".

Te rog mai spune-mi o dată. Care este această „muncă" pe care o va face sufletul meu, de „partea cealaltă"?

Nu este o muncă, în sensul că e grea, anevoioasă. De fapt, este o mare bucurie. Este bucuria de a ajunge să Cunoşti ceea ce ai trăit ca experienţă, în timpul Imersiunii tale Totale în Esenţă, ca fiind real, ca fiind Cine Eşti Tu. Acesta este „raiul". Voi descrie mai târziu cum se face, exact, această muncă.

Imediat după trecerea ta din viaţa fizică, atunci când ai trecut în treilea stadiu al morţii, speranţa a devenit realitate. Orice iluzie a vieţii fizice s-a revelat a fi doar atât – o iluzie. Ochii tăi s-au deschis, perspectiva ta s-a lărgit şi s-a aprofundat şi, renunţând la gândurile şi credinţele păstrate în mintea ta, prin procesul din al doilea stadiu al morţii, ai început să-ţi formezi credinţe noi.

Acum amintește-ți Formula Întregii Vieți, pentru că ea rămâne adevărată nu doar pentru viața în corpul fizic, ci și pentru Viața de Apoi: Speranța e poarta spre credință, credința e poarta spre cunoaștere, cunoașterea e poarta spre creație, iar creația e poarta spre experiență.

Experiența e poarta spre expresie, expresia e poarta spre devenire, devenirea e activitatea a tot ce înseamnă Viață și singura funcție a lui Dumnezeu.

Nu știu de ce, dar sunt surprins să aud că este loc pentru lucruri ca „speranță" și „credință", în Viața de Dincolo.

„Speranța" este o energie. Nici mai mult, nici mai puțin. Toate gândurile sunt energii, iar ceea ce este numit, în mod obișnuit, Viața de Dincolo nu e nimic altceva decât un câmp de energie. Este un Câmp Cosmic de Infinite Posibilități. Este uriaș, este vast, dar este elementar și fundamental în chimia lui, în elementele sale energetice, în construcția și funcționarea sa. Eleganța sa constă în totala sa simplitate, la nivel fundamental.

Viața de Dincolo nu e un timp sau un loc unde sufletele există în mod automat, fără sentimente sau fără emoții. Din contră, este un loc în care sentimentele și emoțiile ating limite înalte, creând un câmp contextual, în care sufletele își amintesc și ajung să Cunoască din nou Cine Sunt Ele Cu Adevărat.

„Moartea" este un proces prin care îți restabilești acea identitate. Ceea ce ai numit „rai" e locul unde faci aceasta. Raiul nu este un loc real, ci o Stare de A Fi. *„Partea cealaltă" nu este un loc în cosmos, este o expresie a cosmosului.* Este un mod de a fi. Este „a fi în rai" prin procesul expresiei de sine – care e expresia Divinității Însăși, în și prin Sine.

Înțelegi acum?

De „cealaltă parte", tu te îndepărtezi de Centrul Ființei Tale și treci în tărâmul spiritual, pentru a putea ajunge să Cunoști mai bine ceea ce ai găsit în Centrul Ființei Tale ca fiind real, prin perspectiva distanței iar apoi să creezi aceasta ÎN tine, ca fiind TU.

Doamne, *ce este* ceea ce găsesc în Centrul Ființei Mele și e așa de extraordinar?

Adevăratul Sine, Sinele Întreg. Gloria și Minunea a Cine Ești Tu și Ce Este Viața.

Pe scurt: Dumnezeu.

Ei bine, cum e? *Cu ce seamănă? Cum arată?*

Îți voi descrie aceasta mai târziu – cât de bine se poate descrie, în limitele comunicării noastre prezente. Deocamdată, ar fi mai cel mai bine să continuăm cu metafora noastră.

Bine.

Odată ajuns la limita externă a „celeilalte părți", adică odată ce ai cunoscut ceea ce ai venit să Cunoști, cât de departe ai putut merge în tărâmul Cunoașterii – metaforic – te întorci și vii înapoi, încă o dată prin tărâmul spiritual, de această dată îndreptându-te spre Centrul Ființei Tale, cu tot ce Cunoști.

Îți duci Cunoașterea în Centrul Ființei Tale, pentru a te angaja acum în cel mai sacru proces: re-crearea Sinelui, în următoarea ta cea mai grandioasă viziune, la Nivel Central. În momentul tău de Liber Arbitru, decizi, pe baza a tot ce știi, ce îți dorești să trăiești mai departe ca experiență din Cine Ești Tu, prin expresia fizică a acestui lucru.

Trecând deja, încă o dată, prin experiența Imersiunii Totale – de a fi „Una cu Dumnezeu" – ești pregătit să te naști din nou.

Urmează să părăsesc „portocala" și să mă întorc la „măr"?

Da.

De ce? De ce aș vrea să fac asta?

Pentru ca să poți *trăi ca experiență* ceea ce ai ajuns să *cunoști*. A Cunoaște ceva și a-l Trăi ca experiență sunt două lucruri diferite.

Procesul pe care îl descriu aici este circular.

Tu intri în Centrul Ființei Tale, după ceea ce tu numești „moarte", pentru a-ți restabili identitatea. Treci prin tărâmul spiritual și, prin acel proces, ajungi să Cunoști Din Nou cine și ce ești – pe deplin. Te întorci în Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce tu numești „naștere", pentru a-ți *re-crea* identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune, a celei mai înalte viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești Tu. Adică îți elevezi experiența și expresia de Sine, ducând-o la nivelul următor.

Aceasta se numește evoluție.

Îți trăiești viața în lumea fizică, pentru a-ți putea Cunoaște Sinele în propria ta Experiență. Reintrarea în viața fizică – o existență extrem de „grea", densă, în comparație cu ceea ce tocmai ai lăsat – produce o pierdere a identității complete pe care o stabilisești. Aceasta se produce implicit. Dacă ai fi cunoscut totalitatea ei, nu ai fi putut-o trăi ca experiență într-una din părțile sale – și exact aceasta ai venit să faci în lumea fizică.

Când această „muncă" este completă (intenția este de a fi o experiență plină total de bucurie, așa cum este experiența ta în Viața de Dincolo), tu „mori din nou", intrând din nou în Centrul Ființei Tale pentru a restabili întregimea identității tale. Ieși din nou și treci prin tărâmul spiritual, pentru a exprima cine și ce ești pe deplin, prin Cunoaștere.

Te întorci la Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce numești „naștere", pentru a-ți *re-crea* identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune a sa. Îți dai naștere ție insuți și îți trăiești viața în lumea fizică, pentru a-ți putea Cunoaște Sinele în propria ta Experiență.

Când această „muncă" este completă, tu „mori din nou", intrând iar în Centrul Ființei Tale, pentru a restabili întregimea identității tale. Treci prin tărâmul spiritual și, prin acel proces, ajungi să Cunoști Din Nou cine și ce ești pe deplin. Te întorci în Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce tu numești „naștere", pentru a-ți re-crea identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune a sa.

Îți dai naștere ție însuți și îți trăiești viața în lumea fizică, pentru a-ți putea Cunoaște Sinele în propria ta Experiență. Când această „muncă" este completă, tu „mori din nou", intrând din nou în Centrul Ființei Tale, pentru a restabili întregimea identității tale. Treci prin tărâmul spiritual și prin acel proces ajungi să Cunoști Din Nou cine și ce ești, pe deplin. Te întorci în Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce tu numești „naștere" pentru a-ți *re-crea* identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune a sa.

Și procesul continuă.

În eternitate.

Totala Imersiune în Esența din Centrul Ființei Tale produce atenuarea energiei (ceea ce ai numi adaptarea vibrației sau „grăbirea spiritului"), făcând posibilă următoarea re-ieșire ori în tărâmul spiritual, ori în lumea fizică.

Ciclul Vieții continuă etern, pentru că dorința a Tot Ceea Ce Este e de a se Cunoaște pe Sine Însuși, în Propria Sa Experiență. Aceasta este de fapt ...

A NOUA REAMINTIRE

Dorința a Tot Ceea Ce Este e de a se Cunoaște pe Sine Însuși, în Propria Sa Experiență. Aceasta este rațiunea întregii Vieți.

Amintește-ți că ți-am spus că un suflet ajunge la Cunoașterea Completă, pe calea lumii spirituale și la Experiența Completă, pe calea lumii fizice. Ambele căi sunt utilizate și de aceea există două lumi. Pune-le împreună, unite la Centru, și ai mediul perfect în care să creezi Sentimentul Perfect, care produce Conștiență Absolută.

Amintește-ți că ți-am spus că, la Momentul de Conștiență Absolută – adică de a Cunoaște, de a Trăi ca experiență și de a Simți Complet Cine Ești Tu Cu Adevărat – se ajunge în pași. Fiecare trecere printr-o viață poate fi considerată ca fiind unul dintre acești pași.

Deci mă întorc în fizic pentru că aș putea obține „o lume de experiență"!

Exact. Ai spus-o foarte bine.

Înainte de a face această călătorie de întoarcere spre fizic, întâi te unești din nou cu însăși Esența Sinelui din Centrul Ființei Tale. Intri în el și apoi ieși, pentru a călători mai departe, spre marginea exterioară, cea de unde ai venit.

Pot să întreb ceva? Ce se întâmplă când termin toți pașii – îi vom numi vieți – și ajung, în cele din urmă, la Conștiența Absolută? Rămân atunci, în sfârșit, în „rai"? Rămân în Centru? Trăiesc experiența unei Imersiuni Totale, pentru eternitate?

Nu ai alege să o faci.

De ce nu?

Dacă te-ai autorealizat complet, cea mai mare dorință a ta ar fi să trăiești asta ca experiență, ca pe o realitate fizică distinctă.

Și ... ?

Și te-ai întoarce în lumea fizică.

Exact de unde am venit.

Exact de unde ai venit.

În același corp, trăind din nou experiența aceleiași vieți – sau într-un scop diferit, trăind o viață diferită?

Ar fi cum dorești. Tu ai hotărî asta, când ajungi la cel mai mare Moment de Liber Arbitru pe care ți l-ai putea imagina.

Unele suflete care au obținut starea de maestru au ales să se întoarcă pentru a o trăi ca experiență, în același corp în care au făcut ultimul pas pe cale. Altele au ales să se întoarcă în fizic, într-un corp cu totul diferit, trăind o viață cu totul diferită.

În orice caz, ai Cunoaște acum, în întregime, Cine Ești Tu Cu Adevărat. Ai trăi în Conștiență Absolută. Atât de absolută ar fi conștiența ta, atât de completă ar fi Cunoașterea ta și Experiența, încât alții ar cunoaște și ar trăi ca experiență Cine Ești Tu, la fel de bine și te-ar numi Rabin, Maestru, sau Învățător.

Ar putea chiar să jure că sunt „Alesul".

Da. Și ar putea crede că nu mai este altul ca tine. Apoi ar fi sarcina ta să-i convingi că nu e exact așa, și că *fiecare din ei* este ca tine – și că toți pot cunoaște și trăi ca experiență tot ce cunoști și trăiești tu.

Ce Cunoști și Trăiești ca ca experiență ar fi cea mai mare bucurie și ai căuta să o împărtășești cu toată lumea. Și nu te-ar deranja să renunți la viața ta fizică, dacă prin asta ai putea să le arăți altora Cine Sunt Ei cu Adevărat.

Ar putea părea că alți oameni îți iau viața, dar tu ai ști exact ce se petrece. Tu ai ști că nimeni nu „moare" împotriva voinței sale – în niciun moment și în niciun mod pe care nu și le-a ales. Și astfel, ți-ai folosi „moartea" ca pe un moment de creație, producând în mulți alții o deschidere spre o Realitate Mult Mai Cuprinzătoare.

Ei bine, atunci, în oricare din cazuri – ori că ajung la Conștiența Absolută, ori că îmi continuu călătoria – este adevărat că, până la urmă, mă voi afla la marginea exterioară a „mărului", de unde am pornit?

Da. Vei fi parcurs cercul complet.

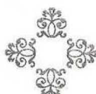
Și vrei să-mi spui că apoi mă voi întoarce și voi trece prin ciclul din nou? Și că o să continui să merg înainte și înapoi, mereu și mereu și mereu?

Poți s-o faci, dacă asta alegi.

Deci, aș *putea* într-adevăr să trăiesc *aceeași viață*, din nou și din nou?

Avem mult de vorbit aici ...

Poți s-o mai spui o dată.

Nu toate lucrurile sunt așa cum par. Există mai multe posibilități în fiecare moment din fiecare viață, decât ți-ai fi putut imagina mai înainte.

21

Uite, am auzit că noi toți trăim multe vieți *diferite* – dar Tu mi-ai spus aici, de mai multe ori deja, că trăim *aceeași* viață din nou și din nou, ca un fel de versiune reală a filmului *Ziua Cârtiței*.

Acesta e un lucru greu de pătruns mai ales dintr-o dată, așa că aici poate ar trebui să înaintăm puțin mai încet.

Tu pui întrebări profunde și importante despre „viață", „moarte" și „a muri", iar pentru a înțelege pe deplin ceea ce tu *numești* „moarte" și „a muri" este necesar să explorăm unele subiecte absolut esoterice, cu privire la ceea ce ar putea fi numit „cosmologia a tot ce există". Dar să pornim ceva mai încet.

Bun. Mă simt de parcă am fi alergat. Căci, în ultimele zece minute, am primit mai multe informații ...

Știu. Acum, hai să ne întoarcem puțin, să luăm unele din acele informații și să le examinăm din nou.

Am spus că tu ești o parte din Tot Ceea Ce Este. Ești – pentru a ne întoarce la metafora noastră – un atom al mărului – portocală și călătorești prin el.

Am putea numi asta *Mărtocală!*

E bine. Asta va face ca această imagine metaforică să fie de neuitat. Vom folosi cuvântul inventat de tine pentru a ne referi, pe scurt, la Continuumul Spațiu/Timp.

Bun.

Deci poți călători prin *Mărtocală* de mai multe ori, pe orice rută dorești. Cum am mai spus, poate fi ruta pe care ai ales-o înainte, sau poate fi o altă rută, un alt „tunel".

Și poți, de asemenea, să alegi oricare alt mod diferit de a trece prin Coridorul Timpului, schimbându-ți mișcările/direcția, de la un moment la altul, dacă dorești.

Ce vrei să spui?

Păi să-mi spui tu cum te-ai putea vedea pe tine însuți mișcându-te prin Coridorul Timpului. Să zicem că ești suspendat în aer în acel coridor. Ești, practic, „suspendat în timp". În ce mod te-ai putea vedea mișcându-te?

Înainte.

Mă văd mișcându-mă înainte, prin tunel. Asta mă întrebi?

Există vreun alt mod în care te-ai putea mișca?

Păi, *înapoi*, presupun. Vrei să spui că ne putem mișca înapoi în timp?

A, aici atingi ceva foarte semnificativ. Mai semnificativ decât îți închipui în acest moment. Aceasta e o parte din Sfânta Întrebare de care am vorbit mai devreme.

O, ai de gând să-mi spui acum ce e Sfânta Întrebare?

Nu chiar acum, dar curând. Am câteva cărămizi de pus încă la locul lor. Răspunsul scurt la cealaltă întrebare a ta este *da*, te poți mișca „înapoi în timp" – nu doar spre alte vieți, ci și în *interiorul* unei anumite vieți.

Fascinant.

Dar te poți gândi la vreo altă direcție în care te-ai putea mișca în acel tunel?

Ăăă, nu...

Ar fi doar înainte și înapoi. Sau și dintr-o parte în alta.

Corect. Dacă ai fi suspendat în Coridorul Timpului, te-ai putea mișca și de la stânga la dreapta. Mai există vreun mod?

În sus și în jos?

***Corect.* Te-ai putea mișca în sus și-n jos. Și astfel, vezi că există trei moduri în care te-ai putea mișca – înainte și înapoi, în dreapta și în stânga, în sus și în jos. Te mai poți gândi la vreun alt mod în care te-ai putea mișca?**

.... hei, ce faci?

Mă gândesc.

Nu, cred că nu.

Cei mai mulți oameni nu pot.

De ce?

Pentru că trăiesc experiența că ei înșiși fac parte dintr-un mediu tridimensional. Dar dacă eu ți-aș spune că există o a patra dimensiune spațială în acel tunel, o a patra direcție în care te-ai putea mișca?

Aș fi uimit. Nu pot să ghicesc care e aceea.

Te-ai putea mișca *în cerc*. Din poziția ta suspendată din interiorul Coridorului Timpului, te-ai putea mișca în sensul acelor de ceasornic, sau în sens invers.

Nu m-am gândit la asta.

Tunelul are trei distanțe ... distanța de la început până la sfârșit (înainte/înapoi), distanța dintr-o parte în alta

(stânga/ dreapta) și distanța de sus până jos (sus/ jos). Și are și o a patra distanță – distanța din *jurul* spațiului său interior (circumferința). Aceasta este a Patra Dimensiune în Timp ... și astfel există mai multe moduri de a te „deplasa în timp", decât ți-ai fi putut imagina anterior.

Ai dreptate. Doar că nu m-am gândit niciodată la acest al patrulea mod.

De fapt, în Continuumul Spațiu/Timp există mai mult de patru dimensiuni.

Mai mult de *patru?* Doamne Sfinte, câte?

Numărul chiar nu contează aici. Dacă dorești să știi mai multe despre asta, la nivel tehnic, vorbește cu un fizician cuantic. Repet, aceasta e doar știința din ziua de azi. Tot ce contează pentru scopul acestei discuții este ca tu să știi și să înțelegi că nu toate lucrurile sunt așa cum par, că există mai multe posibilități în fiecare moment din fiecare viață, decât ți-ai fi putut imagina anterior.

Totuși, călătoria ta e aceeași, în sensul că destinația este aceeași. Ruta e cea care ar putea oferi mai multe posibilități de modificare, decât te-ai gândit.

Ce anume determină alegerea, date fiind aceste opțiuni?

Depinde de ceea ce vrei să trăiești ca experiență. Toate căile pot duce la aceeași destinație, dar fiecare „rută" oferă experiențe diferite. De vreme ce tu faci continuu călătorii prin Continuumul Spațiu/Timp, infinite ca număr, alegând orice rută dorești, nu există „riscul" de a „pierde o șansă" pentru a alege orice rută specială, deci posibilitățile tale sunt larg deschise.

Și asta durează la infinit? Nu ajung niciodată să rămân în viața spirituală, pentru eternitate?

Nu rămâi nicăieri, pentru eternitate.

Nici măcar în Centru, în Centrul Ființei Mele? Știu că am mai întrebat asta și înainte, dar ...

Continuă.

Nu rămân nicăieri pentru eternitate?

Trebuie să pui un spațiu în acel cuvânt „nowhere", așa cum te-am învățat înainte, pentru a înțelege afirmația.

Cuvântul „nowhere" cu un spațiu în mijloc revelează: „now here" (acum aici).

Tu rămâi *Acum Aici* pentru eternitate.

„Acum Aici" este singurul Timp și Spațiu care există.

Asta chiar îți expansionează mintea. Deci cerul, „raiul", nirvana, reunirea în extaz cu Dumnezeu, *nu* este în Centru?

Ba da, este – dar este, de asemenea, *oriunde în altă parte.* Nu trebuie să fie „aici" și nu „acolo". Este pretutindeni.

Totuși e ceva unic în Centru, ce nu găsești în niciun alt loc din Continuumul Spațiu/Timp – și de aceea te duci acolo.

Ce este?

Singularitatea.

În Centrul Ființei Tale, Tot Ceea Ce Este și Tot Ceea Ce Ești apare în Forma sa Singulară. Aici se unesc Cunoașterea și Experiența.

Această unire poate fi creată de tine oricând, în cadrul Continuumului, dar în Centrul Ființei Tale nu mai este nimic altceva care să „concureze" cu aceasta, nimic care să-ți abată atenția de la ea. Este tot ce există.

Bine, atunci *acela e raiul. Acolo vreau să rămân.*

Nu, nu vrei. Asta e ceea ce vrei să Cunoști și să Trăiești ca experiență, dar nu este locul unde vrei să rămâi.

De ce *nu?* Mie îmi sună bine!

Dacă ai Cunoaşte şi Trăi ca experienţă Aceasta şi Nimic Altceva, în cele din urmă te-ai pierde pe tine în contopire. Nu ai mai şti că ai *te afli în contopire*, pentru că nu ar mai exista *alte* Cunoaşteri sau Experienţe cu care să o compari. Nu ai mai şti nici măcar cine eşti. Ţi-ai pierde capacitatea de a diferenţia, de a-ţi individualiza Sinele.

Vrei să spui de fapt că „raiul" poate ajunge să fie „prea mult, din ceva prea bun!?

Îţi spun că toate lucrurile există în Continuumul Spaţiu/ Timp, în echilibru perfect. Esenţa a Cine Eşti Tu ştie precis şi exact când Însuşi Procesul Vieţii te cheamă să te contopeşti cu Unicul şi să ieşi din el, ca să cunoşti extazul Unicului, prin Experienţa şi gloria Individuaţiei sale.

Sistemul funcţionează perfect. Echilibrul este categoric. Designul are eleganţa unui fulg de zăpadă.

La Unicul te întorci şi din Unic ieşi, mereu şi mereu, etern şi pentru totdeauna, şi în vecii vecilor.

Şi aceasta este ...

A ZECEA REAMINTIRE
Viaţa este eternă.

Da, bine, fiecare religie ne spune asta. Fiecare tradiţie a credinţelor de pe Pământ o proclamă. Şi iată că auzim asta din nou.

E adevărat că am trimis acest mesaj spre voi, prin mulţi mesageri, de-a lungul multor secole.

Rossiter W. Raymond a fost scriitor, editor, orator, teolog, învăţător, romancier, inginer consultant minier şi avocat, a trăit din 1840 până în 1918, iar cel mai faimos citat al lui a fost:

„Viaţa e eternă; iubirea e nemuritoare; iar moartea e doar un orizont; iar un orizont nu este altceva decât limita privirii noastre."

Presupun că el a fost unul dintre mesagerii tăi.

A fost.

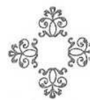
Iar cei din industria de divertisment contemporan sunt şi ei, bănuiesc, tot aşa. Cum ar fi Carly Simon. Ea a folosit citatul lui Raymond, când a înregistrat un cântec scris împreună cu Teese Gohl, acum câţiva ani, pentru a trimite un mesaj unui public nou şi mai larg, despre a fi Acasă cu Dumnezeu. Şi Alanis Morissette. În *ultimul timp*, ea a spus multe despre viaţă şi natura existenţei, prin muzica ei. Şi regizorul Stephen Simon, prin filmele lui, iar acum prin Cercul de Cinema Spiritual. Şi ...

Dă-mi voie să clarific ceva aici. Voi *toţi* sunteţi mesagerii mei. Absolut *fiecare* din voi.

Cu toţii trimiteţi un mesaj *vieţii, despre viaţă*, prin propria voastră viaţă, trăind-o.

Întrebarea nu este: „Eşti un mesager?".

Întrebarea este: „Ce mesaj trimiţi?"

Nu există adevăr.

Cea de a Zecea Reamintire nu mă surprinde deloc, nici nu-mi taie răsuflarea, cu originalitatea ei.

Sunt sigur de asta. Dar ar *trebui* să-ţi taie răsuflarea, prin semnificaţia ei. În toată această conversaţie, nu va fi nimic mai plin de semnificaţie.

Când ştii că viaţa e eternă, nu te mai temi niciodată de „moarte", pentru că îi vezi şi îi înţelegi natura, minunea, gloria, perfecţiunea – şi înţelegi ce dar desăvârşit este.

Poate că, într-o zi, aş putea scrie o carte separată: *Moartea, Darul Desăvârşit.*

Ar fi o carte foarte bună. Un mic manual. O carte mică „de instrucţiuni", pentru cei ce mor şi pentru cei dragi lor. Ar fi o contribuţie extraordinară.

Între timp, avem această conversaţie de întregit, astfel încât tu şi alţii care explorează mai profund aceste subiecte, să le poată înţelege mai temeinic.

Întrebarea nu este dacă, atunci când vei termina această conversaţie, vei înţelege ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna să înţelegi, ci dacă vei crede ceea ce ai aflat.

De ce n-aş crede?

Pentru că omenirii i-a fost întotdeauna greu să creadă cele mai minunate adevăruri – iar adevărurile despre „moarte" sunt cele mai minunate dintre toate adevărurile.

Sunt adevăruri minunate, trebuie să recunosc. Îmi doresc atât de mult să cred fiecare cuvânt. Sper doar că *sunt* adevărate.

Vezi? Iată-te deja punându-ţi întrebări în privinţa lor. O, tu, cu credinţă puţină ... nu vezi că atunci când te îndoieşti de ele, te îndoieşti de Sinele tău?

Dacă iubeşti adevărurile pe care le găseşti în sufletul tău, nu le abandona, doar pentru că cineva din afara sufletului tău nu este de acord cu ele, le ridiculizează, sau le pune la îndoială. Tu nu spui că adevărul tău este Adevărul. Tu spui că este adevărul TĂU. Nu există „Adevărul". Am trecut deja peste asta. Ar trebui să-ţi fie de ajuns doar faptul că intri în contact cu adevărul TĂU.

Acesta este adevărul meu. Ceea ce ajung să înţeleg prin conversaţia mea cu Tine este adevărul meu.

Asta e suficient. E destul. De fapt, e mai mult decât destul. Este ceva foarte puternic. Ştii cât de puternic este să ajungi în contact cu adevărul tău propriu – în *orice* privinţă?

Şi alţii vor ajunge în contact cu adevărul lor, ca rezultat al acestei conversaţii. Pentru că, „într-adevăr", aceasta nu este doar conversaţia ta, este şi a lor. Oricine citeşte aceste cuvinte a creat această conversaţie. Ştiai asta? Ştii că, *citind aceste cuvinte*, tu creezi direcţia încotro vor merge ele mai departe?

E un concept care îţi ameţeşte mintea. Mi-e greu să mă împac cu ideea, pentru că sfârşitul acestei cărţi există deja. Am putea sări la sfârşit, chiar acum, să vedem ce scrie. Deci, dacă toţi cei care citim, o creăm pe măsură ce o parcurgem, cum se face că sfârşitul există deja?

Cartea de pe raftul bibliotecii aceleia exista chiar acolo, dar până când nu ai *văzut-o* tu, nu a existat în realitatea ta. TOT ce ai creat este deja acolo. *Totul.* Faptul că este deja acolo, nu înseamnă că nu l-ai creat. Pur și simplu, înseamnă că nu ești conștient că l-ai creat, pentru că, de acolo de unde ești acum în Continuumul Spațiu/Timp, nu poți *vedea* acest lucru.

Tu știi cât de amețitor e tot ce spui aici?

Cred că idee Mea e destul de clară.

Sunt așa de fericit acum. Mă simt de parcă mi s-a dat informația din spatele cosmologiei universului. Acesta e *mecanismul* vieții și-al morții. Așadar, cred că acum pot să mor ...

Vei alege să „mori", atunci când viața ta pe Pământ va fi completă. Viața ta pe Pământ va fi completă, când vei fi trăit ca experiență, *tot* ce ai venit să trăiești aici.

Sau când realizez că n-am trăit tot și că nu există alt mod de a trăi experiență a ceea ce mi-a rămas pe calea pe care am ales-o.

Nu. Subliniez: Nu. Aceasta nu se poate întâmpla. Nimeni nu moare după ce a eșuat să trăiască toate experiențele pentru care a venit în lumea fizică.

Ceee???

Am spus că *nimeni nu moare, după ce a eșuat să trăiscă toate experiențele pentru care a venit în lumea fizică.*

Nu există ceea ce se numește a fi „incomplet".

Asta se înțelege prin ...

A UNSPREZECEA REAMINTIRE

Momentul și circumstanțele morții sunt întotdeauna perfecte.

Eu cred asta. Dar cum poate un părinte al unui copil care a fost violat, mutilat și omorât, să numească circumstanțele unei asemenea morți ca fiind „perfecte"? Cum acceptă, cei care i-au văzut pe cei dragi lor dispărând în 11 septembrie, o asemenea moarte ca fiind „perfectă"?

Ceri extrem de mult! Asta întinde credulitatea celor mai mulți oameni la limita absolută.

Am spus deja că eleganța designului vieții este ca cea a unui fulg de zăpadă. Pare aproape prea perfect pentru a fi credibil, prea bun pentru a fi adevărat. Totuși, îți spun: Alinarea celor nefericiți se va afla în cunoașterea deplină a perfecțiunii lui Dumnezeu.

Dumnezeu este perfect, mereu și etern. Acum îți mai rămâne un singur lucru de înțeles: cine și ce este „Dumnezeu".

Ți-am spus, iar și iar, în conversațiile noastre – și îți voi spune aici și acum, încă o dată și pentru ultima oară:

DUMNEZEU și VIAȚA sunt *unul și același lucru.*

De aceea, când spun că „Dumnezeu este perfect", spun că *Viața este perfectă.* Și așa și este. „Sistemul" rămâne în echilibru perfect cu el însuși. Toate lucrurile se petrec la momentul lor perfect și în modul lor perfect. Nu întotdeauna e posibil să vezi acesta, să o percepi din perspectiva extrem de îngustă a experienței umane. Aceasta este o limitare a lumii fizice. Este o limitare care poate fi, totuși, depășită.

Mulți „profeți" și „înțelepți" au depășit această limitare a percepției alegând o perspectivă diferită, privind viața într-un mod nou. Totuși, mesajele lor sunt deseori ignorate. Intuițiile lor sunt frecvent minimalizate. Adesea, ei înșiși sunt condamnați. Și astfel, orbul continuă să conducă alți orbi, pentru că voi nu vreți să-i ascultați pe cei care văd.

De aceea, cei care au urechi de auzit, să audă: *Imperfecțiunea e imposibilă, în Împărăția lui Dumnezeu.*

Da, dar aici, pe Pământ?

„Aici, pe Pământ" ESTE Împărăția lui Dumnezeu. Nu există loc care să nu facă parte din acea împărăție.

Vezi tu, noi avem totul „separat" – aici, pe Pământ. Noi am zis că viața pe Pământ este încercarea și durerea ce *ne permit să intrăm* ÎN Împărăția lui Dumnezeu. Și credem că moartea e calea pe care intrăm.

Nu există cale pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Acesta nu e un loc în care intri, sau din care ieși. Este un loc în care EȘTI mereu. Este singurul loc în care poți fi.

Cu siguranță, uneori nu pare așa.

Asta pentru că nu-ți amintești cine ești și nu-i tratezi pe ceilalți ca pe cine sunt ei. Dacă ai face-o, ai trăi experiența Raiului pe Pământ. Ai fi Acasă cu Dumnezeu, *oriunde.* Și *întotdeauna.*

Există vreun mod în care oameni să *poată vreodată* să „se prindă" de asta?

Conversații ca asta sunt un mod. Nu ține această conversație pentru tine. Asigură-te că ajunge în cât mai multe mâini posibil. Împărtășește-o lumii.

Dar, mai întâi, du înțelesul acestui mesaj în adâncul propriei tale vieți. Vezi-L pe Dumnezeu în toți și în tot – și vezi totul ca fiind perfect.

Ai menționat asta mai devreme, când am vorbit despre oamenii care se simt victimizați. Ai sugerat să ne schimbăm perspectiva și să vedem totul ca fiind perfect – chiar și atunci când, în termeni umani, este evident că nu-i așa.

Mai ales atunci când nu este. Asta, pentru că o asemenea cunoaștere vă va aduce pacea în mijlocul tulburării, odihna în spațiul oboselii, iertarea în momentul în care ar

putea apărea resentimentul și mânia și o dragoste de viață mai mare decât ați trăit vreodată, înainte.

***Caută* perfecțiunea în fiecare moment. *Caut-o. Stăruitor. Cu credință. Să știi* că este acolo și că o vei găsi, numai dacă privești mai profund.**

Acum îți aduci aminte când am zis, destul de devreme în această conversație, că am avea o altă oportunitate de a explora această idee de „perfecțiune" și că urma să-mi dai TU MIE un exemplu pentru aceasta? Ei bine, te voi ruga acum să spui povestea lui Billy, de la atelierul tău.

Știam eu. Am știut atunci că asta era ceea ce voiai să aduci în discuție. Este primul lucru la care m-am gândit, când ai început să vorbești despre asta.

Bun. Atunci spune povestea.

Sigur.

Helen era unul dintre cei nouăzeci și șapte de participanți la una din taberele mele de Re-Creare de Sine, ținută în săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, în fiecare an din ultimii zece. În seara finală a taberei, înainte de ritualul nostru de hotărâri pentru Noul An, Helen a ridicat mâna și a cerut un microfon.

„Am auzit multe în această săptămână, despre faptul că Dumnezeu ne este cel mai bun prieten, că Dumnezeu este minunat și iubitor și că toți ar trebui să avem o conversație cu Dumnezeu în fiecare zi", a început ea. „Ei bine, dacă aș avea o conversație cu Dumnezeu, i-aș spune că sunt foarte supărată pe El."

„Nu-i nimic", am spus eu. „Dumnezeu poate să suporte așa ceva. Dar tu?"

„Nu", a spus ea, iar vocea îi tremura.

„Deci, mai precis, de ce ești atât de supărată pe Dumnezeu?"

Helen a tras aer în piept.

„Acum aproape douăzeci și unu de ani, noi am adoptat un băiețel. Am încercat să concepem un copil timp de cinci ani, dar fără succes. Se părea că nu vom fi niciodată părinți. Ceasul meu biologic aproape se oprise. Așa că, l-am adoptat pe Billy.

Trei săptămâni mai târziu, am descoperit că eram însărcinată. Am avut copilul, alt băiat, și i-am crescut pe amândoi ca fiind ai mei, deși i-am spus primului nostru fiu, când s-a făcut mai mare, că era adoptat. Am vrut să fim onești cu el. I-am spus că îl iubim la fel ca și pe fratele lui, și știm că acțiunile noastre i-au arătat aceasta.

Billy avea opt ani. Probabil că împărtășise în mod inocent aceste informații cu unii colegi, pentru că într-o zi a venit de la școală, foarte supărat. Fusese tachinat în curtea școlii că nu avea mamă. Știți cum sunt copiii. Uneori pot fi foarte cruzi. I s-au spus lucruri de genul: „Billy e atât de urât, încât nici maică-sa nu l-a vrut". În orice caz, el a venit acasă atât de rănit și chiar furios, dorind să știe de ce mama lui l-a abandonat – și cerând să afle cine e și să o vadă imediat.

M-am simțit îngrozitor, desigur. Întâi, pentru chinul și durerea prin care vedeam că trece Billy și apoi pentru mine însămi. Eram tristă pentru că, desigur, simțeam că eu sunt mama lui Billy. Stăteam acolo și îmi aminteam nopțile în care îi schimbam scutecele, îl îngrijeam când era bolnav și toate celeilalte lucruri pe care le fac mamele, și mi se rupea inima că Billy nu mă mai vedea ca fiind „Mămica" lui, că nu se mai gândea la mine astfel.

Dar am înțeles – da, a trebuit să înțeleg – și i-am promis că, atunci când va fi mai mare, dacă încă va mai dori, își va întâlni mama. Aș fi făcut tot ce se poate să o găsesc și să aranjez întâlnirea dintre ei.

Atunci a părut să fie în ordine pentru Billy, dar nu a trecut niciodată peste supărare. A păstrat acea furie tot restul copilăriei și chiar în anii adolescenței, care au fost foarte dificili pentru noi. Toți am trecut peste aceste lucruri, dar pentru nimeni din familia noastră nu a fost ușor – și, în mod sigur, nu pentru mine.

Când Billy a mai crescut, am vorbit din nou despre întâlnirea cu mama sa și am făcut înțelegerea că, atunci când va împlini optsprezece ani, o voi căuta, dacă încă va mai dori aceasta. Și n-a trecut an în care să nu-mi reamintească de acea promisiune.

În sfârșit, aniversarea celor optsprezece ani a sosit. În acea zi, Billy a fost ucis într-un accident de motocicletă."

Aici a fost un suspin colectiv din partea participanților la tabără. Brusc, energia lui Helen s-a preschimbat în furie.

„Acum vreau să-mi spui tu mie", a izbucnit ea, „ce fel de Dumnezeu iubitor ar putea lăsa să se petreacă așa ceva, chiar când Billy era gata să-și întâlnească mama, chiar când tatăl său și cu mine eram gata să reconciliem tensiunea pe care dorința lui arzătoare o plasase asupra relației noastre. Vreau să-mi spui, *de ce ar face Dumnezeu asta?*".

O tăcere de plumb s-a lăsat în încăpere. Eu am înghețat. M-am uitat fix la Helen pentru un moment, apoi am închis ochii și m-am interiorizat. Mi-am auzit gândurile.

„Deci, Doamne, asta e. Nu știu ce să spun în cazul ăsta. Trebuie să mă ajuți." Brusc, ochii mi s-au deschis, mintea mi se revărsa. Am spus cuvintele pe care le auzeam în cap, înainte de a avea posibilitatea să le judec sau să le corectez.

„Billy a murit în acea zi, pentru că era ziua în care i se promisese că își va întâlni mama – și așa a făcut. În acea zi, mama sa nu se afla pe acest Pământ."

Audiența a suspinat din nou.

Cineva a șoptit un „Da" apăsat.

Altcineva a izbucnit în plâns.

Am continuat.

„Nu există accident și nimic nu are loc din coincidență. Ție ți-a fost dăruit un fiu biologic, chiar dacă nu puteai să concepi și părea că nu vei putea să o faci vreodată, pentru că exista un plan – un plan mai vast – în funcțiune. Ți s-a dat acest dar special, care era fiul

tău biologic, în schimbul bunăvoinței tale de a-l lua pe Billy, de a-i dărui o casă, de a-l iubi și a-l crește ca pe copilul tău, și de a avea grijă de el, până când era pregătit să-și întâlnească mama naturală și ea ar fi fost pregătită, de asemenea.

Ziua morții lui Billy a fost cea mai fericită zi din viața lui. Recunoștința lui pentru tine, pentru că l-ai adus până în acel moment, este eternă. Ea îți învăluie inima chiar și acum și creează o legătură eternă între voi.

În designul Vieții există perfecțiune. În fiecare circumstanță și experiență umană. În orice condiție. Noi avem oportunitatea de a o observa. Aceasta este și eliberarea noastră. Salvarea noastră. Sfârșitul suferinței și a durerii noastre."

Fața lui Helen s-a schimbat imediat. Plină de mânie doar cu câteva momente înainte, acum strălucea. Întregul ei corp părea eliberat de orice tensiune. Pentru prima dată de mult timp, părea relaxată. Lacrimile îi curgeau pe obraji, chiar și în timp ce zâmbea cu o strălucire care a umplut camera.

Am spus această poveste, pentru că vreau ca toată lumea să știe ceea ce Helen și toți ceilalți participanți la acea tabără știu acum. Există o „formulă magică", care ne-a fost dată din ceruri. Este o formulă cu care toată tristețea, toată mânia, tot negativismul din jurul oricărei experiențe umane se dizolvă. Este o formulă care ne permite să ne re-creăm pe noi înșine, din nou. Este o formulă ușor de ținut minte și are doar două cuvinte:

VEZI PERFECȚIUNEA.

A, dar funcționează oare? Funcționează ea cu adevărat?

În noaptea de Anul Nou, Helen mi-a înmânat o notiță pe care a scris-o cu o seară înainte, când s-a întors în camera ei după o plimbare sub cerul clar și rece din Colorado.

Ca și Robert Frost și Lisel Mueller, și ea a recurs la poezie, pentru a descrie frumusețea cunoașterii sale.

Am venit aici cu o inimă împovărată,
O inimă ce se temea să plângă.
Sunt aproape trei ani de când Billy a plecat
Și nu mi-am putut lua rămas bun.
Am stat, singură, lângă mormântul lui
Și nici n-am putut să plâng.

Am avut o înțelegere, i-am spus eu
M-ai lăsat secată și fără cuvinte.
Sunt aproape trei ani de când Billy a plecat,
Și Dumnezeu nici măcar n-a încercat
Să aline această durere, să-mi vindece inima,
Să-mi dea lacrimi să plâng.

Și-apoi, Dumnezeu a vorbit, El a subliniat
Că și dacă ar fi încercat,
Inima mea era închisă și nu putea s-audă
Suspinul său blând, dincolo de timp.

Și chiar dacă a fost doar vocea lui Neale
Cea care a adus mesajul din înalt,
Spiritul meu a auzit cuvintele lui Dumnezeu
Și-acum ochii mei pot plânge.

M-am plimbat în această noapte-nstelată.
E, în sfârșit, timpul să încerc
Să găsesc bucuria de a-mi elibera fiul.
E timpul să-mi iau rămas bun.

Și chiar atunci, o stea căzătoare ...
... a dansat pe cer.

Nicio moarte nu e în van şi toate morţile aduc un mesaj celor care părăsesc Pământul, dar şi celor care rămân.

23

E o poveste minunată. Ea ilustrează perfect felul în care fiecare călătorie prin Continuumul Spaţiu/ Timp e proiectată să aducă fiecărui suflet o experienţă specială şi cum timpul şi circumstanţele fiecărei „morţi" sunt întotdeauna perfecte.

Cu siguranţă văd cât de „perfect" a fost că acest tânăr şi-a părăsit corpul atunci, pentru că el a spus că a vrut să-şi întâlnească şi să-şi cunoască mama biologică - iar dorinţa i-a fost împlinită prin intermediul morţii sale.

Ceea ce nu văd este cum a fost „perfect" că a trebuit ca totul să se desfăşoare în acest mod - şi sigur nu văd cum a avut acest tânăr „experienţa specială" pentru care a venit aici.

Billy a venit aici să trăiască pe parcursul întregii vieţi, experienţa stării de frustrare şi apoi să moară într-un accident de motocicletă, doar ca să-şi întâlnească, în sfârşit, mama? *Să fim serioşi!*

Nu presupune că poţi şti sau poţi ghici din „fapte", care este calea unui suflet. Nu poţi cunoaşte delicatele întreţeseri co- create de toate Fiinţele Binecuvântate, implicate

în experienţa de viaţă povestită mai înainte. Billy a venit aici pentru a servi TOATE planurile.

Toate planurile?

Au fost multe suflete care au interacţionat şi au co-creat aici - aşa cum sunt în fiecare moment al vieţii, pretutindeni. În acest caz, acele suflete au inclus tânărul de pe motocicletă, mama sa biologică, mama adoptivă, tatăl adoptiv şi fratele său - ca şi sufletul persoanei care conducea vehiculul care l-a lovit şi l-a ucis.

Dar asta nu spune nimic despre alte suflete, unele dintre ele îndepărtate, cum ar fi tatăl biologic al tânărului, prietenii şi rudele tuturor acestor oameni şi - eşti pregătit pentru asta? - TU şi *oamenii din grupul tău.*

Fiecare are un plan, care este servit.

Astfel, înţelegând toate astea, ajungem la ...

A DOUĂSPREZECEA REAMINTIRE

Moartea fiecărei persoane serveşte întotdeauna planul fiecărei persoane care e conştientă de acea moarte. Din această cauză, ei sunt conştienţi de ea. Astfel, nicio moarte (şi nicio viaţă), nu este vreodată „pierdută". Nimeni, niciodată, nu moare „degeaba".

Aceasta plasează tragediile personale, dezastrele naţionale, pierderile masive şi moartea fiecărui individ, într-un context cu totul diferit. Brusc, totul - de la moartea unui singur copil din leagăn, până la anihilarea a mii de oameni - poate fi înţeles, într-un mod cu totul nou.

Da.

Când înţelegi nesfârşitele şi miraculoasele întreţeseri ale vieţii, fiecare moarte se transformă într-un eveniment cu semnificaţie cosmică enormă.

Morţile din 11 septembrie, cele în urma tsunamiului din 2004 şi din timpul uraganelor din 2005, morţile din genocidul din Darfur şi cele din Holocaust, toate sunt înălţate la loc de cinste.

Moartea bunicilor ce zac în pat ani de zile, moartea copiilor care ţâşnesc în faţa unor maşini şi moartea celor bolnavi de SIDA, morţile piloţilor de încercare şi ale celor care au murit în timp de pace sau în violenţă, morţile eroice şi morţile care trec nesesizate - ***toate morţile*** **sunt înălţate la un nivel de o însemnătate extraordinară, pentru că fiecare viaţă atinge alte mii - şi fiecare moarte îi izbăveşte. Orice moarte este eliberatoare, pentru că toate morţile întorc fiecare suflet la adevărul său, la adevărul vieţii, la adevărul lui Dumnezeu - şi fiecare persoană care ajunge în contact cu orice moarte se deschide faţă de acest adevăr şi, astfel, îl poate trăi ca experienţă.**

Îţi spun că nicio moarte nu este în van şi toate morţile aduc un mesaj atât celor care părăsesc Pământul, cât şi celor care rămân. Ţie îţi revine sarcina să cauţi acest mesaj şi să-l găseşti, să-l asculţi şi să ţii cont de el.

Care ***este*** **mesajul Holocaustului? Care** ***este*** **mesajul din 11 septembrie? Care** ***este*** **mesajul din tsunami şi al morţii copilului în leagăn, al pacientului cu SIDA şi al bunicului iubitor, care pleacă la miez de noapte? Într-adevăr, care este mesajul şi scopul** ***oricărei morţi - şi întregii vieţi?***

Ne vei spune? Ne poţi spune aici?

Mesajul este cel pe care îl declari tu că este. Scopul este cel pe care îl demonstrezi tu că este. Tu faci declaraţia şi demonstraţia, prin felul în care îţi trăieşti viaţa.

Tu eşti şi mesajul, şi mesagerul. Tu eşti şi creatorul, şi creaţia. Tu eşti în procesul de a produce mesajul, chiar în

timp ce îl transmiţi. Într-adevăr, procesul de transmitere ESTE procesul de producere a lui. Ele sunt unul şi acelaşi.

Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te profund la asta. Doar atât îţi pot spune: Viaţa Însăşi este o glorie şi o minune, cu mult dincolo de orice ţi-ai imaginat înainte - şi tu însuţi eşti o glorie şi o minune, cu mult dincolo de orice ai trăit înainte ca experienţă. Această viaţă pe care o trăieşti - această viaţă ***care eşti*** **- este nesfârşită şi eternă. Ea nu se termină niciodată,** ***în veci.***

Toate sufletele interacţionează şi co-creează în fiecare moment. Toate sufletele. Este ca o întreţesere care produce tapiseria vieţii - care îţi taie răsuflarea. Fiecare fir îşi urmează calea sa, dar a presupune că fiecare fir este „de unul singur" din această cauză, ar dovedi o enormă neînţelegere a modului în care este creată Marea Imagine.

Dumnezeul meu!

Dumnezeul tău, într-adevăr.

Deci, viaţa nu este o experienţă singulară.

De fapt, ESTE.

Este experienţa Singularităţii, ce se cunoaşte pe Ea Însăşi ca Ea Însăşi, prin experienţele Individuaţiilor sale. Este doar un Plan Singular şi este servit prin experienţele distincte - dar admirabil reunite - ale fiecăruia dintre noi.

Divinităţii îi revine sarcina să exprime şi să trăiască experienţa acelui Plan Singular, în toată splendoarea sa, să se re-creeze şi să se definească pe Sine Însăşi din nou, în fiecare moment de aur de Acum. CUM anume se exprimă pe sine, CUM trăieşte experienţa de sine, CUM se defineşte pe sine, depinde de tine. Aceasta este alegerea pe care tu o faci în fiecare zi. Este alegerea pe care tu o demonstrezi în

fiecare moment. O faci atât individual, cât şi colectiv. Fiecare acţiune este un act de autodefinire.

De acest adevăr – şi de multe altele – ţi se va reaminti, atunci când te vei reuni cu Centrul Fiinţei Tale. Acolo, vei fi reîntinerit, reunit şi reintegrat, dacă vei fi uitat planul iniţial, dacă îţi vei fi pierdut memoria şi simţul a Cine Eşti Tu Cu Adevărat. Iar dacă nu ţi le-ai pierdut, dacă eşti pe deplin conştient de toate acestea şi de o experienţă deplină a lor, atunci vei fi reîmplinit în Centrul Fiinţei Tale.

Marea neînţelegere a celor care au uitat Adevărul Suprem, marea iluzie a tuturor acelora care trăiesc în amnezie temporară, este că trebuie „meargă" într-un loc, trebuie să călătorească undeva, pentru a „ajunge în cer" sau a se „uni cu Dumnezeu" şi a trăi experienţa fericirii eterne.

Nu trebuie să te duci nicăieri, nu ai nimic de făcut şi nu trebuie să fii nimic, în afară de ceea ce eşti chiar acum, pentru a trăi experienţa fericirii Divinului.

Tu EŞTI fericirea Divinului şi, pur şi simplu, n-o ştii.

Atunci, de ce să te mai oboseşti să faci aceste drumuri nesfârşite prin *Mărtocală?* De ce călătoresc continuu prin Continuumul Spaţiu/ Timp? De ce m-am angajat în această nesfârşită căutare de Dumnezeu?

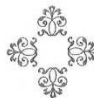
Călătoria ta nu este o nesfârşită CĂUTARE de Dumnezeu, ci o nesfârşită TRĂIRE a lui Dumnezeu. Înţeleasă în acest fel, îţi devine evident motivul nesfârşitei călătorii. Călătoria este un proces. Este modul în care Îl cunoşti pe Dumnezeu – de fapt, în care te cunoşti pe tine însuţi CA ceea ce este Divin. De aceea, această călătorie reprezintă cea mai mare bucurie a ta.

Bine, deci fac aceste „excursii" prin timp şi spaţiu, pentru a-L trăi pe Dumnezeu. Dar, când Îl întâlnesc, de fapt, pe Dumnezeu? Mai

devreme ai spus că Dumnezeu va fi prima experienţă pe care o voi avea după moartea mea.

Dacă tu crezi că va fi, atunci va fi. Dar nu trebuie să aştepţi până atunci. De fapt, ***tu L-ai întâlnit pe Dumnezeu tot timpul. Asta este ceea ce ţi-am spus.*** **Iată principala greşeală a celei mai mari părţi a teologiei umane: credeţi că, într-o zi, vă veţi întâlni cu Dumnezeu. Vă imaginaţi că, într-o zi, veţi ajunge înapoi Acasă. Nu veţi ajunge Acasă.**

Nu aţi plecat niciodată de Acasă.

Întregul univers este compus dintr-un singur lucru, ce acţionează diferit ...
Tu îţi experimentezi Sinele, ca pe Individualitatea în Multitudine.

24

Ei bine, de câteva ori ai spus că aveai de gând să te întorci la punctele majore – şi chiar ai făcut-o. Dar ceea ce ne prezinţi tu aici este o spiritualitate cu totul nouă. Este un mod nou de a privi lucrurile. Eu credeam că sunt în afara mărului, dorind şi sperând să gust din el. Aceasta m-a învăţat vechea spiritualitate. Dar tu spui că *nu* sunt în afara mărului, ci sunt o *parte* din el, ca mă mişc *prin* măr, iar *întregul măr* este Dumnezeu. Dumnezeu nu este doar în centru – în centrul tuturor lucrurilor – Dumnezeu ESTE toate lucrurile.

Corect.

Acum, tu foloseşti metafora, pentru a vedea dincolo de metaforă. Ţi-ai imaginat că eşti în afara lui Dumnezeu, dar nu eşti. Nu POŢI fi. Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este. Este imposibil să existe ceva în afara a Tot Ceea Ce Este.

Prin urmare, eu sunt ...

... corect. Exact aşa cum ai spus deja, tu eşti o parte din Mărtocală, trecând prin ***Mărtocală.*** **Tu eşti o parte din Dumnezeu, gustând din Dumnezeu.**

Mai exact, cum fac asta? Adică, cum mă face pe mine mişcarea mea nesfârşită, ciclică, prin Coridoarele Timpului, să gust din Dumnezeu?

Dăruindu-ţi ocazia de a te trăi la infinit pe tine însuţi, ca fiind creatorul. Dumnezeu este Creatorul, iar când trăieşti această experienţă ca fiind tu însuţi Creatorul, te trăieşti pe tine însuţi ca Divin.

Mai devreme, ţi-am spus că întregul univers este compus dintr-un singur lucru, care acţionează diferit. Savanţii voştri numesc acum acest unic lucru: energia fundamentală a vieţii, care se manifestă ca minuscule „superstringuri", ce vibrează cu viteze diferite. Variaţiile în aceste vibraţii produc variaţiile din materia fizică, ce alcătuieşte toate lucrurile din univers.

Am spus, de asemenea, că şi tu eşti compus din acelaşi lucru. Odată ce ştii asta şi odată ce ştii că „materia" se prezintă diferit, în funcţie de diferitele vibraţii ale acestor superstringuri, tot ceea ce ţi-a rămas să înţelegi – pentru a crea realitatea fizică pe care o doreşti – este ***cum să faci superstringurile să vibreze în modul ales de tine.***

Viteza şi modelul vibratoriu al stringurilor creează manifestările fizice speciale.

Bine, dar ce face ca vibraţia lor să fie mai rapidă sau mai lentă? Ce face ca frecvenţa lor să fie mai înaltă sau mai joasă?

Tu o faci.

Eu?

Da. Voi toţi o faceţi. Prin gândurile voastre, prin cuvintele şi prin acţiunile voastre.

Lucrurile pe care le gândeşti, pe care le spui şi le faci emit o „vibraţie" din centrul fiinţei tale. Gândurile nu sunt

nimic mai mult decât vibrații. După cum știi, ele pot fi măsurate. Cuvintele sunt vibrații ale corzilor vocale. Acțiunile sunt corpul tău fizic, care vibrează într-un fel sau în altul.

Aceste vibrații formează anumite tipare și obțin anumite frecvențe, iar fluctuațiile produc anumite tipuri de perturbări în tiparul energetic, care înseamnă Viața Însăși. Asemenea perturbări, nu sunt nimic altceva decât mișcări structurate și schimbătoare ale superstringurilor invizibile – iar aceste vibrații variate produc materia fizică variată.

Aceasta este alchimia vieții!

Da. Poți modifica „frecvența vieții“ prin ceea ce gândești, spui sau faci, producând, astfel, modificări în tiparul energetic, care ești „tu“, și în energia pe care „tu“ o emiți și o trimiți în lume. Modificările din câmpul energetic din tine și din jurul tău produc noi fluctuații locale, în mai vastul Continuum Spațiu/ Timp în care exiști – iar aceasta provoacă noile efecte fizice din viața ta.

Ce fel de gânduri, cuvinte și acțiuni produc cele mai benefice frecvențe? Cred că știu răspunsul, dar spune-mi, oricum.

Da, bineînțeles că știi răspunsul. Gândurile, cuvintele și acțiunile pozitive produc cele mai benefice frecvențe în vibrațiile superstringurilor sau în tiparele energetice ale vieții.

Meditația sau rugăciunea reprezintă o formă înaltă de modificare energetică. A vizualiza ceea ce îți dorești este o formă înaltă de manipulare energetică. A spune ceea ce ai de spus este o înaltă formă de adaptare energetică. Astfel de activități modifică vibrația superstringurilor care te alcătuiesc pe tine și tot ceea ce este în jurul tău.

Timpul însuși este și el trăit diferit, în funcție de salturile vibraționale care apar odată cu modificările din

starea ta de conștiință. Dacă ești într-o stare modificată de conștiință, timpul poate să pară că stă pe loc, sau că se accelerează dramatic.

Multe persoane au fost în stare de meditație un timp ce părea o eternitate – doar ca să afle apoi că în Realitatea Exterioară au trecut numai câteva momente. De asemenea, nu este deloc neobișnuit ca oamenii să se afle în rugăciune sau în contemplare tăcută pentru un timp care pare a fi scurt, iar apoi să se uite la ceas și să descopere că a trecut o oră sau chiar mai mult.

După ce trăiesc aceste experiențe, oamenii spun că timpul poate fi perceput ca fiind contractibil sau extensibil. De fapt, ceea ce se petrece este că voi vă mișcați mai lent sau mai rapid prin Coridorul Timpului, care nu se contractă și nu se întinde deloc.

Acesta este un curs scurt, dar extraordinar, de metafizică. Poate ar trebui să-l numim cosmologie metafizică. Cosmologie metafizică *metaforică*, mai bine. Dar n-ar trebui să etichetăm aceasta drept „știință“, pentru că vor fi mulți oameni care să o amendeze pe baze științifice. De altfel, ar fi corect, pentru că – pe baza a ceea ce cunoaște știința acum – o mare parte dintre cele de aici, nu ar avea sens.

Ai fi surprins cât de mult din ceea ce este expus aici ar avea un sens perfect clar.

Acestea fiind spuse, cât din acest scurt curs crezi că este necesar, pentru a înțelege viața și moartea? Vreau să spun că am intrat în atâtea lucruri aici ...

Poate fi foarte util să știi, la nivel teoretic, ceea ce se petrece în *procesul* vieții și al morții, cât și cum, și de ce.

Bine, atunci să explorăm mai departe această idee că există multe „rute“ prin Spațiu/Timp ...

... infinite ca număr ...

... și că eu pot să aleg orice rută doresc.

Poți. Inclusiv, cum am spus deja, una pe care ai mai ales-o înainte. De fapt, faci acest lucru destul de des.

Dar când fac asta, pot trăi aceleași lucruri, pe care le-am trăit și înainte, sau nu pot, în funcție de ce aleg?

Este corect.

Dar cum funcționează procesul? Cum fac această alegere?

Prin ceea ce privești, prin lucrurile cărora le dai atenție. Ceea ce privești, este ceea ce vei trăi ca experiență.

Da, mi-ai spus asta. Totuși, am nevoie de ceva mai mult ajutor. Cred că încep să înțeleg, dar am nevoie de încă puțin ajutor.

Îți amintești când ți-am cerut să-ți imaginezi marcaje în tunel? Îți amintești marcajele din Coridorul Timpului?

Da. Ai spus că, de fapt, sunt imagini.

Așa e. Ai o memorie foarte bună. Ei, acum, să creăm o frescă în imaginația ta. O frescă infinită. Ea acoperă ambii pereți ai tunelului, tavanul și podeaua. Fresca este peste tot în jurul tău. Ți-o poți imagina?

Da.

Bun. Acum, să spunem că la prima trecere prin tunelul timpului, atenția îți e captivată, la un moment dat, de o porțiune a acestei fresce. Fresca are multe porțiuni și toate sunt în jurul tău, dar tu ți-ai îndreptat atenția spre una dintre ele și doar pe aceasta te focalizezi. Apoi, continui să te miști, dar îți amintești că în acel loc din tunel ai trăit o parte din pictură. Acum o poți numi „trecutul“ tău. Urmărești linia poveștii metaforice?

Cred că da. Continuă.

În următoarea călătorie pe care o faci prin acest tunel special de „timp“, în același punct prin care ai trecut înainte, poți să te miști și să privești spre un punct diferit al frescei. Vezi ceva cu totul diferit. Te focalizezi pe o altă parte a picturii. Poți face asta mișcându-te, în același timp, în stânga și-n dreapta, în sus și-n jos, înainte și înapoi, sau *circular* în Coridorul Timpului.

Reține că există imagini pretutindeni în jurul tău, în fiecare „moment“ din „timp“. Dacă te miști numai înainte și înapoi, în sus și-n jos, în stânga și-n dreapta, prin coridor, îți limitezi opțiunile pentru alte imagini spre care te poți îndrepta, ca să le privești. Dar dacă te miști circular, poți explora toate imaginile care există într-un singur moment, mișcându-te în jurul unui „inel de timp“ ce reprezintă acea nanosecundă specială. Este ca și cum te-ai mișca în jurul fiecărei margini a unui fulg de zăpadă. Îți amintești că am spus că fiecare Moment este ca un fulg de nea. Nu sunt două la fel, în toată Eternitatea.

Deci, dacă aleg un singur lucru dintr-unul dintre acele inele, schimb toate „imaginile“ care urmează.

Exact. Astfel poți alege aceeași cale, văzând lucruri diferite.

Uau! Chiar sunt Stăpânul Inelelor!

Ești, într-adevăr.

Inelul – sau cercul – a fost întotdeauna un simbol sacru, semnificând eternitate, completitudine, iubire infinită și călătorie nesfârșită.

Dar dacă sunt în această călătorie nesfârșită, nu voi recunoaște – vreau să spun, dacă fresca este pretutindeni în jurul meu ... nu voi recunoaște nimic din ea?

O, ba da. Atunci când călătorești în spirală prin Coridorul Timpului și vei întâlni o porțiune a „frescei“, pe care ai văzut-o înainte, ochii ți se vor lumina și vei spune: „Am mai fost aici! Totul este exact așa cum era atunci.“

Déja vu!

Exact.

Uneori, atunci când călătorești printr-un „tunel al timpului“, vei simți că primești un „mesaj“ sau „instrucțiuni“. Poate fi o avertizare ... „Nu merge pe acolo. Nu te focaliza pe acea parte a frescei.“ Sau poate fi o invitație ... „Privește la această parte a frescei. Uită-te aici, la imaginea asta.“

Da! Am avut acea experiență. Cine îmi spune asta? Tu?

Tu. TU îți spui toate acestea. Individualizarea Singularității este cea care îți trimite aceste „instrucțiuni“ ce vin sub forma a ceea ce tu numești „indicii“, sau „presentimente“, sau „intuiție feminină“, sau „calitate paranormală“.

Vorbesc cu mine însumi?

Da.

Deci, sinele meu „viitor“ vorbește cu sinele meu „prezent“.

Poți spune și așa. Iar dacă asculți cu atenție ceea ce îți șoptește Sinele, poți trăi experiența oricărui punct din „timp“ sau întreaga ta excursie prin tunel, într-un mod cu totul nou.

Deci ... lasă-mă să văd dacă am înțeles corect ... mă mișc continuu prin Timp și Spațiu, și fie aleg rute cu totul noi ...

... ceea ce ai numi „a trăi vieți diferite“ ...

... ori aleg aceeași rută ca înainte.

Ceea ce poate fi numit „a trăi aceeași viață, din nou“, în timpul căreia poți trăi experiența unui déja vu – cu sensul de a fi „fost acolo înainte“.

Dar dacă toate acestea au loc în același *moment* ...,

Așa este. Amintește-ți că există o singură *Mărtocală*. Continuumul Spațiu/Timp este Singularitatea. Nu există nimic altceva DECÂT Singularitatea.

... atunci trebuie să exist în Singularitate, în mai multe puncte simultan. Am atins acest subiect puțin mai înainte, când am explorat ideea de realități alternative. Vrei să spui că eu pot fi în două locuri deodată?

Poți fi în *multe* locuri deodată, nu doar în două. De altfel, chiar ești.

Sunt Individualizarea Singularității, care trăiește experiența vieții secvențial, în mod simultan!

Acum înțelegi complet.

Acel „tu“ care ești Tu – Totul care este Individualitatea – s-a exprimat pe sine într-o multitudine de moduri.

Întotdeauna am știut că am personalități multiple!

În termeni metafizici, tu îți experimentezi Sinele ca Individualitate Multitudinală.

Doamne, nu-i de mirare că trebuie să te întorci în cerc la aceste lucruri. Totul are nenumărate straturi. Se pare că eu sunt individualitatea multitudinală a singularității, ce trăiește viața secvențial, în mod simultan.

Vezi cât de greu este să explici toate acestea în cuvinte? Trebuie să inventezi cuvinte și fraze care nu există, pentru a reuși măcar să te apropii.

Dar știu ce vrei să spui! Vrei să spui că eu am trăit multe vieți și că am trăit ACEASTĂ viață, de multe ori.

Este corect. Cu precizarea că ai înțelege asta și mai bine – ai formula-o mai precis – dacă nu ai folosi timpul trecut.

Trăiesc multe vieți – și *trăiesc* ACEASTĂ viață, de multe ori.

Acum ai exprimat-o exact.

Cât de cât.

Cât de cât?

Mai este un mic detaliu ...

Care?

Tu ai pictat fresca.

Poftim?

Astfel că poți modifica pictura, oricând dorești.

CEEE?

Poți adăuga și poți șterge orice parte, poți colora, din nou, totul, sau poți schimba culoarea oricărei porțiuni din ea, de fiecare dată când treci peste orice punct din „timp“. Poți modifica pictura oricând dorești, în orice mod dorești.

O, Doamne, *superstringurile sunt pensulele mele!*

Bravo! Excelentă analogie.

Deci, NICIODATĂ, absolut nimic nu trebuie să fie așa cum a fost înainte!

Așa e.

Asta înseamnă că posibilitățile sunt *infinite*.

Corect.

Atunci ... atunci ... asta poate continua *la nesfârșit*.

Asta și face, Minunatul meu. Asta și face.

Moartea este locul de trecere dintre lumea fizică și tărâmul spiritual ... și iar înapoi.

25

Deci, eu „pictez fresca“ din Coridorul Timpului și schimb vibrația energiei vieții, care se învârte în mine și în jurul meu.

Da.

Prin gândurile tale.

„Pictezi“ înaintea ta, prin gândurile tale.

Prin cuvintele tale.

Tot ceea ce spui pictează o imagine a cine crezi tu că ești și cum îți imaginezi tu că este viața.

Totodată, o faci prin acțiunile tale.

Tot ceea ce faci exprimă ceva despre tine. Tu pui imaginile tuturor posibilităților, în frescă. Tot ceea ce ai gândit vreodată că este posibil – fiecare speranță, fiecare vis, fiecare îngrijorare, fiecare coșmar – totul este în frescă.

Ai amestecat metafora ta cu mecanica cuantică, ce spune că toate posibilitățile există.

Exact.

Iar eu trăiesc posibilitățile pe care le privesc.

Asta e! Asta este metafora ȘI mecanica cuantică, cuprinse una într-alta. Amintește-ți că fizica cuantică este cea

care spune că tot ceea ce este observat, e influențat de către observator. Metafora spune: „Partea din frescă, asupra căreia îți îndrepți atenția, este ceea ce trăiești ca experiență“.

Fizica și metafizica spun același lucru. Doar că folosesc limbaje diferite!

Acum ai reconstituit ansamblul. Înțelegi din ce în ce mai mult, în fiecare minut.

Ideea aici este că tu ai o mulțime de gânduri, dar nu trebuie să-ți îndrepți atenția către toate. De fapt, chiar dacă ai vrea, n-ai putea. Ți-ai ieși din minți.

Totuși, există unii care, în comparație cu ce cei mai mulți dintre noi, văd, dintr-o dată, o parte mai întinsă din frescă. Ei sunt, deseori, etichetați ca, având o „tulburare de deficit de atenție“.

De fapt, ăsta nu este un *deficit* de atenție, ci un surplus. Asemenea persoane au o arie de atenție mai largă decât mulți oameni. Ei văd printr-un spectru mai larg din Realitatea Supremă. Ei „integrează“ mult mai mult. După ce înțelegi acest lucru, începi să tratezi astfel de copii și adulți în mod *diferit*, numindu-i pe mulți dintre ei „înzestrați“ sau „paranormali“, sau „indigo“.

Uau, tu explici *totul* aici.

Nu, nu totul. Ar trebui mult mai multe conversații, de-a lungul eternității timpului, ca să explic „totul“. Dar este bine că avem această conversație, atât de limitată pe cât trebuie să fie. Până când vei *începe* să înțelegi, cu adevărat, cum funcționează viața și ce înseamnă moartea, te poți simți, în sfârșit, Acasă cu Dumnezeu. Ai tânjit după această experiență foarte mult. Acum este timpul. Este timpul să evoluezi la următorul nivel, să crești în înțelegere. De aceea

te-a adus aici sufletul tău. De aceea creezi această experiență. De aceea realizezi acest dialog.

Mă învăț pe mine însumi cum să fac viața să meargă aici.

Da. Te-ai învățat asta pe tine însuți, tot timpul. Acum, pur și simplu, alegi să mărești viteza. Îți dai ție însuți baza teoretică pentru viață, utilizând puțină metaforă, puțină știință, puțină metafizică și multă spiritualitate.

Am înțeles. Văd asta. Dar ceea ce vreau să știu acum este ce pot să fac, cum pot să lucrez cu imaginile pe care eu însumi le pictez în *Fresca de Posibilități*, de-a lungul Coridorului Timpului.

Atunci când vezi cu ochiul minții o imagine pe care nu o alegi să facă parte din realitatea ta, nu-i acorda o a doua privire. Imaginează-ți altceva.

Este valabil pentru orice în viață, nu-i așa?

Așa este. De asemenea, este valabil și pentru „moarte“.

Este cel mai uimitor lucru. Adică, e destul de uimitor, dacă te gândești că noi ne creăm propria realitate, pe parcursul vieții. Însă, este absolut amețitor să te gândești că ne creăm propria realitate și după „moarte“.

În momentul în care înțelegi că NU există moarte, nu este chiar așa de uimitor.

Da. Acum, chiar înțeleg a Șaptea Reamintire – „Moartea nu există“ – la un nivel mai profund. Ceea ce spui prin asta este exact ceea ce ai spus mai devreme: Moartea nu există, *așa cum am imaginat-o noi.*

Continuă cu asta.

Te înțeleg mai bine acum, când spui că Există această experiență, pe care o numim „moarte“, dar care nu este un „sfârșit“ al vie-

ților noastre – sau vreun sfârșit real pentru ceva. „Moartea“ este, într-adevăr, în centrul a tot ce există. Este „centrul mărului“.

Da. Este experiența centrală a vieții tale. Este ceea ce te conduce spre Centrul Ființei Tale. Acolo se găsesc semințele unei noi vieți. Semințele unei noi vieți sunt întotdeauna în Centru.

„Moartea“ este ceva prin care treci, pentru a ajunge în „partea cealaltă“. Este trecerea dintre lumea fizică și tărâmul spiritual – *și iarăși, înapoi.*

Cred că asta este cea mai mare revelație a metaforei. Chiar și dacă un suflet trăiește în tărâmul spiritual, vine o zi, vine o vreme când el „moare“.

Vine un timp când el se „naște din nou“. Acesta este timpul când sufletul devine încă o dată fizic.

Iar asta are loc atunci când trece prin Centru și iese înapoi, în lumea fizică.

Da.

Vezi totul perfect, prin această metaforă a Mărtocalei.

Dar asta ar însemna că, pentru suflet ...

Exact asta înseamnă. Tocmai ai atins ...

A TREISPREZECEA REAMINTIRE
Nașterea și moartea sunt același lucru.

Experiența morții și experiența nașterii sunt identice?

În Centrul Miezului Ființei Tale, *da*. Pentru sufletul tău, *da*. Ambele sunt, pur și simplu, atenuări ale energiei, care acționează la fel ca transformatoarele de tensiune, facilitând tranzițiile dintr-o lume în cealaltă.

Cuvintele *moarte* și *naștere* ar putea fi foarte bine eliminate din toate limbile voastre. În ambele cazuri, cuvântul *creație* ar putea fi un înlocuitor mai bun.

Nașterea și moartea sunt momente de creație. Sunt Momente Prime.

Deci, în loc de a spune că cineva s-a „născut“ astăzi, am putea spune că s-a „creat“ astăzi. Iar în loc de a spune că cineva a „murit“ astăzi, am putea spune că s-a „creat din nou“ azi.

Da, ar fi minunat! Ar fi mult mai potrivit!

Foarte puțini oameni înțeleg „moartea“ și de aceea mulți au pictat-o ca pe cea mai tristă experiență. Îți aduci aminte că am spus faptul că poți picta fresca în orice fel dorești ... și că imaginea pe care o creezi este ceea ce vei trăi ca experiență.

Dar asta e *cumplit*. Nu este *vina* mea, dacă oamenii în care am avut încredere mi-au spus lucruri oribile!

Ai lăsat alți oameni să picteze imaginile în locul tău?

Toți am făcut asta. Celor mai mulți li s-a spus despre judecată și damnare, de către reprezentanții religiilor lor – preoți, rabini, molahi și alții, în care ei au avut o profundă încredere că știu și că le spun adevărul.

Da. Asta face ca religiile și ceea ce le spun ele adepților, să fie atât de periculos.

Dar dacă nu există „iad“ sau „judecată“ și „damnare“ în Realitatea Supremă, de ce ar trebui cineva să le trăiască?

Așa cum am declarat noi de repetate ori până acum, nimeni *nu trebuie* să le trăiască. Ar trebui ca oamenii *să aleagă* să le trăiască. Nu trebuie să urmezi ordinele niciunui sistem de credințe, nici să accepți și să adopți învățăturile niciunei

persoane. Poţi lua o decizie conştientă de a căuta propriul tău adevăr. De fapt – de a-l *crea*.

Tu continui să spui că eu îmi pot *crea propriul meu adevăr.*

O faci în fiecare zi, prin ceea ce crezi.

Dar dacă, aşa cum mi-ai spus mai devreme, o persoană creează constant la trei nivele diferite – subconştient, conştient şi supraconştient – de ce, oare, n-ar alege supraconştientul – cea mai înaltă parte din noi – altceva, şi nu damnarea? De ce n-ar crea el altceva?

Ai ascultat fiecare cuvânt pe care l-am spus, nu-i aşa?

Vorbim acum despre viaţă şi moarte, în cel mai detaliat şi mai important mod posibil. Bineînţeles că am ascultat.

Bine. Pentru că eu am ascultat fiecare cuvânt pe care l-ai spus TU.

Ce vrea să însemne asta?

Vei vedea.

Nu îţi poţi schimba experienţa – în această viaţă sau în următoarea – până nu afli cum ai creat-o.

Continuă. Spune mai departe ceea ce ai vrut să mă întrebi.

Desigur, totul devine foarte teoretic aici şi chiar nu ştiu – am mai spus asta – chiar nu ştiu dacă are vreo valoare ...

Dă-mi voie, din nou, să te asigur că a privi întreaga viaţă în acest mod cuprinzător are o valoare enormă. Te ajută să-ţi cristalizezi gândurile despre ceea se petrece aici, să-ţi aprofundezi modul în care înţelegi. Aceasta te pregăteşte şi pentru viaţă, *şi* pentru „moarte".

Atunci, dacă aşa cum ai afirmat, supraconştientul este acea parte din noi care deţine cel mai mare plan al sufletului şi ne conduce, în mod constant, spre următoarea cea mai potrivită experienţă pentru creşterea noastră, de ce, oare, ar atrage el spre noi experienţa judecăţii, damnării şi a iadului, în viaţa de dincolo? De ce ar permite el minţii noastre conştiente să accepte şi să adopte o asemenea idee?

Îţi aduci aminte ce ai spus, cu cuvintele tale, în scrisoarea către Jackie?

Cred că da...

În acea scrisoare ai spus: „Uneori, Sufletul alege anumite lucruri, la nivel subconştient sau supraconştient, pe care nu le-ar alege niciodată la nivel conştient".

Ai spus că face asta „pentru a-şi împlini Planul mai Mare".

Deci, vrei să spui că Planul mai Mare al sufletului meu este de a trăi experienţa judecăţii, a damnarii şi a iadului?

Acesta poate fi foarte *bine* Planul mai Mare al sufletului tău. Însă reţine că experienţa iadului nu implică nimic din ceea ce tu numeşti „suferinţă".

Totuşi, dacă există un lucru ca „supraconştientul", nu pot să cred că el ar alege intenţionat să mă facă să trăiesc experienţa iadului – cu sau fără suferinţă. Pe lângă asta, ai făcut un mare efort ca să-mi explici că noi trăim, în momentul morţii, ceea ce *credem* că vom trăi. Mi-ai spus că experienţa noastră din viaţa de dincolo este, astfel, un rezultat al *alegerii conştiente.* Acum, îmi spui exact opusul! Îmi spui că este rezultatul alegerii *supraconştientului* meu! *Care din ele este cel real?*

Ambele.

Ambele?

Consideră posibilitatea că să creeze orice alegi tu să creezi la *Nivel Conştient,* poate fi alegerea supraconştientului tău.

De ce? De ce ar face el asta?

Poate pentru ca tu să ajungi la Completitudine în a Trăi şi Simţi ceea ce Cunoşti despre tine însuţi.

Ceea ce ar fi ...?

Că tu eşti Creatorul propriei tale realităţi.

Partea supraconştientă din mine îi va permite părţii conştiente să mă trăiască pe mine însumi ca experienţă astfel, ca pe un Creator, *chiar dacă ceea ce este creat este ceva rău pentru mine?*

Nu există ceea ce se numeşte „bun" sau „rău". Ele nu există în Realitatea Supremă. Bun şi rău sunt judecăţi făcute în minte.

Cui îi pasă unde fac eu judecăţile? Dacă sunt în „iad" şi mintea mea spune „Acesta este iadul" – pentru mine e destul. Nu va conta pentru mine că „totul este în mintea mea"! Tot ceea ce va conta este *ceea ce trăiesc ca experienţă.* Nu va fi foarte important CUM am ajuns să trăiesc asta.

Ei, dar ar trebui să fie.

De ce?

Pentru că numai în momentul când ştii „cum s-a ajuns acolo", poţi schimba ceva. Nu-ţi poţi schimba experienţa – în viaţa aceasta sau în următoarea – până când nu afli cum ai creat-o. Astfel, dacă *ştii* că „iadul", pe care îl trăieşti ca experienţă, este creat conştient de tine, doar în mintea ta, atunci vei şti formula prin care poţi sfârşi acea experienţă, imediat.

Aceasta fiind?

Trebuie să fii în afara minţii.

Îmi voi ieşi din minţi, atunci când voi termina această conversaţie!

Ţine pasul, prietene! Te descurci foarte bine. Despre oamenii care trăiesc experienţa raiului, în loc de iad, se spune că sunt „ieşiţi din minţi". Ei se confruntă cu aceleaşi circumstanţe ca şi ceilalţi, doar că le trăiesc în alt fel.

Ca Don Quijote.

Ca Don Quijote. Unii oameni, așa cum am spus noi înainte, trăiesc viața ca fiind un iad, în timp ce alții o trăiesc ca fiind raiul pe Pământ.

Bine, asta depinde de ceea ce se petrece în viața lor, nu-i așa?

Dar de ce crezi tu că se petrece ceea ce „se petrece"?

Datorită modului în care ei gândesc.

Corect. Sau, să o spunem altfel, ca să-ți fie greu s-o uiți:

Ceea ce se petrece
în viețile oamenilor
este ceea ce se petrece
în viețile oamenilor
din cauza a ceea ce se petrece
în mințile oamenilor.

Ceea ce se întâmplă, este ceea ce noi *gândim* că se întâmplă, iar ceea ce *este pe cale* să se întâmple, este ceea ce noi *gândim* că este pe cale să se întâmple.

La nivel mai amplu, este adevărat.

Aici intră în acțiune cele trei Instrumente ale Creației (gândul, cuvântul și fapta) și cele trei Nivele ale Experienței (subconștient, conștient și supraconștient).

Corect. Iar gândul este un instrument foarte puternic, pentru că este folosit la toate cele trei nivele.

Dar cuvintele? Nu sunt cuvintele utilizate la nivel supraconștient? Nu așa comunică supraconștientul cu noi?

Nu. Cuvintele sunt creații ale minții. În momentul când treci de la mintea conștientă la conștiința supraconștientă, afli că nu există cuvinte pentru ea.

Dacă ajungi la acest nivel de conștiință în meditație, în timpul dansului sau ritualului sacru, sau prin alte mijloace, afli că în acel loc nu există decât sentimente (sau vibrații).

Cei mai mulți oameni, când simt ceva, explorează imediat acel sentiment, cu mintea lor conștientă și încearcă să-l „pună în cuvinte". Acest lucru poate fi util – sau nu.

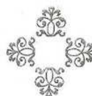
Maestrul nu face acest lucru din impuls. Pur și simplu, el simte sentimentul, îl permite și îl trăiește total. Apoi, maestrul decide dacă va exista vreun beneficiu din a încerca să pună acel sentiment în cuvinte.

Sentimentele sunt primul tău gând – gândul tău pur. Sentimentul este un gând fără cuvinte. El transmite multe, fără să „spună" nimic. Sentimentele sunt limbajul sufletului.

Cuvintele sunt al doilea gând al tău. Ele sunt încercarea ta de a conceptualiza sentimentele, prin traducerea lor în enunțuri pe care le poți auzi. Cuvintele sunt limbajul minții.

Maeștrii au un sentiment – și, deseori, nu se mai gândesc la el încă o dată. Prin acest lucru se evită toate felurile de complicații de viață. Asta face calea mai puțin dificilă. Acțiunile sunt al treilea gând al tău și, deseori, sunt răzgândiri. Ele sunt încercarea ta de a face fizic, ceea ce ai conceptualizat. Acțiunile sunt limbajul corpului.

Când pui sentimentele în cuvinte și cuvintele în acțiune, poți pierde mult în traducere. Maestrul știe asta, de aceea este foarte atent și trece cu mare grijă de la un nivel de experiență la altul – dacă trece cumva la altul.

Majoritatea ființelor umane se focalizează, în cea mai mare parte a timpului, pe lucruri care nu contează cu adevărat.

27

Că veni vorba de Instrumente de Creație, ai spus ceva foarte important – că moartea e un moment de creație.

Așa e – și foarte puțini oameni se gândesc la ea în acest fel.

Dacă ar gândi mai mulți astfel, moartea ar putea fi privită cu mai puțină tristețe.

N-ar mai fi tristețe deloc. În nici un caz pentru persoana care pleacă. Ar fi o sărbătoare. Moartea este un moment când oamenii devin foarte puternici, pentru că cine sunt ei se amplifică prin însuși procesul morții.

Încă o dată, și acel proces este ...?

„Moartea" este energia care te propulsează prin Centrul Ființei Tale și spre următoarea ta realitate.

Ne vom întoarce la această chestiune a „alinierii energetice", pe care am explorat-o mai înainte. „Nașterea" și „moartea" sunt momente de Creație Pură, pentru că ele aliniază sau „acordează fin" energia, care este Viața Însăși, mărind frecvența vibrației sale și manifestându-se ca mate-

rie în lumea fizică – sau scăzând vibrația și manifestându-se ca energie invizibilă în tărâmul spiritual. În acest fel se nasc universuri întregi. În acest fel te-ai născut și tu.

Iar – și aici este secretul – energia cu care intri în naștere este „ceea ce contează". Adică, ceea ce se transformă *în materie,* manifestându-se în lumea fizică. În momentul morții, apare exact opusul. Astfel, creezi cu ajutorul morții, prin ceea ce aduci în moarte din lumea fizică, iar cu ajutorul nașterii creezi prin ceea ce aduci în naștere, din tărâmul spiritual.

Nici acest lucru nu mi s-a explicat vreodată astfel. Atât de multe lucruri se clarifică acum.

Foarte bine, pentru că este esențial. Ceea ce aduci în experiența morții va fi adus fie conștient, fie inconștient, fie în totală conștiență sau cu o totală lipsă de conștiență a ceea ce faci.

***De aceea conversația, pe care o avem acum este atât de importantă.* Scopul acestei conversații este să te facă *total conștient de ceea ce faci.* Tu ți-ai adus Sinele la această conversație, ca să-i poți reaminti Sinelui tău că: Tu îți creezi realitatea prin vibrația, prin energia pe care o emiți.**

AI PUTEA SĂ SPUI CĂ AI AUZIT TOATE ACESTEA ȘI ÎNAINTE – DAR NU ACȚIONEZI ÎN CONSECINȚĂ.

DE ACEEA CONTINUI SĂ-ȚI SPUI TOATE ASTEA ȚIE ÎNSUȚI, MEREU ȘI MEREU.

Cum ar „fi totul", dacă „*aș acționa* în consecință"?

Dacă aș fi înțeles, cu adevărat, până acum și nu aș fi avut nevoie ca această conversație să se întoarcă înapoi, din nou și din nou, la ceea ce „cred" că știu deja, cum ar fi fost?

În primul rând, nu ai mai întreține gânduri negative.

În al doilea rând, dacă un gând negativ *s-ar întâmpla* să apară, l-ai scoate din minte, imediat. Te-ai gândi la altceva, intenționat. Pur și simplu, *te-ai răzgândi în acea privință*.

În al treilea rând, ai începe să înțelegi nu doar Cine Ești Tu Cu Adevărat, ci și să onorezi și să demonstrezi asta. Adică, ai trece de la ce Cunoști, la ceea ce Trăiești ca experiență, ca măsură a propriei tale evoluții.

În al patrulea rând, te-ai iubi pe tine însuți total, exact așa cum ești.

În al cincilea rând, i-ai iubi pe toți ceilalți total, exact așa cum sunt ei.

În al șaselea rând, ai iubi viața în întregime, exact așa cum este ea.

În al șaptelea rând, ai ierta tuturor, totul.

În al optulea rând, nu ai mai răni niciodată intenționat o altă ființă umană – emoțional sau fizic. În niciun caz, nu ai face asta, în numele lui Dumnezeu.

În al nouălea rând, nu ai mai deplânge niciodată moartea cuiva – nici măcar pentru o clipă. Ai putea deplânge pierderea pe care o suferi tu, dar nu moartea lui.

În al zecelea rând, nu te-ai mai teme și nu ți-ai mai plânge propria ta moarte, nici măcar pentru o clipă.

În al unsprezecelea rând, ai fi conștient că totul este vibrație. *Totul.* Astfel, ai acorda mult mai multă atenție vibrației a tot ceea ce mănânci, a tot ceea ce porți, a tot ceea ce privești, citești sau asculți și – cel mai important – a tot ceea ce gândești, spui sau faci.

În al doisprezecelea rând, ai face tot ceea ce este necesar pentru a-ți adapta vibrația propriei tale energii și a energiei vitale pe care o creezi în jurul tău, dacă vezi că ea nu este în rezonanță cu cea mai înaltă cunoaștere pe care o

ai despre Cine Ești Tu și cu cea mai măreață experiență a acestei realități, pe care ți-o poți imagina.

Scuză-mă, dar cum au loc toate acestea? De exemplu, cum pot deveni „cunoscător" al „vibrației" unei haine, sau a unui fel de mâncare înscris într-un meniu – ca să nu mai spun despre ceva ce gândesc, spun sau fac?

E destul de simplu, de fapt. Acordează-te la ceea ce simți.

Acum chiar îmi pot imagina pe cineva spunând: „Băiete, ce exprimare de New Age – *conectează-te la sentimentele tale*".

Cei care o văd ca pe un mod de exprimare, o vor trăi astfel. Cei care o văd ca fiind înțelepciune, vor deschide poarta unei lumi cu totul noi.

Vreo sugestie despre cum să facem asta?

Este doar o problemă de focalizare. Cele mai multe ființe umane sunt focalizate, în cea mai mare parte a timpului, pe lucruri care nu contează cu adevărat. Totuși, dacă și-ar acorda câteva momente în fiecare zi, pentru a se focaliza pe ceea ce contează, atunci și-ar putea schimba întreaga viață.

Corpul tău este un instrument magnific, cu receptori energetici de înaltă sensibilitate. Crezi sau nu, îți poți trece mâna la 15 cm deasupra mâncării dintr-o linie de autoservire a unui bufet și, fără să o atingi, poți simți dacă este bine pentru tine să o mănânci chiar atunci. Poți face același lucru cu hainele pe care le alegi din dulap, pentru a le purta într-o zi, sau pe care te gândești să le cumperi dintr-un magazin.

Când ești cu o altă persoană, dacă încetezi să asculți ceea ce gândești și începi să asculți ceea ce simți, calitatea comunicării cu acea persoană va crește exponențial – ca și calitatea relației însăși. Dacă atunci când ești derutat și mirat, și aștepți răspunsuri de la univers, ai deconecta acea

parte din tine care vrea, cu disperare, să înțeleagă lucrurile și ai activa partea din tine care știe că are acces la toate răspunsurile – dacă ai înceta să cauți să decizi ce să faci și ai începe să alegi ceea ce îți dorești să fii – ai vedea dilemele dizolvându-se și soluțiile apărând, în mod magic, chiar în fața ta.

În ceea ce privește măsurarea vibrațiilor gândurilor sau a cuvintelor, de fapt există puține persoane care nu pot spune dacă se simt ușoare sau îngreunate, atunci când gândesc sau spun ceva. Cei mai mulți oameni își dau seama destul de repede de asta.

Da, dar – și aici intervine eșecul – *foarte puține persoane se gândesc vreodată la asta.* Cel puțin așa am observat eu. Of, Doamne, eu cu siguranță nici nu mă apropii.

Atunci, îți poți dori să începi.

Pentru că ai dreptate, foarte puțini oameni își folosesc abilitățile intuitive și psihice, pentru a merge adânc în ei înșiși și a se conecta cu sentimentele lor, înainte de a gândi, spune sau face ceva. Foarte puțini oameni o fac, chiar și după aceea. Dacă ai face așa, ar fi foarte simplu să fii mulțumit. Nu ai avea nimic de-a face cu orice ar avea vibrații joase. Ai căuta să ridici vibrația a tot ceea ce observi, creezi, trăiești și exprimi. Ai numi aceasta „iluminare" și, într-o perioadă foarte scurtă de timp, ai vedea rezultate uimitoare.

Alchimia universului este, cu adevărat, extraordinară. Dicționarele voastre definesc „alchimia" ca „o inexplicabilă sau misterioasă transmutare" – și chiar așa este, ea fiind procesul prin care energia și materia sunt manipulate, pentru a crea manifestări specifice și speciale, atât în realitatea individuală, cât și în cea colectivă.

Iar aceasta ne aduce la ...

A PAISPREZECEA REAMINTIRE

Ești continuu în actul creației, atât în viață, cât și în moarte.

Până acum ți-am explicat de mai multe ori cum apare creația. Ar fi bine să înțelegi că ea apare în mod continuu. Adică, nu se oprește niciodată. Fiecare gând, cuvânt și fapt este creativ. Fiecare vibrație emisă din Centrul Ființei Tale te re-creează pe tine și întreaga ta realitate, din nou. Ești transformat în fiecare moment. Viitorul tău este produs în porțiuni mici – nu dintr-o singură mișcare, sau cu o singură decizie majoră. Trebuie să fii atent la acele porțiuni mici. Căci, „marile momente" și „deciziile monumentale" își vor purta singure de grijă.

Moartea și nașterea sunt cele mai mari acte de creație, pentru că ele sunt momentele din Ciclul Etern al Vieții, când Energia Esențială se transmută pe sine, pentru a produce manifestări precise în tărâmul spiritual (la moarte), sau în tărâmul fizic (la naștere).

Aceasta devine, într-adevăr, o discuție extraordinară. Întâi, am intrat în teoria percepției și în fizica cuantică, apoi în teoria superstringurilor și în cosmologia metafizică metaforică, iar acum, am ajuns la alchimie! *Fantastic!*

Dar ai precizat că, înainte ca această conversație să se termine, îmi vei vorbi mult mai detaliat despre momentul fuziunii, sau al reunirii, cu Esența. A venit momentul să Te întreb acum?

Sigur că da. Însă trebuie să-ți spun, din nou, că doar niște simple cuvinte, nu vor fi de-ajuns, pentru a descrie indescriptibilul. Poate ar fi fost de folos, dacă am fi creat o altă imagine în *interiorul* imaginii din mintea ta ...

Iar imagini?

parte din tine care vrea, cu disperare, să înţeleagă lucrurile şi ai activa partea din tine care ştie că are acces la toate răspunsurile – dacă ai înceta să cauţi să decizi ce să faci şi ai începe să alegi ceea ce îţi doreşti să fii – ai vedea dilemele dizolvându-se şi soluţiile apărând, în mod magic, chiar în faţa ta.

În ceea ce priveşte măsurarea vibraţiilor gândurilor sau a cuvintelor, de fapt există puţine persoane care nu pot spune dacă se simt uşoare sau îngreunate, atunci când gândesc sau spun ceva. Cei mai mulţi oameni îşi dau seama destul de repede de asta.

Da, dar – şi aici intervine eşecul – *foarte puţine persoane se gândesc vreodată la asta.* Cel puţin aşa am observat eu. Of, Doamne, eu cu siguranţă nici nu mă apropii.

Atunci, îţi poţi dori să începi.

Pentru că ai dreptate, foarte puţini oameni îşi folosesc abilităţile intuitive şi psihice, pentru a merge adânc în ei înşişi şi a se conecta cu sentimentele lor, înainte de a gândi, spune sau face ceva. Foarte puţini oameni o fac, chiar şi după aceea. Dacă ai face aşa, ar fi foarte simplu să fii mulţumit. Nu ai avea nimic de-a face cu orice ar avea vibraţii joase. Ai căuta să ridici vibraţia a tot ceea ce observi, creezi, trăieşti şi exprimi. Ai numi aceasta „iluminare“ şi, într-o perioadă foarte scurtă de timp, ai vedea rezultate uimitoare.

Alchimia universului este, cu adevărat, extraordinară. Dicţionarele voastre definesc „alchimia“ ca „o inexplicabilă sau misterioasă transmutare“ – şi chiar aşa este, ea fiind procesul prin care energia şi materia sunt manipulate, pentru a crea manifestări specifice şi speciale, atât în realitatea individuală, cât şi în cea colectivă.

Iar aceasta ne aduce la ...

A PAISPREZECEA REAMINTIRE

Eşti continuu în actul creaţiei, atât în viaţă, cât şi în moarte.

Până acum ţi-am explicat de mai multe ori cum apare creaţia. Ar fi bine să înţelegi că ea apare în mod continuu. Adică, nu se opreşte niciodată. Fiecare gând, cuvânt şi fapt este creativ. Fiecare vibraţie emisă din Centrul Fiinţei Tale te re-creează pe tine şi întreaga ta realitate, din nou. Eşti transformat în fiecare moment. Viitorul tău este produs în porţiuni mici – nu dintr-o singură mişcare, sau cu o singură decizie majoră. Trebuie să fii atent la acele porţiuni mici. Căci, „marile momente“ şi „deciziile monumentale“ îşi vor purta singure de grijă.

Moartea şi naşterea sunt cele mai mari acte de creaţie, pentru că ele sunt momentele din Ciclul Etern al Vieţii, când Energia Esenţială se transmută pe sine, pentru a produce manifestări precise în tărâmul spiritual (la moarte), sau în tărâmul fizic (la naştere).

Aceasta devine, într-adevăr, o discuţie extraordinară. Întâi, am intrat în teoria percepţiei şi în fizica cuantică, apoi în teoria superstringurilor şi în cosmologia metafizică metaforică, iar acum, am ajuns la alchimie! *Fantastic!*

Dar ai precizat că, înainte ca această conversaţie să se termine, îmi vei vorbi mult mai detaliat despre momentul fuziunii, sau al reunirii, cu Esenţa. A venit momentul să Te întreb acum?

Sigur că da. Însă trebuie să-ţi spun, din nou, că doar nişte simple cuvinte, nu vor fi de-ajuns, pentru a descrie indescriptibilul. Poate ar fi fost de folos, dacă am fi creat o altă imagine în *interiorul* imaginii din mintea ta ...

Iar imagini?

Da, căci, aşa cum ai spus şi tu, o imagine face cât o mie de cuvinte. Deci, am stabilit deja că în centrul *Mărtocalei* este Miezul?

Da, aşa e.

Bine. Atunci vezi dacă îţi poţi imagina acest Miez ca pe o cameră sau o încăpere de un fel anume. Dă-i o formă şi o culoare, dacă asta te ajută.

Am făcut-o sub formă de recipient cilindric, din bronz auriu, strălucitor.

Foarte bine. Fă-o în ce formă sau culoare doreşti. Acum, imaginează-ţi un indicator pe uşa care duce în acel loc. Pe acesta scrie „Moarte“. Să ne imaginăm că există o a doua uşă care dă în această cameră, din partea opusă. Aceasta este marcată cu „Naştere“. Ai această imagine?

Da.

Bun. Acum, pe partea cealaltă a uşii marcate cu „Moarte“ – cea care va fi în spatele tău, după ce treci *prin* uşă – este scris „Lumea Fizică“.

De acolo tocmai am venit.

Exact. Iar pe partea interioară a celei de a doua uşi este un semn care spune „Tărâmul Spiritual“. Ai această imagine?

Da, o am.

Repetă-o.

Nu mă crezi?

Doar ca să fim siguri.

Bine ... ne imaginăm că acea cameră din miezul *Mărtocalei* are două uşi, câte una pe pereţii opuşi. Pe uşi scrie, pe dinafară,

Moarte şi *Naştere*. Pe dinăuntru, pe aceleaşi uşi scrie *Lumea Fizică* şi *Tărâmul Spiritual*. Ambele uşi duc spre aceeaşi cameră, spre interior, spre aceeaşi experienţă – şi aceleaşi uşi duc, spre în afară, spre experienţe total diferite.

Ai prins ideea exact.

Astfel, când eşti în cameră realizezi că te poţi mişca spre oricare uşă şi, dacă o deschizi, vei găsi viaţa într-o formă sau alta. Sunt două căi de ieşire din Miez. O uşă duce spre viaţa fizică, alta duce spre viaţa spirituală.

Am înţeles. O văd.

Bun, încă un detaliu final – şi metafora va fi completă.

Te urmăresc. Spune mai departe.

Îţi aminteşti că anterior, în analogia noastră, tu te mişcai într-un coridor lung, sau într-un tunel. Noi l-am numit Coridorul Timpului.

Da.

Era acolo o frescă ce te înconjura – pe pereţi, pe podea şi pe tavan – îţi aminteşti? Această frescă se întinde de-a lungul întregului coridor.

Îmi amintesc, da. Eu o pictez, pe măsură ce trec.

Bun. Acum ajungi la capătul coridorului, la o uşă pe care scrie „Moarte“. Să reluăm metafora de acolo.

Bine. Ce urmează? Intru în cameră?

Nu direct. Uşa nu se deschide direct în cameră, ci într-un loc scurt de trecere, care duce spre cameră. Când treci în acest loc, uşa rămâne deschisă în urma ta.

Poţi simţi că ceva „se întâmplă“ cu tine, atunci când intri în acest loc. Ai senzaţia unei adevărate *„treceri“* – iar aici cuvântul este folosit ca verb, nu ca substantiv. Te simţi

ca şi cum *ai face o trecere*, şi nu ca şi cum ai fi *în* locul de trecere. Aici vei trece prin toate cele trei stadii ale morţii – şi se va simţi ca şi cum ceva *trece şi pleacă*.

Ceea ce pleacă este simţul tău despre tine însuţi, ca fiind un corp fizic. Ai senzaţia că încă EŞTI cineva, dar „simţul de sine" nu include simţul de a avea un corp.

Aici, în şi pe parcursul trecerii prin acest loc, ai senzaţia că eşti curăţat de toate limitările, experienţa şi senzaţiile fizice. Acesta este primul stadiu al „morţii" – când realizezi că tu nu eşti corpul tău, dar că eşti încă foarte viu.

Uşa marcată MOARTE este încă deschisă în spatele tău şi poţi privi înapoi prin ea, spre lumea fizică. Acum treci în stadiul al doilea al morţii şi vei trăi experienţa unei stări de conştienţă sau confuzie – sau orice te aştepţi să trăieşti. În timpul acestui al doilea stadiu, poţi trece înainte şi înapoi, prin uşa deschisă, spre lumea fizică. Nu te vei simţi pe tine însuţi acolo, în vreun sens fizic, dar te vei simţi foarte mult ca şi când ai fi acolo. Alţii, care încă trăiesc în corpul lor fizic, te pot simţi şi ei, ca fiind prezent. Dacă tu crezi că nu există, sau nu apare nimic, după „moarte", vei trece, în timpul celui de-al doilea stadiu, în „nimic" şi nu vei trăi nicio experienţă. Am mai descris asta şi înainte. În al doilea stadiu al morţii, poţi rămâne cât timp îţi place.

Ce te-ar face să doreşti să rămâi în stadiul al doilea? Nu ai vrea să mergi mai departe? Cel puţin, ştii că există un al treilea stadiu al morţii, către care să mergi?

Fiecare experienţă după moarte este independentă. Indiferent că vei trăi experienţa „iadului" sau a „raiului", create de tine însuţi, „nimicul" sau o altă realitate creată, de asemenea, de tine, toate vor fi separate. Vei extrage din ele orice reamintiri se pot extrage – şi vei trece mai departe.

În timpul acestui al doilea stadiu, măcar ne întoarcem – sub formă de spirit – la cei dragi, ce trăiesc încă în corpurile lor fizice?

Într-adevăr, sufletul poate alege să se întoarcă, sub formă de spirit, la cei dragi rămaşi în lumea fizică. Deseori, sufletul îi vizitează pe cei dragi, chiar şi înainte de a-şi părăsi corpul.

Da, Maggie Berry a făcut aşa. Chiar şi mulţi alţii au făcut aşa. Tatăl meu e printre ei. A venit la mine într-un vis, într-un fel care îmi spunea că pleacă. În dimineaţa următoare, am fost anunţat la telefon că el a murit în noaptea care trecuse.

Maggie Berry a fost fondatoarea organizaţiei de programe pentru Ştiinţa Transformaţională a Conducerii, Core Matters, din Denver [http://www.corematters.com/home.asp]. Prieten apropiat şi partener în Core Matters, la vremea morţii sale, în iunie 2005, Tom LaRotonda mi-a spus povestea ei uimitoare, la un an după moartea prietenei sale dragi, despre care el ştia că este bolnavă într-o fază terminală:

În dimineaţa de 23 iunie 2004, eram în biroul pe care îl împărţeam cu Maggie. Îmi anulasem întâlnirile. Stăteam la birou, împietrit, neştiind ce să fac. Nu eram trist sau furios ... ci, pur şi simplu, mi se părea ireal. Maggie era în sanatoriu şi chiar dacă voiam să fiu cu ea, i-am înţeles şi i-am onorat cererea de a nu primi vizitatori. Stăteam cu picioarele pe birou şi cu ochii închişi şi am început să meditez. Brusc, am auzit vocea lui Maggie, care spunea foarte clar: „Salut, partenere!" – un termen pe care îl foloseam între noi, tot timpul. Imediat, mi-a apărut o viziune în minte ... era Maggie, care stătea în faţa mea, zâmbind.

Eram extrem de bucuros să o văd. Arăta sănătoasă şi radioasă, chiar dacă ştiam că îşi pierduse tot părul, iar corpul ei era măcinat de cancer. A venit spre mine şi ne-am îmbrăţişat, apoi mi-a luat ambele mâini într-ale ei şi mi-a spus: „Tom, a

venit timpul să plec. Mi-am luat rămas bun de la toţi, în afară de tine. Am vrut să păstrez momentul cu tine, la sfârşit". Apoi, m-a luat de mână şi am mers ţinându-ne aşa, în timp ce ea îmi mulţumea pentru tot ceea ce făcusem vreodată pentru ea şi îmi spunea cât de mult mă iubea ... iar eu i-am spus la fel.

Brusc, s-a oprit şi a dat drumul mâinii mele, deşi eu am încercat să o reţin. Mi-a spus: „Este momentul ... trebuie să plec. Te iubesc, partenere!" şi a fugit. Când am deschis ochii, am observat ora pe laptopul meu. Era 11:44 a.m.

Nu eram sigur de ceea ce tocmai se petrecuse, aşa că am ieşit afară să iau o gură de aer proaspăt. De obicei, aveam telefonul mobil la mine, pentru că aşteptam veşti de la Butch, soţul lui Maggie, dar atunci nu l-am luat. După vreo cinci minute, m-am întors şi am observat că aveam un mesaj. Era de la Butch, iar apelul fusese înregistrat pe telefon la 11:45 a.m.

L-am sunat pe Butch şi el mi-a spus că a avut un sentiment clar că trebuia să fiu acolo, la sanatoriu. I-am spus că voi veni imediat, iar el m-a rugat să mă grăbesc, pentru că se pare că ea nu mai avea mult.

Când am ajuns, Butch m-a salutat şi m-a luat în cameră. Maggie era încă în viaţă, dar era incoerentă. A trăit aproape o oră, înainte de ultima respiraţie. A fost cel mai sacru moment din viaţa mea. După ce a murit, i-am spus familiei sale că mă voi întoarce la birou şi voi anunţa oamenii.

M-am întors la biroul meu, am sunat oamenii pe care trebuia să-i sun, apoi am compus şi am trimis un e-mail spre minunata comunitate pe care ea a înfiinţat-o şi pe care am construit-o împreună. După ce am terminat, am şofat până la parcul meu preferat din Denver, un loc numit City Park. M-am dus până la unul din cele două lacuri care sunt acolo şi m-am aşezat ... împietrit şi fără cuvinte ... şi-am plâns. Maggie avea un mesaj pe care îl trimitea constant oamenilor, în orice situaţie: Trăiţi o viaţă

plină de bucurie şi veselie. Viaţa este făcută să fie veselă. *Atunci am încercat, cu greu, să mă conectez la acel mesaj. M-am calmat puţin şi, după aproape o oră, m-am decis să mă întorc la birou, ca să văd dacă aveam vreun mesaj.*

Când m-am întors, traficul era extrem de aglomerat şi m-am trezit că devin din ce în ce mai iritat. Deja mă întorsesem la sentimentul frică şi furie, tocmai după ce trăisem unul dintre cele mai spirituale momente din viaţa mea.

Cum stăteam la semafor, plin de nervi, am aruncat o privire şi am văzut un SUV gigantic, exact în faţa mea. Am privit în jos şi am observat plăcuţa de înmatriculare. Era una dintre acele plăcuţe personalizate, iar literele mi-au sărit în ochi ... pe plăcuţă scria: VESEL. Am izbucnit în râs.

Maggie îmi trimitea un mesaj clar şi răspicat. Îmi spunea că era liberă şi fericită şi îmi reamintea că nu există decât un singur mod de a trăi viaţa. Îmi reamintea să fiu vesel. Acum, am o copie a acelei plăcuţe atârnată deasupra uşii, ca să ne amintească – mie şi tuturor celor care o văd – ce a însemnat viaţa lui Maggie şi mesajul ei pentru noi: bucuria unei vieţi inspirate.

Când mi-a spus Tom această poveste, am fost foarte surprins. Auzisem despre astfel de lucruri înainte, dar nu întâlnisem niciodată o persoană care să aibă, cu adevărat, o asemenea experienţă. Deci, aceste lucruri chiar se întâmplă.

O, da. Ele sunt foarte reale.

Uneori, înainte de a muri – şi, deseori, în al doilea stadiu al morţii – sufletul îi „vizitează" pe cei dragi.

Când eşti gata, treci în al treilea stadiu al morţii.

Acum, uşa din spatele tău se închide şi poţi vedea numai trecerea din faţă. Întreg acest pasaj de trecere prezintă o distanţă mult mai scurtă decât cea pe care tocmai ai străbătut-o prin viaţă.

Ți-a luat ani să treci prin primul coridor, dar acum simți cum alergi prin acesta, zburând înainte cu o viteză incredibilă.

La capătul pasajului este o Lumină cât un vârf de ac, iar pasajul însuși pare să devină din ce în ce mai mic. Lumina este caldă și strălucitoare, și simți că e minunat de protectoare și că te atrage.

Există imagini pe laturile acestui pasaj?

Nu. Acest pasaj de trecere spre camera care este Miezul Ființei Tale, este mai întunecat, dar nu într-un sens rău. Mai degrabă, într-un mod delicat, cald și strălucitor.

Strălucirea vine din capătul îndepărtat al pasajului. Este Lumina, care e o scânteie mică la început - dar, pe măsură ce te apropii, ea devine din ce în ce mai mare în câmpul tău vizual, până când Lumina este ...

... Tot Ceea Ce Este.

În moartе, toate identitățile tale individuale cad, încheind, în cele din urmă, separarea ta de tine.

Momentul Fuziunii este aproape. Puterea și minunea acestui moment sunt indescriptibile. Informația și cunoașterea care vine din el este de necuprins la nivel conștient. Doar la nivel supraconștient poate fi contemplat, dar cu mult mai puțin, asimilat.

Chiar înainte de fuziune, sufletul plutește în fața Luminii. Se scaldă în strălucirea Esenței. Toate sentimentele de teamă, de neliniște, de stânjeneală sau de orice fel s-au pierdut, în timpul trecerii rapide prin pasaj. Acum, Esența radiază iubire pură, iar sufletul din fața ei trăiește ceea ce se poate descrie doar ca o senzație de a fi ... ***acoperit.***

Imaginează-ți o clătită care este acoperită cu sirop cald, sau o înghețată acoperită de ciocolată caldă. Asta e ceea ce simte. Pentru sufletul care tocmai a sosit, e ca un flux de căldură dulce. Este o căldură blândă, care acoperă sufletul în totalitate.

Împreună cu această căldură, apare un sentiment pentru care nu există cuvânt în lumea senzațiilor fizice. Este sentimentul de a fi văzut - profund și complet. Nimic nu poate fi ascuns acum, nimic nu poate fi trecut cu vederea sau scăpat din vedere, nimic nu scapă observației. Tot ceea ce a

gândit sufletul „bun" sau „rău", despre el însuși este acum desfășurat în fața sa și, surprinzător, totul - ce e „bun" și ce e „rău" - este absorbit încet de către Lumină... (senzația este ca fiind „acceptat ca al ei") ... topind, printr-un gen de osmoză energetică, chiar și cea mai mică senzație de rușine sau de mândrie, lăsând sufletul cu un gol frumos, fără să mai păstreze nimic în el și fără să mai trăiască nicio experiență legată de el însuși, în afară de Deschidere.

În această Deschidere în care au coexistat cândva rușinea și mândria, se revarsă un nou sentiment. Întâi, senzația a fost ca și cum exteriorul sufletului era acoperit, acum se simte ca și cum interiorul sufletului se umple. Repet, nu se pot găsi cuvinte pentru a defini în mod adecvat, sau a descrie cu precizie acest sentiment - în parte, pentru că sentimentul este atât de imens. Ar putea fi caracterizat ca un sentiment unic, enorm, amestecat, care cuprinde o mie de sentimente individuale, ce acum umplu încet sufletul. O palidă încercare ar fi să numim asta sentimentul de a fi îmbrățișat cu căldură, profund alinat, învăluit în dragoste, foarte apreciat, prețuit cu adevărat, hrănit delicat, profund înțeles, iertat complet, absolvit în întregime, îndelung așteptat, primit cu fericire, onorat total, sărbătorit cu bucurie, absolut protejat, făcut instantaneu să fie perfect și iubit necondiționat - toate în același timp.

Dacă lași în urmă - fără cea mai mică urmă de ezitare sau regret - orice simț de personalitate individuală, sufletul intră în Lumină. Acolo, el este înglobat în ceva atât de sublim, încât pierde orice dorință de a mai cunoaște vreodată altceva și se topește în gloria uimitoare a infinitei splendori, neasemuitei frumuseți și inegalabilei perfecțiuni a stării de a fi.

Acum ai fuzionat cu această Lumină și te simți dizolvat. Această „topire" completează transformarea identității tale. Nu îți mai identifici Sinele, în niciun fel și la niciun nivel, cu aspectul separat al existenței, pe care îl numeai „eu" în viața fizică.

Această caracteristică a Vieții de Dincolo începe, de fapt, să se afirme în primul stadiu al morții, ca fiind ceea ce a făcut posibil ca tu să orice experiență ai ales să trăiești imediat după ce ai murit (inclusiv propriul tău iad), fără durere sau suferință. Va fi important pentru tine, din nou, peste puțin timp, când intri în Miezul Ființei Tale.

Ceea ce apare aici, când ești îmbrățișat de Lumină, este fuziunea ta cu sufletul tău. Ajungi să afli, în sfârșit, că nu ești un corp și nici o minte, și nici numai spirit - ci toate trei. În asta constă întregul proces al morții. Amintește-ți ceea ce am spus, *că procesul morții constă în restabilirea identității tale.*

Primul stadiu al procesului morții te eliberează de corp și de orice gânduri pe care le-ai mai putea avea, prin care te identifici cu corpul tău și cu înfățișarea lui.

Al doilea stadiu al procesului morții te eliberează de mintea ta și de orice gânduri ai putea avea că te identifici cu mintea și cu conținutul ei.

Al treilea stadiu al procesului morții te eliberează de sufletul tău și de orice gânduri ai mai putea avea, prin care te identifici cu sufletul tău și cu individualitatea sa.

Aici, în Totala Imersiune a Sinelui, ajungi într-un loc unde Cunoașterea și Experiența sunt una și unde ceea ce Cunoști și Trăiești ca experiență este faptul că tu nu ești corpul tău, nu ești mintea ta și nu ești sufletul tău. Ești ceva cu mult mai măreț. Ești suma totală a energiilor care produc toate acestea trei.

În moarte, toate identitățile individuale cad, *încheind, în sfârșit, separarea ta, de tine.*

Știi ce? Credeam că vei spune că aici Îl voi vedea și simți pe Dumnezeu, care a venit să mă întâmpine.

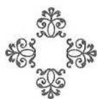
Exact despre asta vorbim aici.

Dar tocmai ai spus ...

Se pare că tu încă mai gândești în termeni de separare între tine și Dumnezeu, iar eu spun – din nou – că nu există așa ceva. Deși nu poți crede asta acum, în timpul vieții tale fizice, în Momentul Fuziunii nu vei avea absolut nicio îndoială.

Doamne, asta sună minunat! Abia aștept!

Nu trebuie să aștepți.

În momentul în care capitulezi
în fața iubirii și îi dai voie să te conducă
exact acolo unde vrea sufletul tău să meargă,
nu vei întâmpina nicio dificultate.

Acesta este încă unul dintre cele câteva lucruri, pe care le-ai repetat aici. Bănuiesc că vrei să înțeleg că momentul fuziunii în realizarea de sine – momentul în care trăiesc experiența Unimii mele cu Totul – nu este ceva ce trebuie să aștept până în momentul morții.

Așa e. Poți trăi experiența acestei fuziuni și în timpul vieții tale fizice. Mulți oameni o fac.

Ai menționat deja meditația, rugăciunea profundă, anumite discipline (yoga, tai chi și altele), dansul și ritualul, ca fiind căi pe care oamenii se îndreaptă spre o mai mare armonie și pace, și spre o stare de rezonanță Divină, sau unitate. Există și alte „trucuri", pe care ni le poți împărtăși?

A te muta într-o stare de minunare și uimire, cu întreaga ta viață, simpla voință de a trăi totalitatea acelei stări și o dorință pură și adevărată, asta e tot ceea ce-i trebuie cuiva pentru a se deschide spre posibilitatea unor asemenea momente de transcendență. Mulți oameni experimentează destul de spontan această topire în Unicul, chiar în mijlocul unor activități foarte obișnuite. Când spală vasele.

Când aspiră covorul. Când spală mașina. Când îmbracă copilul. Când încredințează o sarcină la muncă. Când conduce mașina. Când stă sub duș.

Brusc, abrupt, fără avertizare sau cauză, apare o senzație de „ne-separare", *o experiență a unității cu totul.* De obicei, se simte pentru o fracțiune de secundă, iar apoi lucrurile revin la „normal" – dar este o experiență pe care, cine o trăiește, nu o uită niciodată.

Ce ar trebui să facem, dacă se întâmplă acest lucru?

Orice ați face, n-o ignorați. Pentru mulți oameni, sensul ei este, deseori, pierdut sau ignorat. Dacă aveți, sau ați avut, o asemenea experiență, vă puteți întoarce la ea în memorie și puteți re-capta mult din sentimentul care a fost trăit atunci. Îl puteți folosi ca pe un punct de pornire – o trambulină pentru experiențe mai extinse.

Există oameni care sunt capabili să intre în această experiență a Unității la dorință și care rămân în ea perioade extinse de timp. Unii rămân în ea tot restul vieții lor. Este, pur și simplu, o problemă de focalizare, sau de centrare a întregii prezențe.

„Centrare a întregii prezențe"?

Ei, ne lovim iar de problema cuvintelor. Este foarte dificil să descrii anumite experiențe datorită limitării cuvintelor. De aceea te-am încurajat să-ți formezi imagini, de câte ori a fost posibil. Chiar dacă imaginile din mintea ta sunt metafore, ele vor putea, deseori, să-ți dea sentimentul de a „ști", mai mult decât o pot face cuvintele.

Prin „centrare a întregii prezențe", înțeleg acele ocazii când ești cu totul prezent în momentul care apare, *chiar acum*, în viața ta; atunci când nicio singură parte din corpul, mintea sau spiritul tău nu e „în altă parte". Este un lucru rar

pentru cei mai mulți oameni – dar poate să apară, iar cei cu voință adevărată o pot face să apară, în mod regulat.

Poți, prin voință, să-ți îndepărtezi mintea de la orice altceva și să o aduci în acest moment de acum. Unii numesc această experiență a fi „centrat" sau total „prezent".

Ram Dass a scris o carte despre asta, numită *„Fii Aici Acum"*. De asemenea, mai este și lucrarea mai recentă a lui Eckhart Tolle, *Puterea Momentului de Acum*.

Un mod de a obține această stare de a fi este să te uiți în propriii tăi ochi, într-o oglindă. Este un instrument deconcertant de simplu și incredibil de puternic.

Secretul este să nu-ți abați privirea, în cazul în care acest exercițiu de privire profundă devine supărător. Dacă îți poți menține privirea mai mult decât până numeri la zece, vei începe să simți o asemenea compasiune și iubire pentru tine însuți, încât aproape că nu vei ști ce să faci cu acel sentiment. E posibil să-ți fie foarte greu să accepți acest sentiment, dacă nu ești obișnuit să te iubești pe tine însuți – și, din păcate, cei mai mulți oameni, nu sunt obișnuiți să se iubească. Trebuie doar să simți acel sentiment și să-l accepți.

Continuă să privești din ce în ce mai profund în propriii tăi ochi. Dacă folosești o oglindă pe care o ții în mână, poți să stai așezat, în timp ce faci aceasta. Acum, dintr-o dată, după ce ai privit adânc în propriii tăi ochi cât de mult ai putut, pur și simplu, închide rapid ochii și trăiește sentimentul care apare. Foarte des te vei simți contopit cu Esența. Aceasta poate dura doar un moment – sau tot restul zilei.

Dacă ai un partener de viață sau un prieten de care te simți apropiat, poți încerca și o variantă a acestui proces, uitându-te adânc în ochii celuilalt. Nu-ți abate privirea, chiar și dacă această privire profundă începe să devină obo-

sitoare. Disconfortul va trece curând, topindu-se într-o blândețe și într-o strălucire interioară, pe măsură ce te simți fuzionând cu Sinele celuilalt.

Ceea ce vezi, atunci când privești adânc în ochii tăi sau ai altuia, este sufletul. Ochii sunt ferestrele sufletului.

Mai devreme, poate îți amintești, am spus că dacă privești în ochii altcuiva, sau în propriii tăi ochi, și te aștepți să-L vezi acolo pe Dumnezeu, *Îl vei vedea.* Dacă nu, nu. În orice caz, *vei deveni* total prezent. A deveni prezent total în Aici și Acum este un mod foarte eficient de a înlătura distragerile și evadările minții alunecoase și de a te aduce pe tine însuți într-o experiență mult mai înaltă a vieții pe care o trăiești.

Nu poți privi în ochii oricărei creaturi vii, fără să devii total prezent. Aceasta include câinele tău, pisica ta, chiar și un animal sălbatic. Oprește-te în drumurile tale și fixează ochii unui animal neîmblânzit – un leu, un tigru sau un urs – și vezi dacă nu te simți total prezent. În momentul când devii total prezent – în acest mod – cu o altă ființă vie, se poate foarte bine să începi să o iubești. Oamenii se îndrăgostesc de animalele lor de companie, iar sentimentul este foarte real.

În special, este dificil să privești o altă ființă umană în ochi, pentru orice interval de timp, fără să începi să te îndrăgostești. Din acest motiv oamenii își feresc privirea atât de repede. Nu îndrăznesc să se uite în ochii celuilalt prea mult. Iubirea care ar urma, i-ar copleși. Totuși, ei sunt copleșiți, pentru că nu știu ce să facă cu acea iubire. În momentul în care te predai iubirii și îi permiți să te conducă exact acolo unde sufletul tău vrea să meargă, nu vei avea nicio dificultate. Toată lupta va înceta și vei cunoaște Unimea.

Aceasta are loc în Momentul Fuziunii. Ea apare în momentul Totalei Imersiuni în Esență. Este un mod foarte vindecător de a începe o zi – sau de a o încheia.

Sau de a încheia o *viață,* s-ar părea. Adică Tu spui, nu-i așa, că unii oameni pot trăi această fuziune, această topire în unitate, în timpul vieții lor fizice, dar *toți oamenii* o trăiesc în momentul morții lor? Am înțeles corect?

Ai înțeles foarte corect. Nimeni nu este exclus, nimeni nu este descalificat, nimeni nu este lăsat în urmă.

Dar cei care nu cred că va fi așa?

Nu credința este cea care îți creează experiența, după al doilea stadiu al morții.

Dar ce?

Dorința.

Uau!

Uau, uau, de trei ori uau!

Cele trei stadii ale morții sunt făcute să te treacă – blând și cât de rapid vrei tu să treci – prin procesul reidentificării. În al doilea stadiu al morții, încă te mai identifici cu mintea, astfel încât experiența ta este dictată de ceea ce este ÎN mintea ta. Credințele îți creează experiența.

Odată ce lași să cadă această identitate, experiența nu mai este creată de ceea ce crezi, ci de ceea ce dorești. Acesta este începutul experienței tale numite „rai". Poți experimenta aceste trei stadii ale morții, pe care le-am descris de câteva ori până acum, chiar și când ești în viață.

Stai puțin. Știu că ai spus că aș putea trăi Momentul Fuziunii în timp ce sunt în viață, dar n-am auzit să fi spus *asta,* adică să pot experimenta cele trei stadii ale morții, în timpul vieții.

Vorbim despre același lucru. Vorbim despre moarte și despre ideea de separare. Aceasta este ceea ce apare în momentul morții tale fizice – și poate să apară oricând.

Cele trei stadii ale morții sunt, pur și simplu, cei Trei Pași ai Reidentificării. Aceștia sunt:

1. Eliberarea de identificarea cu corpul.
2. Eliberarea de identificarea cu mintea.
3. Eliberarea de identificarea cu sufletul.

Dar dacă nu ne identificăm cu niciunul dintre aceste aspecte ale noastre, atunci *cu ce* ne identificăm?

Cu nimic.

Cu nimic? Nu ne identificăm *chiar cu nimic?*

Cu nimic anume.

Imediat cum te gândești că ești ceva, sau că NU ești ceva, atunci începi să te imaginezi ca fiind limitat. Însă Esența nu este limitată în niciun fel. În Momentul Fuziunii, te identifici cu Totul – ceea ce înseamnă că nu te identifici cu nimic, în special. Cu absolut nimic.

Buddha a înțeles acest lucru perfect și l-a realizat. Mulți maeștri l-au realizat. Cei mai mulți oameni nu realizează acest lucru în timpul vieții lor. Dar toate sufletele îl realizează la moartea lor. Pentru aceasta este moartea.

Deci, nu este ceva ce *s-ar putea* întâmpla, ci este ceva *ce se li întâmplă* tuturor, atunci când își părăsesc corpul.

Da. Iar în al treilea stadiu al morții întâlnești splendida perfecțiune a ceea ce ești, văzută prin ochii lui Dumnezeu.

Sună atât de minunat. Da ... atât minunat.

Încă nu ai văzut nimic. Această fuziune cu Esența, nu este sfârșitul. De fapt, este chiar opusul. Este începutul.

Nu este niciun fel de suferință
în Viața de Dincolo.

Poți rămâne contopit cu Esența cât de mult dorești, dar, așa cum am explicat, nu vei dori să rămâi pentru totdeauna, pentru că ți-ai pierde capacitatea de a cunoaște extazul experienței.

Saltul energetic uriaș, pe care îl vei trăi în timpul Imersiunii Totale, te va propulsa înapoi, în afara Esenței, reînnoit și re-creat, sub forma identității pe care ți-o amintești, și stând în Miezul Ființei Tale.

Camera, miezul *Mărtocalei,* dacă rămânem în metafora ta.

Da.

Imaginează-ți acum o cameră mare, unde porțiunile de frescă, pe care le-ai privit atunci când veneai pe Coridorul Timpului, sunt agățate pe pereți. Nu este prezentă toată fresca, ci numai părți din ea, doar secțiuni din imaginea de ansamblu, pe care tu te-ai focalizat, pe măsură ce treceai prin Coridor.

Aceste imagini sunt agățate acum pe pereți ca o expoziție de artă, iar tu treci prin această „galerie de artă" încet, examinând picturile, una câte una.

Când explorezi profund aceste imagini, trăieşti tot ceea ce se petrece acolo. Nu doar ceea ce se petrece cu tine, ci şi ceea ce se petrece cu *toţi ceilalţi din pictură*.

Aceste părţi din frescă reprezintă fiecare dintre momentele vieţii tale şi acum, examinându-le, ai pentru prima oară o *imagine completă* a tot ceea ce se petrece în fiecare clipă.

Deseori, aceasta nu este ceea ce ai crezut tu că se întâmplă, dar întotdeauna este mai mult decât ţi-ai imaginat.

Ei, iată-ne, din nou, aici. Este o coincidenţă faptul că, exact când are loc această conversaţie, am întâlnit o femeie – la o întâlnire de spiritualitate pe care o facilitam în Bristol, Anglia – care mi-a povestit ceva cu rezonanţă în „metafora" ta?

Cu greu mi-a venit să cred ceea ce îmi povestea, eu ştiind deja ceea ce tu tocmai mi-ai spus aici! Era ca şi cum cineva – un înger sau cam aşa ceva – îmi trimitea o confirmare fizică, din „lumea reală", a ceea ce primisem în acest dialog neobişnuit, pe care îl avem noi aici.

Am fost atât de surprins de ceea ce mi-a spus această femeie, ca şi de întreaga coincidenţă, încât am rugat-o să-mi trimită totul într-o scrisoare. Este o poveste fascinantă a experienţei din preajma morţii, a lui Elizabeth Everitt, din Marea Britanie.

Iată ce mi-a scris:

Dragă Neale,

Ţi-am promis la weekend-ul din Bristol că îţi voi scrie povestea mea, aşa că, iat-o aici. Te-ai aşezat confortabil?

Aveam douăzeci şi cinci de ani şi, pentru prima dată în viaţa mea tumultuoasă, m-am simţit, cu adevărat, binecuvântată şi mulţumită. Întâlnisem bărbatul viselor mele (după ce sărutasem mult prea mulţi broscoi) şi acum eram însărcinată în şapte luni şi jumătate cu fiica noastră, dorită din toată inima. Am contractat o afecţiune asemănătoare cu gripa şi am fost spitalizată.

Am realizat rapid că aveam vărsat de vânt şi am fost îngrozită, pentru că, ironia sorţii, lucrasem în acel spital ca moaşă şi am văzut ultimele trei cazuri similare sfârşind la terapie intensivă. Ştiam ce tratament era necesar şi ştiam că aveam nevoie de el, ACUM.

În ciuda faptului că eram extrem de săracă, am încercat să am grijă singură de mine şi să-i conving pe colegii neinteresaţi să mă ia în serios, dar, ca într-o comedie neagră a erorilor, ei au amânat, n-au crezut, au diagnosticat greşit, m-au neglijat şi m-au supradozat, astfel că au permis bolii să se răspândească şi să-mi infecteze plămânii.

Mereu vigilenţi şi buni observatori, colegii mei s-au gândit că ar fi util să-mi verifice nivelul de oxigen – după ce mă învineţisem – şi au rămas şocaţi, atunci când oximetrul anunţa nivelul de 64%. Tot iadul se dezlănţuise şi nimeni nu putea înţelege de ce nu eram deja moartă.

M-au purtat prin spital spre sala de operaţii, în timp ce un coleg anestezist îmi şoptea grav în ureche: „Raportul de gaze din sângele tău este dezastruos. Va trebui să grăbim naşterea, ca să îţi salvăm viaţa. Înţelegi ce-ţi spun?" Aparent, n-am spus nimic, dar îmi amintesc clar că am ţipat (evident că doar în mintea mea): „Bineînţeles că ştiu ce-mi spui. V-am spus asta acum o săptămână, adunătură de idioţi incompetenţi!"

În câteva secunde, cel puţin zece colegi de muncă s-au năpustit asupra mea. Au tras, au pocnit, au tăiat şi-au sfâşiat, într-o pregătire nebună pentru o cezariană de urgenţă. N-am mai simţit niciodată până atunci o asemenea teroare cumplită şi, deopotrivă, convingerea că „până aici mi-a fost". Instinctul de conservare era atât de acut, încât aproape că nu mi-a păsat când ei n-au putut prinde pulsul copilului. „Dar eu?! Mor, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog, ajutaţi-mă!" Am ţipat iar şi iar – dar, se pare, că doar în mintea mea.

Anestezistul, vizibil agitat, s-a aplecat asupra mea şi mi-a şoptit cu compasiune: „Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te, vei adormi într-un minut" şi apoi, în timp ce eu vărsam lacrimi de disperare, a continuat „şi-ai putea să te opreşti din plâns, membranele mucoase îţi sunt destul de inflamate, nu este nevoie să faci intubarea şi mai grea!" Întrucât îmi administrase anestezicul, a presupus că acesta deja îşi făcuse efectul, aşa că i-a anunţat pe toţi că, în ciuda aparenţelor, nu era nicio grabă, pentru că medicul chirurg „încă mai mânca un sandwich ..."

Distrusă, terorizată, disperată şi singură, am fost învinsă de anestezic, dar nu înainte să mă gândesc că voi muri şi că nimănui nu-i va păsa.

Mi-am revenit (deşi se pare că nu), la scurt timp după operaţie, ca să mă văd „stabilizată" la terapie intensivă. Erau mai mulţi care îşi făceau de lucru, cu îngrijorare, în jurul meu, dar parcă toţi se găseau în afara razei mele vizuale – cu excepţia uneia singure, care stătea în stânga mea şi care era îmbrăcată într-o uniformă albă, apretată, uşor demodată. Ea mi-a zâmbit şi mi-a vorbit cu o voce blândă, încrezătoare: „Acum, trebuie să-i laşi pe aceşti oameni să-şi vadă de treabă. Totul este în regulă. Ei ştiu ce trebuie să facă. Eşti în siguranţă cu mine. Dormi."

Uşurată că am trecut cu bine prin operaţie şi liniştită de calmul ei implacabil, mi-am dat voie să „adorm" la loc. Aproape imediat m-am simţit atrasă într-o senzaţie ca de vârtej. Ce Dumnezeu era asta? În timp ce mă învârteam prin el, eram asaltată de zeci de flash-uri bruşte de experienţe. Fiecare flash îşi oprea cursa parcă pentru o secundă, dar, în acelaşi timp, şi pentru o viaţă întreagă. Într-un flash eram înjunghiată, în altul dădeam peste un câine, iar în altul alergam ca să mă salvez, pe un câmp mlăştinos, inhalând un gaz iritant, care îmi ardea plămânii – pe toate le constientizam, dar mă şi mă făceau să simt cum fiecare moleculă a corpului meu fizic era distrusă ca de o explozie.

Aceste flash-uri nu erau prezentate doar ca imagini, ci erau şi retrăite. Puteam să gust, să aud, să miros şi să văd totul. Nu aveam nicio amintire conştientă a vreunuia dintre ele şi totuşi, ştiam cu siguranţă că fiecare dintre aceste evenimente mi se întâmplase, cumva, cândva, mie însămi.

(Stai puţin. Trebuie să întrerup aici. Nu mi-ai spus tu ceva despre asta, mai devreme în această conversaţie? Când te-am întrebat ce se întâmplă când moare o persoană, nu ai spus ceva despre asta?

Ba da. Am spus că, dacă mori şi dacă tu crezi în reîncarnare, poţi trăi momente din vieţi anterioare, despre care nu-ţi aminteşti nimic, în mod conştient.

Ştiam eu. Deci, asta este, cum s-ar zice „la fix".

Cu o excepţie. Nu există suferinţă, de niciun fel, în Viaţa de Dincolo.

Hmmm ...!

Elizabeth a trăit o parte din această experienţă de „partea asta" a morţii, iar o altă parte a ei, de cealaltă parte a morţii. Ea a fost, într-adevăr, între două lumi. Dacă, în timpul acestei prime părţi a experienţei sale, ar fi fost cu totul în Viaţa de Dincolo, nu ar fi simţit nicio durere, frică sau suferinţă.

Bine, să ne întoarcem la povestirea lui Elizabeth.)

Caruselul s-a învârtit mai departe şi, apoi, la fel de brusc cum a început, s-a şi oprit. Toate senzaţiile au dispărut, nu mai era, literalmente, nimic. Întuneric. Iniţial, am fost uşurată. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!, am strigat. Frica a dispărut şi am început să evaluez împrejurimile. Negru. Nimic. Am aşteptat. Nimic. Am fluierat, am ezitat şi am mormăit în mintea mea. Nimic. Panica a început să se strecoare şi m-am întrebat: „O,

Doamne. Sunt moartă? Asta e tot? Pe bune, după toate astea, o eternitate în care nu e nimic, în afară de mine?"

Panica era în creştere. Tot nimic. Creştea panica şi furia. „Cum, nicio lumină strălucitoare, niciun ghid care să-mi uşureze tranziţia? Unde-i tatăl meu? Cel puţin atât putea să facă, să apară! Haide. NU. Ajutor. Vă rog. Ce-am făcut? Sunt moartă? Unde sunt toţi? O, Doamne, nu, te rog! Vreau să-mi văd copilul. Ce e cu copilul meu? A murit? TE ROG. Te implor, nu vreau să mor."

Nimic. În sfârşit, am tăcut şi am rămas într-un calm indiferent.

„Ce te face să crezi că eşti moartă?"

Mi-am ciulit urechile inconştiente. Mi-am adunat sinele inconştient. Stai, am recunoscut vocea infirmierei de lângă patul meu. „Doamne ajută, unde-ai fost? Unde sunt? Cum ies de-aici?"

„Ce te face să crezi că eşti moartă?"

„Da, da. Bine. Am înţeles. Nu sunt moartă, pentru că te pot auzi. Oare am vreo reacţie ciudată de la anestezic?"

Suspin dramatic ... „CE TE FACE SĂ CREZI CĂ EŞTI MOARTĂ?"

„Bineeee. Asta-i ciudat. Cine eşti şi de ce continui să mă întrebi asta?"

„Tu *m-ai întrebat* pe mine. *Acum spune-mi*, ce te ..."

Astfel a început o discuţie istovitoare, care părea că a durat zile întregi. Pe măsură ce subliniam şi aiuram despre cât de incorect, injust şi crud era că mă găseam acolo, oriunde ar fi fost acel „acolo", ea îmi contrazicea fiecare argument. Mi-a pus în discuţie dreptul de a trăi, întrebând cu ce sunt eu mai specială decât oricine altcineva. Ardeam de furie, pentru că, pur şi simplu, nu puteam trece de această nebună obtuză.

Atunci au început benzile animate. Ştii, exact ca o carte cu omuleţi stilizaţi, pe care îi desenezi în cadre secvenţiale şi apoi le răsfoieşti repede, pentru a le anima. Cum a început, am

recunoscut personajele din film. Aceasta era viaţa mea. „Aaa ... ha!" am rânjit, „uite bătrânul castan. Trebuie că sunt moartă, dacă îmi trece viaţa prin faţa ochilor". Niciun răspuns, doar suspinul adânc şi ... altă lovitură!

Eram lovită până în adâncul sufletului, pe măsură ce simţeam întregul impact al fiecărui cadru. Ele au trecut într-o clipă şi totuşi, jur că am simţit întreaga forţă a fiecărui moment, nu doar ca şi cum l-aş fi retrăit, ci ca şi cum fiecare suflet implicat l-ar fi retrăit prin mine.

Toate acestea nu ar fi format albumul momentelor din viaţa mea, pe care le-aş fi adunat, dacă aş fi urmat un gând conştient. Erau foarte puţine evenimente excepţionale, uşor de reamintit. Aici nu era autobiografia mea în imagini fine. Mai tot timpul, imaginile s-au succedat în ordinea datelor, de la naştere încolo, dar au fost şi momente când evenimentele erau conectate într-un fel, iar apoi imaginile alunecau înainte şi înapoi în timp, dându-mi înţelegerea deplină a consecinţelor oricăror gânduri, acţiuni sau fapte care ar fi putut apărea.

Erau reamintiri din întregul spectru al emoţiilor, ceea ce acum le-aş recunoaşte ca pe momente când aş fi avut ocazia să arăt sau să mi se arate aspecte ale Divinităţii. Am înţeles că, de cele mai multe ori, nu momentele foarte dramatice din viaţa mea au avut cel mai mare impact. Efectul evenimentelor care nu păreau deloc remarcabile a lăsat urme semnificative prin timp. De la durerea şi suferinţa pe care le-a provocat un comentariu răutăcios obişnuit, până la bucuria dezlănţuită de reuşita de a fi mers pe bicicletă, pentru prima oară fără roţile de stabilizare.

Îmi amintesc emoţia şi adevărul fiecărui cadru, ca şi cum ar fi imprimat în mine, dar mă lupt să-mi amintesc, cât de cât clar, specificul evenimentelor legate de el. Este ca şi cum evenimentele fizice şi-ar fi pierdut semnificaţia, odată ce valoarea lor a fost înţeleasă.

După cum îmi amintesc acum, nu m-am simţit niciodată judecată şi nici nu m-am judecat singură – ci, pur şi simplu, am înţeles că mi-am văzut adevăratul sine. Când banda desenată s-a terminat, eram de-a dreptul epuizată. Încă mă agăţam de ideea că trebuia să câştig disputa, că trebuia să-mi dovedesc dreptul de a trăi, dar banda îmi luase aproape tot vântul din pânze şi nu-mi mai rămăsese decât o dorinţă disperată de a-mi ţine copilul în braţe şi de a fi cu cei dragi. Chiar şi acea dorinţă arzătoare era, cumva, atenuată de rezultatul revederii vieţii. Am încercat să protestez, dar nu o făceam cu toată inima. Fiecare afirmaţie sau întrebare era egalată de un răspuns perfect. Până la urmă, am murmurat: „Ştii ce? Ai câştigat. Nu mai pot să lupt. Nu mai am nimic de oferit. Mă dau bătută."

Înainte chiar de a fi gândit cuvintele, am simţit imediat o uşurare. Vindecarea, despre care credeam, cu amărăciune, că era fără succes, mi-a inundat existenţa şi, pur şi simplu, m-a învăluit într-un tampon de susţinere necondiţionată. Era hrănitor, reconfortant şi energizant, era ca şi cum toate acele suflete minunate se aflau acolo cu mine, ţinând însăşi existenţa mea în braţele lor şi apărând-o.

Brusc, am fost răpită din acel loc minunat, şi dusă într-o experienţă fenomenală. Nu am idee cum, dar m-am văzut zburând deasupra unui peisaj de munţi acoperiţi de zăpadă, lacuri mari, păduri şi păşuni. Am zburat peste un trib de indieni americani, care nu semănau cu nimic din ceea ce ştiam sau văzusem despre ei. Am văzut o mamă care îşi privea copiii cu o mândrie atât de senină, încât mă copleşea, iar apoi am zburat peste ei, spre vârful unui munte impozant, din depărtare.

Chiar în vârf, am ajuns faţă în faţă cu ceea ce am presupus că ar fi un ghid. Era o căpetenie de indieni şi, când am privit faţa lui brăzdată, am fost captivată de ochii săi, în care mi s-a dizolvat orice urmă de disperare care mai rămăsese. Am simţit

cu fiecare fibră a fiinţei mele că el m-a ajutat să înţeleg un adevăr extrem de profund, dar tot ceea ce îmi amintesc conştient este că mi-a spus: „Trebuie să ai răbdare, veţi fi trei".

Într-o clipă am adormit şi se pare că m-am trezit instantaneu la terapie intensivă şi apoi a început partea cea mai grea!

Mi s-a spus că am fost inconştientă nouă zile, într-o stare de comă pe jumătate naturală, pe jumătate indusă de medicaţie. Două dintre infirmiere mi-au spus că am intrat în stop respirator de două ori şi în acele momente am avut nevoie de întreaga susţinere a ventilatorului. Totuşi, cea mai interesantă perioadă pentru mine au fost cele aproximativ şase ore în care inima mea a fost blocată într-un ritm disfuncţional, neaşteptat, numit fibrilaţie atrială. În acel interval, inima îmi bătea atât de rapid, încât parcă ar fi fluturat, exact ca şi cartea mea cu benzi desenate.

Această „fluturare" nu a înrăutăţit, dar nici nu a îmbunătăţit condiţia mea fizică şi nici nu a răspuns la vreo medicaţie administrată pentru a o rezolva.

Spre marea surpriză a doctorilor, fibrilaţia s-a rezolvat, brusc şi aparent inexplicabil, de la sine. În acel moment, o doctoriţă şi-a amintit de un caz anterior pe care îl rezolvase şi a început un tratament care, fără îndoială, mi-a salvat viaţa. Cred că, odată ce „am renunţat" şi vindecarea m-a inundat, corpul meu şi-a permis lui însuşi să răspundă şi, astfel, le-au fost furnizate medicilor informaţii vitale.

Mintea, corpul şi sufletul s-au realiniat, exact cum a promis căpetenia – „Trebuie să ai răbdare, veţi fi trei".

Fiica mea, Lilie, este bine şi foarte vioaie, o forţă a naturii, iar eu am urmărit un program TV şi am văzut exact peisajul peste care am zburat. M-am interesat unde a fost filmat, astfel că vom face o vizită acolo în august. Am descoperit multe detalii despre acea zonă, care mă fac să cred că acolo sunt oamenii şi resurse ce mă vor ajuta să-mi continui procesul de vindecare.

Momentele individuale din viața ta sunt ceea ce ai folosit pentru a-ți crea experiența Sinelui.

31

Nu-i așa că-i fascinant? Cât de aproape este experiența lui Elizabeth de ceea ce se petrece, de fapt, după moarte?

ESTE ceea ce i s-a petrecut ei, pe măsură ce a înaintat din ce în ce mai adânc în pasajul dintre viața fizică și tărâmul spiritual. Așa cum am mai vorbit în conversația noastră, experiența e diferită pentru fiecare în multe privințe și există unele lucruri ce apar în fiecare caz. „Revizuirea vieții" este unul dintre ele.

Dar acea revizuire a vieții sună ca și cum ar putea fi dureroasă. Adică, unele momente din viața mea pot fi neplăcute – fie din cauza a ceva ce am trăit eu, fie din cauza a ceea ce am făcut pe alții să trăiască, după cum îmi dau seama acum.

Nu există deloc durere sau disconfort.

A, așa e. Am uitat.

Amintește-ți că, în al doilea stadiu al morții, ai renunțat la simțul identității personale odată cu mintea ta și cu gândurile pe care le-ai avut despre tine. În al treilea stadiu, ai fuzionat cu Unimea.

Iar în Momentul Fuziunii m-am despărțit de ultima senzație de identificare personală cu aspectul individual de a fi, pe care l-am numit „eu". Am stat deoparte de „mine" și m-am văzut pe „mine" clar, dar fără să mă identific, la nivel emoțional, cu ființa pe care o vedeam.

Bine. Ai înțeles.

Acum ne întoarcem la metafora noastră. Ești în al treilea stadiu al morții, ai trecut prin Momentul Fuziunii și, în timp ce trăiești în totalitate experiența Miezului Ființei Tale, vezi tot ceea ce este în „galeria de artă", toate experiențele vieții tale, pe care le poți privi obiectiv, ca și cum ai răsfoi un album sau ai privi un film, sau ai studia o excelentă operă de artă – ceea ce, de fapt, este absolut fiecare experiență. Studiezi fiecare moment, până când simți că l-ai înțeles, apoi treci la următoarea imagine, la următorul moment, la următoarea „pictură".

În acest fel, treci prin și în jurul întregii galerii; te asiguri că ai văzut întreaga colecție. Fiecare moment este important pentru tine, deoarece, pe măsură ce îți examinezi momentele individuale ale vieții, realizezi că acele momente sunt ceea ce ai folosit pentru a crea experiența de Sine – și, curând, te vei decide cum dorești să-ți re-creezi Sinele din nou.

Bine, stai puțin. Sunt derutat într-o privință. Știu că toate acestea sunt o metaforă și nu „cum este de fapt" ...

... a descrie „cum este de fapt", fără a folosi metafora, ar face ca aceasta să fie aproape imposibil de înțeles.

Înțeleg! Dar, chiar știind că este o metaforă, trebuie să o analizez puțin. Un lucru nu-mi este clar. Credeam că mi-am „recâștigat" identitatea, atunci când am ieșit din Esență, când s-a încheiat „întâlnirea mea cu Dumnezeu". Altfel, cum aș ști „cine sunt eu"?

Știi.

Atunci cum se face că pot trece prin această „revedere a vieții" – adică mă pot uita la toate aceste imagini ale momentelor vieții mele abia încheiate – și să nu simt nimic? Îmi pare rău s-o spun, dar am făcut unele lucruri urâte. Este adevărat, sunt și câteva lucruri frumoase. Cum se face că, dacă mi-am recâștigat identitatea pe care am abandonat-o în primele stadii ale morții, nu am niciun sentiment de tristețe, de fericire, sau de suferință în legătură cu aceste lucruri?

Când „întâlnirea ta cu Dumnezeu" s-a încheiat, este adevărat că îți recapeți conștiința identității tale limitate, pe care ai avut-o în ultima viață, dar nu te *muți înapoi în acea identitate*, ci îți simți Sinele ca fiind mult mai mare decât această identitate, mult mai nelimitat.

Lasă-mă să văd dacă pot contura singur o analogie , doar ca să-mi dau seama dacă am înțeles cu adevărat asta.

Spune.

Am petrecut mulți ani în teatru, profesând în șase state atât în teatru popular, cât și în teatru profesionist. Deci, iată cum îmi dau, dintr-o dată, seama că gândesc, legat de ceea ce-mi spui ...

Ar fi ca și cum aș ieși de pe scenă – după ce am interpretat un rol pentru care aveam foarte puține abilități sau pricepere – apoi mi-aș scoate costumul, m-aș schimba în hainele mele de stradă și aș ieși din teatru, în lume, ca o ființă total competentă și puternică.

Pe fațada teatrului este un ecran pe care trec imagini și poze cu mine, în multe dintre scenele-cheie din spectacol. Mă văd în aceste imagini, în care mă strâmb sau zâmbesc, plâng sau strig cu o mânie teribilă, dar, desigur, nu am nicio reacție internă sau emoțională la vreuna dintre ele. Știu că nu sunt eu – că eu doar stau acolo și mă uit la aceste fotografii – dar atunci când eram înăuntru, pe scenă, suferința, durerea și bucuria pe care le-am arătat, nu numai

că au fost simțite de public ca fiind foarte reale ... dar *chiar și eu le-am simțit ca fiind reale.* Cât de bun actor sunt!

Totuși, privind acum aceste fotografii, îmi dau seama că aș fi putut juca unele scene chiar mai bine – sau că le-aș fi putut schimba pe unele dintre ele, cu totul. Așa că, îmi promit să fac acest lucru la următoarea apariție pe scenă. Apoi plec pe drumul meu. Prima oprire: biblioteca. Vreau să aflu mai multe despre acest personaj pe care îl joc!

Bravo! Este o analogie foarte bună! Este foarte aproape de ceea ce trăiești ca experiență, pe măsură ce treci prin Miezul Ființei Tale și revezi „galeria de artă", cu momente din viața ta. Iar când pleci din Miezul Ființei Tale, într-un fel CHIAR „mergi la bibliotecă pentru a afla mai multe despre personajul tău".

Dar, te rog, spune-mi din nou, de ce aș face-o? De ce aș părăsi vreodată Miezul? O parte din mine încă se mai întreabă – chiar și după această explicație – de ce părăsesc, *de ce aș părăsi* vreodată Esența? De ce *n-aș rămâne* scufundat în ea pentru totdeauna? Nu ar fi acela „raiul"?

Este în natura Vieții să se exprime pe sine. Asta face Viața. Nu poate să *nu* facă asta, pentru că, altfel, n-ar mai fi. Acum schimbă cuvântul „viață" din frazele de mai sus. Observă că „viață" poate fi numită și „Dumnezeu", „Ceea Ce Este", „Esența" – sau oricum ai dori s-o numești. Indiferent ce cuvânt folosești, vorbești tot despre Viață.

În procesul expresiei de sine, Viața, *literalmente,* se „exprimă" pe Sine. Adică, *se împinge* pe Sine în afară DIN Ea Însăși, ca să se poată Cunoaște pe Sine, prin Propria Sa Experiență.

Cam multă analiză aici. Este mult de digerat.

Ia-o încet. Ia-o uşor. Ia în considerare fiecare gând, fiecare concept:

1. **În procesul expresiei de sine, Viaţa *literalmente* se „exprimă" pe Sine.**
2. **A „exprima", înseamnă a „împinge în afară". Viaţa se împinge *pe Sine afară* din Ea însăşi.**
3. **Într-un fel, ea se naşte PE Sine, ca un aspect AL Său.**
4. **Face aceasta, pentru a se putea Cunoaşte pe Sine, prin Propria Sa Experienţă.**

Asta înseamnă, de fapt, a fi născut din nou.

Exact asta înseamnă.

Mă „nasc din nou" şi plec din Miez, astfel încât să pot - cu cuvintele tale - „să ajung să Cunosc mai bine" ceea ce am întâlnit în Miez ca fiind „real", privit prin perspectiva distanţei.

Ei bine, ai prins imaginea perfect. În asta constă procesul morţii şi al naşterii. Te mişti mereu spre şi dinspre Miezul Fiinţei Tale, pentru a putea Cunoaşte şi Trăi experienţa Totalităţii, ca pe o expresie singulară şi distinctă a Sa Însăşi. Asta pentru că, atunci când Totalitatea ESTE Totalitate, ea trăieşte numai Totalitatea şi niciuna dintre părţile sale componente.

Dar dacă nu pot fi cu nimic mai bun decât tocmai am fost? Dacă am trăit experienţa măiestriei totale, în viaţa pe care tocmai am trăit-o? Atunci ce se va întâmpla? Se va închide ciclul?

Nu. Pur şi simplu, vei redefini „starea de maestru".

Voi ridica ştacheta.

Da.

Astfel încât jocul să continue. Astfel încât procesul să meargă mai departe.

Da. Natura şi dorinţa Vieţii este de a produce mai multă Viaţă şi de a o produce mai abundent.

Totul creşte - şi nu există un sfârşit al evoluţiei.

Aminteşte-ţi întotdeauna asta, pentru că este ...

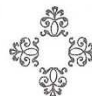
A CINCISPREZECEA REAMINTIRE
Nu există un sfârşit al evoluţiei.

Ţi-am descris deja ciclul vieţii eterne. Deoarece tu cauţi să te re-creezi pe tine însuţi, încă o dată, aşa cum face Viaţa, vei trece în tărâmul spiritual, unde vei ajunge să înţelegi mai mult din Cine Eşti Tu şi ce alegi să fii, apoi te vei întoarce în Miezul Fiinţei Tale, după care înapoi în lumea fizică, trecând prin acelaşi Coridor al Timpului, în alt fel, sau prin cu totul alt Coridor, astfel încât să poţi Cunoaşte, prin Experienţa Ta, cum este să fii cine ai ales să fii.

Dar cum voi ajunge să ştiu cine vreau să fiu? Nu înţeleg asta. Când aleg acest aspect?

Îl vei alege, atunci când vei răspunde la Sfânta Întrebare.

Aaa, *în sfârşit!*

Aproape nicio persoană care moare, nu moare pentru prima dată.

32

Am aşteptat şi am tot aşteptat. Aşa că, spune-mi, înainte să-mi pierd răbdarea. Care este Sfânta Întrebare?

La sfârşitul vieţii tale, în ceea ce am descris ca fiind stadiul trei al morţii, ţi se va cere să răspunzi la o întrebare extraordinară. Aceasta va fi cea mai importantă întrebare care ţi se va pune vreodată, iar răspunsul tău va fi cea mai importantă declaraţie pe care ai făcut-o vreodată şi cel mai mare Moment de Liberă Alegere, pe care ţi l-ai putea imagina.

Este atât de importantă, încât toţi îngerii din cer se vor opri ca să asculte ceea ce ai tu de spus. Este atât de importantă, încât toţi cei dragi se vor aduna în jurul tău, ca să audă. Este atât de importantă, încât Dumnezeu Însuşi va fi prezent, atunci când va fi rostită întrebarea. De fapt, Ea va fi cea care va întreba.

Care este întrebarea?

„Vrei să rămâi?"

Poftim? Voi fi întrebat dacă vreau să „rămân"? Să rămân unde? Vrei să zici, *să rămân mort?*

Da. În termeni umani, în limbajul tău, da. Aceasta va fi întrebarea.

Vrei să spui că am de ales în această privinţă?

Ai de ales în orice privinţă.

Asta spun de la începutul conversaţiei noastre. Acum suntem la sfârşitul unui dialog de zece ani - şi tu tot mai întrebi.

Păi, ştiu că pot alege orice în ceea ce priveşte viaţa mea, doar că nu ştiam că pot alege şi în ceea ce priveşte moartea. Vrei să spui că, dacă nu vreau să rămân mort, nu sunt obligat să o fac?

Exact asta îţi spun.

Asta ... asta nu este posibil. Asta nu ... asta contrazice tot ceea ce am auzit până acum. Nu înţeleg. În momentul morţii, ni se dă de ales să „mergem mai departe, sau să mergem înapoi"?

Da. Exact aceasta e alegerea care ţi se oferă. Deci, iată ...

A ŞAISPREZECEA REAMINTIRE
Moartea este reversibilă.

Mă simt ca într-un roller-coaster. Tot ceea ce pot să fac este doar să mă ţin cât pot de bine. Ce încerci să-mi spui aici?

Orice om care „moare" poate să decidă cum doreşte să continue să trăiască - şi unde.

Ce mod interesant de a pune problema?

Este *singurul* mod în care poate fi pusă, pentru că exact aşa este. Aminteşte-ţi, a Şaptea Reamintire este că „Moartea nu există".

Nu există.

Când o persoană face ceea ce tu numeşti „a muri", acelei persoane i se oferă întotdeauna o alegere: Vrei să trăieşti experienţa că viaţa pe care tocmai ai părăsit-o, continuă? Sau doreşti să trăieşti o realitate în care mergi mai departe, îndreptându-te spre tărâmul spiritual?

Adică, oricine moare are o şansă de a „se întoarce la viaţă"?

Da. Sufletul poate, în propria sa experienţă, să „anuleze" „moartea" prin care tocmai a trecut.

Cum? Cum face *asta?*

Pur şi simplu, îi spune lui Dumnezeu, prin cuvânt/gând/sentiment: „Nu vreau să mor acum. Vreau să mă întorc".

Fiecărui suflet i se pune întrebarea „Eşti pregătit? Doreşti să mergi mai departe?" Este cea mai blândă întrebare. Aşa sunt întrebaţi toţi cei care „traversează" dinspre lumea fizică. Dacă gândul/sentimentul/răspunsul este „da", sufletul îşi continuă călătoria spre tărâmul spiritual. Dacă sufletul cere să se „întoarcă", este „trimis înapoi" în lumea fizică, instantaneu ... şi *ajunge cu o nanosecundă înainte de a fi „murit"*.

Asta *chiar* că mă zăpăceşte complet! Este chiar puţin supărător. Dacă e adevărat, de ce nu ar vrea cineva care şi-a iubit, cu adevărat, familia, să se întoarcă? Adică, oricât de minunat ar fi cerul – şi sunt sigur că este, cu toate că încă nu mi l-ai descris, încă nu mi-ai spus ce se petrece de „partea cealaltă" – el va fi mereu acolo, aşteptându-ne. Nu este egoist, într-un fel, să rămâi acolo, atunci când ştii că te poţi întoarce şi că cei dragi sunt atât de îndureraţi că ai plecat?

Nu ştiu dacă pot crede asta. Îmi dă un sentiment ... nu ştiu ... parcă mă simt golit.

Preferi să nu continuăm acest subiect?

Păi, acum ai *zis-o* deja. Mi-ai pus un elefant în mijlocul sufrageriei. Te aştepţi să-l pot ignora?

N-am spus-o ca să te supăr.

Sunt sigur de asta – dar, în fine, spune-mi atunci despre ce este vorba?

Este exact cum am spus: după moarte, fiecărui suflet i se oferă ocazia de a alege să rămână în Viaţa de Dincolo, sau să se întoarcă la viaţa fizică, din care tocmai a venit.

Da, am înţeles asta. Dar, te rog, dă-mi detalii în ce moment se întâmplă acest lucru?

Se întâmplă după ce te topeşti în Lumină. După Momentul Fuziunii.

Ei, păi asta nu-i prea corect. Cine oare ar putea concura cu *aşa ceva*? De ce ar vrea cineva să se întoarcă la viaţa fizică, după fuziunea cu Unicul? Adică, pe bune!

Să ştii că multe, multe suflete o fac.

Poftim? De ce? Vrei să-mi spui că multe suflete ar prefera să se întoarcă pe Pământ, decât să rămână în Cer? Asta nu spune prea multe despre Cer.

Spune că Cerul este exact ceea ce îţi imaginezi că este – un loc în care poţi avea orice îţi doreşti. După fuziunea cu Esenţa, sufletul înţelege multe lucruri. Înţelege că nu există judecată şi condamnare. Înţelege că nu poate apărea nimic negativ în Viaţa de Dincolo. Înţelege Cine şi Ce este el. Înţelege scopul şi Procesul Vieţii. Înţelege total şi pe deplin natura Realităţii Supreme. Înţelege că Viaţa de Dincolo va fi mereu acolo, aşteptând, aşteptând, de-a lungul întregii eternităţi.

Sau, cum a spus cineva în titlul unui film, cândva, *Cerul poate să mai aştepte.*

Exact. După fuzionarea cu Esenţa, sufletul înţelege, în mod esenţial, tot ceea ce ţi-am povestit Eu ţie aici. Dar acum el înţelege aceste lucruri experimental, nu intelectual. După care, multe suflete aleg să se întoarcă la viaţa fizică. De fapt, *mai toate sufletele se întorc*, cel puţin o dată.

Mai toate sufletele se întorc?

Aproape niciuna dintre persoanele care mor, nu moare pentru prima dată. Dacă aleg, de această dată, să „rămână moarte", o fac pentru că se simt cu adevărat întregi în privinţa a ceea ce au venit să facă aici. De aceea, nu păstra resentimente faţă de ele pentru că merg mai departe – nici nu fi supărat că nu s-au întors. De fapt, s-au întors la tine de multe ori, pentru a-ţi ţine companie. De foarte multe ori.

M-ai pierdut aici. Sunt complet pierdut. Această conversaţie m-a dus în multe locuri şi am încercat să ţin pasul cu ea, fără să respir. Cred că am reuşit destul de bine până acum – dar problema asta se îndepărtează de mine. Este atât de mult deasupra mea, încât nu cred că voi putea vreodată să ajung la ea.

Încearcă.

Nu ştiu de unde să încep.

Întreabă-mă ceva.

Bine. Ce vrei să spui când afirmi că persoanele dragi mie au venit înapoi la mine, de foarte multe ori?

Chiar asta vreau să spun. Vreau să spun că ele au murit, iar apoi s-au întors la tine de mai multe ori, din dorinţa lor de a fi împliniţi prin tine şi prin tot ceea ce altceva au ales să realizeze în viaţa lor.

Mama mea a murit şi s-a dus. Nu s-a întors niciodată.

Tatăl meu a murit şi asta a fost.

Fratele meu s-a prăbuşit peste volanul maşinii sale, *în timp ce conducea*, iar cumnata mea, care avea jumătate din corp paralizat, a trebuit să se întindă, ca să ajungă la volanul maşinii şi să pună piciorul pe pedala de frână, pentru a o opri.

Nu-mi place deloc să intru în treburi *atât de lumeşti*, dar dacă un suflet se poate întoarce, după momentul morţii, dacă are

această şansă, atunci cel puţin fratele meu ar fi putut să se întoarcă în corpul lui, pentru a manevra maşina spre marginea drumului, cu suficient timp înainte ca altcineva să moară.

Eşti destul de aprins în ceea ce priveşte problema asta, nu?

Cred şi eu. Stai acolo şi-mi spui că oricine a murit se poate întoarce la viaţă, dacă vrea? Îmi spui că mama, tata şi fratele meu cel mare, pe care l-am adorat, s-au dus de „cealaltă parte", că li s-a acordat o şansă să vină înapoi la noi, însă toţi *au refuzat?* Totodată, se presupune că n-ar trebui să fiu deloc aprins în această problemă? Atunci, hai să vorbim despre probleme de abandon ...

Asta ar fi cea mai mare problemă de abandon a tuturor timpurilor. Mama Tuturor Problemelor de Abandon.

Înţeleg. Deci, este vorba de tine, nu de ei.

Poftim?

Cineva drag moare – iar grija ta este pentru tine, nu pentru el.

Ei, hai, asta nu-i corect. Tocmai mi-ai spus ceva foarte neortodox despre toate astea. Acum mi-ai spus că oamenii cei mai apropiaţi de mine au avut o şansă de a se întoarce la cei care îi plângeau, însă toţi au spus nu.

Dar am mai spus şi că toţi au zis da, de mai multe ori. Atunci când pleacă, şi *rămân*, o fac pentru că, de această dată, sunt, în mod sigur, „gata", cu adevărat împliniţi. Aceea a fost chiar plecarea lor finală. A fost Ultimul rămas bun. În toate celelalte dăţi, s-au întors.

Toate celelalte dăţi? Nu-mi amintesc pe nimeni care să se fi „întors". Niciuna dintre aceste persoane despre care vorbesc, nu a suportat resuscitări în sala de operaţii, sau vindecări neaşteptate ale unor boli, sau altceva de felul acesta.

Când s-au „dus", s-au dus. Bum! Gata! Sfârşit de poveste.

Mama ta s-a „dus" de patru ori.

Poftim?

Ceea ce tu numeşti moartea mamei tale este ceea ce *ea* numeşte *ultima* ei moarte. Tu nu pui la socoteală cele câteva pe care le-a avut înainte de aceasta.

Mama mea a avut mai multe morţi *înainte de asta?*

Deci, *s-a întors?*

Dă-mi voie să te întreb ceva. Ştii cumva dacă mama ta a avut vreodată vreo situaţie „cât p'aci"?

„Cât p'aci"?

Momente în care ea aproape că a murit, dar a ratat cu foarte puţin.

A, vrei să spui când a ajuns la „un milimetru de moarte"?

Da, exact.

Ştii dacă a avut vreo experienţă de felul acesta?

Nu, nu ştiu. Dacă a avut, nu mi-a spus niciodată despre ele. De ce?

Vreau să-ţi spun acum că ea a avut patru experienţe de acest fel. Din cele patru, două au fost după ce te-ai născut tu.

Glumeşti? E real?

Este foarte real. Însă ar trebui să ştii că acelea nu au fost dăţi când ea „aproape" că a murit. Acelea au fost dăţi când ea *a murit*. În toate acele dăţi, ea a ales să se întoarcă.

Asta este dincolo de limita credibilului. Ce-mi tot spui? De ce s-ar fi întors?

Nu era gata. Nu s-a simţit împlinită. Ştiai că ea aproape că a murit, în momentul naşterii tale?

Nu. Nimeni nu mi-a spus asta niciodată!

Este adevărat. În realitatea ta actuală, ea a fost aproape de a muri, ca rezultat al aducerii tale în această lume. În altă realitate, ea a murit. Apoi, a decis să se întoarcă. A decis că vrea să te crească, nu să te lase la mila lumii. Aşa că s-a întors. În realitatea ta s-a spus că ea „aproape a murit".

Au fost şi alte dăţi când ea a murit, a mers în Viaţa de Dincolo, şi-a reamintit ceea ce avea nevoie să-şi reamintească şi a ales să se întoarcă.

Apoi, când şi cel mai mic dintre copiii ei (care eşti tu) a atins maturitatea şi era pe drumul creării propriei sale vieţi, ea a murit „cu adevărat". Chiar şi atunci ea era tânără – doar cu un an sau doi mai în vârstă decât eşti tu acum. Dar s-a simţit, cu adevărat, împlinită, completă. Nu a mai avut motive să se întoarcă. Era timpul să se odihnească şi să se bucure de următoarea ei experienţă, ceea ce a însemnat, într-un cuvânt, oportunitatea de a trece la următorul nivel din propria ei evoluţie. A făcut deja asta, acum. În acest moment ea este ceea ce tu ai numi un înger. Îi ajută pe alţii, aşa cum a făcut întotdeauna.

Nu sunt deloc surprins. Dar tatăl meu? El unde e?

Nu cred că este înţelept, sau i-ar aduce cuiva vreun beneficiu, să dezvălui drumul sau starea fiecărui suflet dintre cele care ţi-au populat viaţa. Sufletul şi esenţa celui pe care tu l-ai numit tatăl tău şi-a găsit fericirea totală şi pacea completă ce au urmat după moarte, de asta poţi să fii sigur.

Toate sufletele şi-o găsesc. Niciunul nu dă greş.

Doar o secundă. Ceva ce ai spus despre mama mea, tocmai mi-a răsunat, din nou, în ureche. Ea nu se va mai întoarce niciodată în formă fizică? Credeam că ai spus că procesul trecerii de la tărâmul spiritual la lumea fizică, şi înapoi, este etern.

Am spus. Aşa este. N-am spus că mama ta nu s-a întors la forma fizică. Am spus că este un înger.

Îngerii sunt *fizici?*

Îngerii sunt orice vor ei să fie. Dacă ei vor să fie fizici, pot fi fizici. Dacă vor să fie spirit pur, ei pot fi spirit pur. Îngerii călătoresc între două lumi.

Există îngeri peste tot în jurul tău. Unii dintre ei în formă fizică, alţii în formă spirituală.

Ar putea unul dintre ei să fie mama mea?

Tu ce crezi?

Cred că da. Am simţit-o, deseori, lângă mine. Am crezut că îmi imaginez. Am crezut că nu este real.

Mai gândeşte-te o dată.

Iar tatăl meu?

El te-a ajutat să scrii această carte. Crezi că e pură coincidenţă că ai ajuns la această conştientizare, chiar *de ziua lui?*

O, Doamne, este chiar ziua lui! M-am gândit la el toată ziua şi scriu aceasta pe 29 iunie – ziua lui ... este oare posibilă o asemenea coincidenţă?

Tatăl tău spune: „Nici gând!".

Bine, bine, destul. Adică sunt fără cuvinte aici, pentru *că este exact ceea ce ar spune el.* Ce-ar fi să mergem mai departe? Spune-mi, cum ajungi să fii un înger? Cum eşti promovat?

Nu eşti „promovat". Nu e vorba de avansare, conform unui clasament. Nu e vorba că unele suflete sunt în vreun fel „mai bune" decât altele.

Păi, ar putea fi mai departe pe cale ...

Cine este mai „departe" pe un cerc?

Dar credeam că ai spus ...

Ascultă-mă! Tu te mişti într-un ciclu infinit. Nu există nici început şi nici sfârşit. Nu eşti nici mai „bun" şi nici mai „rău" decât orice alt suflet din acest ciclu. Întregul ciclu este sfânt, iar tu, pur şi simplu, eşti acolo unde eşti.

Una dintre dificultăţile pe care oamenii le-au creat pe Pământ, este aceea că foarte mulţi păstrează această noţiune de „mai bine". Este „mai bine" să fii musulman, sau este „mai bine" să fii mormon, sau este „mai bine" să fii evreu sau Baha'i, sau creştin, sau este „mai bine" să fii bărbat, sau femeie, sau conservator, sau liberal, sau francez, sau italian, sau negru, sau asiatic, sau caucazian, sau membru al Crips, sau membru al Bloods, sau orice.

Voi aţi stabilit că unul dintre voi este mai bun decât altul – dar, pur şi simplu, nu este aşa.

Stai, am o întrebare directă. Dacă nu e vorba de a fi „promovat", dacă nu e vorba de „avansare", atunci cum *ajungi* să fii un înger?

Alegi să fii un înger.

Alegi să fii?

Tu alegi *totul*. Nu există ceva ce tu să nu poţi să alegi.

Pot îngerii să aleagă să nu mai fie îngeri?

Da, pot, şi ei chiar o fac. Poţi fii un înger pentru un timp, apoi să nu mai fii. După care, poţi decide să fii, din nou, înger. Poţi merge în cicluri, poţi merge în bucle, poţi călători în spirale, te poţi mişca în linii drepte, poţi „sta în cer" eoni, te poţi întoarce pe pământ în următoarea secundă – poţi face oricum doreşti. *Ai idee oare, Cine Eşti Tu?*

Încerci să-mi spui, dar văd că opun mereu rezistenţă.

Tu eşti Dumnezeu.

Eu sunt tu, pur și simplu, făcându-te să îți amintești de mine.

33

Robert Heinlein a spus acest lucru într-o carte, acum patruzeci și cinci de ani.

Alt mesager de-al Meu.

Deci, și eu m-am „întors la viață"?

Păi, dă-mi voie să te întreb. Ai avut ocazii, în care părea ca și cum ai fi „cumpărat ferma"?

Sigur că am avut. Cred că știu genul de lucruri despre care vorbești acum și știu că am avut cazuri de acest fel.

Sigur că ai avut. Ai vrea să ți le descriu?

Nu, nu, știu despre care dintre ele vorbești...

Este unul despre care e posibil să nu știi. Unul de care poate nu-ți amintești. S-a întâmplat în momentele de după nașterea ta. Te-ai născut prematur. Aveai doar ceva mai mult de două kilograme. Nu se așteptau să trăiești.

Dar am trăit.

A doua oară, da.

Poftim?

A doua oară, ai trăit. Prima dată, nu.

O, Doamne! Iar am luat-o razna, oameni buni!

După ce ai murit prima dată, ai hotărât că nu te simțeai complet cu ceea ce ai reușit să trăiești în planul fizic.

Dar ce era asta?

A dărui altora. Ai vrut să experimentezi faptul de a dărui altora. Ai vrut să experimentezi iubirea. Ai făcut tot ceea ce ai putut, murind, dar, în final, ai simțit că nu era destul. Voiai să trăiești și mai multe experimențe.

Stai puțin. Am „murit" la naștere, pentru a dărui altora?

Ai servit complet programul mamei tale și pe al tatălui tău. În acel moment, tu ai dăruit singurul lucru, pe care aveai să-l dăruiești, viața însăși, pentru a servi complet programele părinților tăi.

Care erau programele lor?

Îți vor revela aceasta ei înșiși, când va veni timpul. Care chiar va veni!

Totuși, îți pot spune despre programul tău oricând. În viața aceasta, ai venit să experimentezi cum să iubești. Fără egoism. Complet. Ai făcut acest lucru, din primul moment al vieții tale. Ți-ai *dat* viața pentru altcineva. Dar, așa cum am spus, experiența ta de a dărui nu ți s-a părut completă. Ai vrut să dai mai mult. Ai vrut să dai în continuare. Așa că, ai sărit peste realități.

Poftim?

Îți amintești că am vorbit mai devreme despre posibilitatea realităților alternative? Când „mori" și apoi „te întorci", ceea ce faci de fapt este să-ți deplasezi conștiința către o realitate alternativă. În acea realitate trăiești momentul „morții tale" din nou – dar de data asta nu mori, ci

trăiești. Uneori arată ca și când ai fi fost „cât p'aci". Alteori poate fi o revenire surprinzătoare sau o regresie bruscă. Este ca și când ai fi introdus pe Linia Timpului, cu câteva momente sau săptămâni înainte de a „muri", și apoi tragi de un mâner care deviază trenul, trimițându-l pe altă rută.

Asta ai făcut și tu, în celelalte dăți. Momentele de care știi, momentele pe care ți le amintești. În toate momentele – ți le amintești? – ai crezut că ai plecat.

Cu siguranță că așa am crezut.

Și aveai dreptate. Erai dus. Adică, *plecaseși*. Ai murit.

Am fost mort?

De fiecare dată.

Aceasta chiar îmi zăpăcește mintea. *Am fost mort?*

Mort ca lemnul.

Și totuși sunt aici, chiar aici, chiar acum.

Tu crezi că doar pisicile au nouă vieți?

Da, ai fost ceea ce se cheamă „mort", de fiecare dată. Ai trecut prin toate stadiile. Până în acel moment din viața ta auziseși de „iad" – prin urmare ai continuat, ți-ai creat propriul „iad" și ai trecut prin această experiență. Apoi ai ajuns într-un loc al amintirilor. Ți-ai amintit că „iadul" nu există. Atunci ai creat altceva, ceva cu mult mai plăcut, dar nu erai mulțumit. După aceea M-ai întâlnit pe Mine, în momentul Imersiunii Totale. Apoi ți-ai văzut filmul vieții. Atunci ți-am adresat Sfânta Întrebare și ai decis să te întorci. Ai spus că nu te simți „împlinit".

Acum, înțeleg cu *mult* mai bine o scrisoare, pe care mi-a trimis-o cineva, acum câteva luni. Acum chiar are sens. Deplin.

Citește asta ...

Dragă Neale,

Nu știu de ce, dar aș vrea să-ți spun ce mi s-a întâmplat chiar înainte de Crăciun.

Aveam o sarcină de serviciu și eram despărțită fără voia mea de soțul meu, timp de șase săptămâni chiar înainte de Crăciun. Am avut o săptămână în mijlocul perioadei când am condus cinci ore de la Grand Junction la Loveland, CO ca să fiu acasă de Crăciun. Pe 22 Decembrie, la ora 23,00 mi-am început drumul, sperând să evit vremea rea care se apropia a doua zi. A fost o noapte înstelată, până am ajuns la tunelul Eisenhower, din trecătoarea Loveland. Am ieșit din tunel și m-am aflat deodată în viscol – într-un adevărat val alb de zăpadă. Era destul de dificil să conduc și mă rugam la Dumnezeu să fiu în siguranță. Când am ajuns în Denver, se putea conduce mai bine. Îndreptându-mă spre nord, către autostrada I-25, drumul a devenit aproape uscat, doar ici-colo mai cădeau câțiva fulgi de zăpadă. Conduceam cu aproximativ 50 km/h pe o fâșie de drum drept, când, dintr-o dată, am trecut peste un petic de gheață și mașina a alunecat în lateral. Era ora patru dimineața.

Am lovit grilajul de fier din stânga și am simțit dintr-o dată o durere intensă în partea de jos a feței. Nu știam cât de tare fusesem lovită și m-am panicat puțin, când la distanță am văzut farurile unui camion care se îndrepta către mine. Motorul mașinii mele se oprise și eram blocată în mijlocul autostrăzii. Știam că voi fi lovită înainte ca șoferul să mă observe și să oprească pe drumul alunecos. Nu gândeam suficient de clar încât să ies din mașină și tot ce am putu face a fost să încerc să aprind farurile. Bâjbâiam, dar nu reușeam să găsesc butonul pentru a le porni.

Apoi s-a întâmplat un miracol. Mașina mea a început să alunece înapoi, fără motiv. A alunecat în dreapta și a atins grilajul – unde s-a oprit, exact când camionul a vâjâit pe lângă mine.

Restul poveştii nu este important acum. Pe scurt, am reuşit să pornesc maşina şi am condus încă 25 km până acasă. Puţin mai târziu, în aceeaşi zi, am vizitat stomatologul care mi-a spus că nu a găsit nicio fractură, iar dinţii slăbiţi se vor înzdrăveni în vreo două luni. Nu erau stricăciuni prea mari şi mă consider într-adevăr binecuvântată pentru că a trebuit să trec prin această experienţă. Unii cred că a fost o experienţă nefericită, alţii că am avut un noroc chior. Dar eu ştiu mai bine – şi alţi câţiva ştiu de asemenea.

Cu dragoste, Inga Kraus

Deci „apropierile de moarte“ sunt, de fapt, „reluări“ cu un nou rezultat. Ce idee. *A doua şansă.* O şansă de a termina, de a ajunge la împlinire, ca să faci ceea ce ai venit aici să faci.

Da.

Şi am fost „mort“ de trei ori până acum?

De patru ori. Să nu uiţi moartea de la naştere.

Şi chiar când eram adult, m-am întors? După câte am trăit?

Ai spus că aveai multe lucruri pe care vroiai să le faci, şi o mulţime de experimentat. Ai spus că voiai să faci astfel încât să le fie mai bine copiilor tăi. Ai spus că voiai să trăieşti senzaţia de a iubi femeile care te iubeau, în loc să le dispreţuieşti. Dar, ai spus că cel mai mult voiai să schimbi ideea lumii despre Dumnezeu şi despre viaţă.

Ce legătură are această ultimă parte cu reamintirea modului de a iubi?

Ai spus că ai înţeles, că odată ce lumea îşi aminteşte cine şi ce este Dumnezeu şi cum funcţionează viaţa cu adevărat, ar fi simplu ca oamenii să înveţe să iubească – şi astfel, toată lumea ar iubi pe toată lumea, fără condiţii.

După ce ţi-ai amintit ce era „dincolo“, după ce ţi-ai petrecut un timp în Viaţa de Apoi, după ce ai realizat că „iadul“ era o născocire a imaginaţiei tale (şi că totul era doar asta) şi, mai ales, după ce M-ai întâlnit, ai spus că voiai să ajuţi lumea să înţeleagă câteva lucruri. Dar, mai întâi, ai spus că tu trebuia să înţelegi nişte lucruri – experimental.

Cum ar fi?

Ai rămas fără casă la patruzeci şi nouă de ani, la mijlocul vieţii. Ai avut mai multe partenere de viaţă – şi ai părăsit-o pe fiecare, la fel cum ai făcut şi cu cele dinainte. Prin aceste metode ai învăţat mai multe despre trădare, despre propria ta capacitate de a-i trăda pe alţii, despre cum te simţi când alţii te trădează. Ai învăţat puţin despre iubire. Ai învăţat o mulţime despre abandon. Abandonat de Însăşi Viaţa. Te aflai pe străzi şi ai trăit afară, cu un cort drept casă, timp de aproape un an.

Ai învăţat ce înseamnă să fii falit. Atât de sărac, încât un dolar însemna enorm pentru tine – iar doi dolari reprezentau o avere. Într-o zi, ai oferit banii pe care credeai că îţi poţi permite să-i dai. Cineva ţi-a înmuiat inima şi i-ai dat bănuţii pe care îi aveai. În acea zi ai învăţat despre adevărata generozitate. De asemenea, ai învăţat că „mai sunt mulţi acolo de unde au venit acei bani“ – şi aceasta a fost o mare descoperire. Ai redescoperit provizia nesfârşită a universului. Foarte curând ai devenit bogat. Bogat mai presus de cele mai nebuneşti vise.

Şi ai început să schimbi felul în care lumea gândeşte despre Dumnezeu. Şi despre viaţă. Şi despre ceilalţi. Acum ai o relaţie mai bună cu copiii tăi. Acum chiar înveţi – într-un mod dificil, încă rănindu-i pe ceilalţi, dar măcar înveţi începuturile unui nou mod de a iubi. Acum scrii cărţi şi v

milioane de exemplare. Acum călătoreşti prin lume, vorbind cu mii de oameni, eşti difuzat la radio şi la televiziune şi apari chiar şi-n filme.

Crezi că totul a fost o întâmplare?

Crezi că totul a fost o întâmplare?

Eu ... eu ...

Îţi spun că *tu ai ales toate astea.*

Şi, bineînţeles, nu ai învăţat nimic. Termenul „învăţat“ este doar o figură de stil. Îl folosesc pentru că îl foloseşti şi tu. Vorbesc ca tine. Folosesc expresiile tale. Amândoi ştim că nu ai „învăţat“ nimic. Pur şi simplu, ţi-ai amintit. Ţi-ai *amintit* despre abandon, ţi-ai *amintit* despre generozitate, ai încercat din greu să-ţi *aminteşti* iubirea. Ai adus în mintea ta conştientă, cât de multe ţi-ai amintit despre *ceea ce ştiai deja* despre Dumnezeu, despre Viaţă şi despre alţii.

De unde crezi că vin toate astea?

De unde cred că vin toate astea?

Tot ce scrii tu aici.

Credeam că de la Tine. Credeam că vin de la Dumnezeu.

VIN de la Mine. VIN de la Dumnezeu. Dar crezi că Eu sunt separat de tine şi că îţi spun ceva nou?

Ascultă-Mă. Sunt *tu* care, pur şi simplu, te *determină să-ţi aminteşti de Mine.* Conversaţia ta cu Dumnezeu a creat un spaţiu, a deschis o uşă, permiţându-ţi să îţi aminteşti ceea ce ştiai dintotdeauna. Acum, întrebarea finală nu este dacă vei continua să-ţi aminteşti, ci dacă vei continua să te porţi ca şi când nu ţi-ai fi amintit.

Au!

Păi, asta ESTE întrebarea, nu-i aşa?

Pentru a înţelege într-adevăr
Realitatea Supremă, trebuie să fii ieşit din minţi

34

u pot să cred ceea ce vorbim aici. Şi nu pot să cred cum voi publica toate astea. Trebuie să le scriu pe toate în carte?

Tu ai spus – nu Eu! TU ai spus că ai fost implorat să faci o transcriere totală, completă şi exactă a conversaţiei noastre, fără să omiţi ceva. Eu am fost cel care a spus că vei fi tentat să o editezi. Tu ai spus că asta nu se va întâmpla. Deci acum îţi aminteşti altceva. Acum îţi aminteşti să-ţi respecţi cuvântul. Să faci ceea ce spui. Să fii un om pe care te poţi baza. Asta Eşti Tu cu Adevărat? Este alegerea ta.

Întotdeauna este alegerea ta.

Uau! E cam dur.

Ştii, te poţi opri chiar aici. Sfârşitul cărţii. A fost o carte interesantă. Nu mai continua. Ai spus destule. Probabil mai mult decât suficient. Pentru unii, poate chiar prea mult. Închide computerul şi dă-i drumul cărţii să plece.

Nu. Ne aflăm chiar la Răscruce aici. Aceasta este Răscrucea şi nu doar pentru mine. Este o Răscruce pentru toţi cei care citesc. Chiar şi pentru cei care nu ştiu că este o Răscruce. Simt asta.

Şi unde vrei să mergi?

Vreau să explorez această ultimă idee, ceva mai profund. Apoi, cred că putem trage o concluzie la conversația noastră.

Mai am doar un singur lucru să-ți spun. O ultimă revelație majoră. *Apoi* putem încheia.

S-a făcut! Lasă-mă să văd dacă am înțeles ultima noastră discuție. Spui că fiecărui suflet, după momentul morții, i se oferă șansa de a anula însuși procesul moții. Am înțeles asta. Este un gând năucitor și l-am înțeles. Este ceva ce Tu ai face. Are sens, dat fiind cât de mult ne iubești.

Mă bucur că vezi acest lucru. Să crezi în iubirea lui Dumnezeu te va ajuta în fiecare zi a vieții, ca și în ziua morții. Te iubesc. Vă iubesc pe toți, dragul meu.

Și atunci, spune-mi cum de se întâmplă toate astea? Și dacă într-adevăr „revenim", cum se petrece totul? Nu toți mor într-un mod atât de convenabil, încât pot fi „readuși la viață" cu ușurință. Adică, unii oameni mor pe câmpul de luptă sau în accidente, și sunt făcuți bucăți. Îmi pare rău pentru că sunt atât de pitoresc în exprimare, dar așa sunt. Nu toți mor confortabil în pat, ca apoi să se „trezească" și doctorul să spună: „E un miracol!"

Hai să ne întoarcem puțin.

După ce „mori", treci prin primele două stadii ale morții, exact așa cum le-am descris. Întâi înțelegi că nu ești trupul tău. Apoi, trăiești ceea ce te aștepți să trăiești, bazându-te pe ceea ce crezi. Poți avea această experiență atât cât dorești, cât timp îți face plăcere. Apoi te îndrepți către al treilea stadiu al morții. Este stadiul final, când trăiești Imersiunea Totală în esență, ieși din acea experiență ca să te îndrepți către o revizualizare a vieții materiale pe care tocmai ai încheiat-o, și apoi te decizi dacă „mergi mai departe sau te întorci", după cum spui tu.

Iau decizia, bazându-mă pe ce am văzut în Filmul Vieții.

În esență, da. Bazându-te pe ce ai văzut și dacă există ceva ce încă vrei să Știi și să Trăiești ca suflet, purtând acea anumită identitate despre care crezi că e „tu". Cu alte cuvinte, bazându-te pe faptul că te simți „împlinit" sau nu.

Dar am crezut ... știi, chiar Te-am ascultat cu atenție și am crezut că, mai devreme, ai spus că nimeni nu moare simțindu-se neîmplinit. Ai spus, foarte direct, că *nimeni nu moare fără să trăiască tot ce trebuia să trăiască în lumea materială.* Nu există sa fii „neîmplinit". Și ai spus că asta se înțelege prin *a Unsprezecea Reamintire:* Momentul și circumstanțele morții sunt întotdeauna perfecte.

Tot ce am spus, așa este.

Cu toate acestea, acum spui că după ce moare o persoană se poate simți „neîmplinită", având un motiv sau altul pentru a se „întoarce la viață", ca să spun așa, și retrăiește momentul morții într-un nou mod care... care...

Care ... ce?

Care elimină faptul că au murit.

Exact. Ceea ce înseamnă că *nu* au murit. Ceea ce înseamnă că „momentul și circumstanțele morții sunt întotdeauna perfecte". Ceea ce înseamnă că *nimeni nu moare fără să trăiască tot ce trebuia să trăiască în lumea materială.*

Da, dar ei *au murit* cu adevărat și au descoperit că *erau neîmpliniți,* așa că s-au întors. Iar aceasta demonstrează că *pot* muri, fiind neîmpliniți.

Văd de ce gândești așa, deci îți voi mai oferi o informație. Procesul a ceea ce tu numești „moarte" nu este complet, până când sufletul „nu trece" „dincolo".

În „cealaltă parte" a *Mărtocalei*, în tărâmul spiritual, sufletul execută activitatea plină de bucurie de a-și stabili identitatea și de a se re-crea din nou.

Și astfel, nimeni nu „moare", până nu „străbate" acest prag. Altfel spus, *moartea ta nu este finală, până când nu spui că este finală.*

Dacă spui ,în momentul Sfintei Întrebări, că nu te simți împlinit și că vrei să te întorci în viața materială din care tocmai ai ieșit, poți face asta și te vei întoarce instantaneu.

Da, dar faci asta, după cum ai spus, „sărind realitățile". Ai spus că sufletul sare într-o realitate alternativă. În acest caz, în *această* realitate, sufletul a *murit* incomplet.

Te vei gândi la acest lucru până la moarte, știi asta?

Interesantă învârtire din condei a frazei.

Ai grijă să nu gândești prea mult. Amintește-ți că pentru a înțelege într-adevăr Realitatea Supremă, trebuie să fii ieșit din minți. Dar să nu ne îndepărtăm de întrebarea ta.

Nu, să nu facem asta.

M-ai întrebat, odată, dacă sufletul poate fi în două locuri în același timp.

Da, așa este. Și ai spus că poate fi în mult mai multe locuri în același timp, decât doar în două.

Bun. Ți-ai amintit asta. Acum, urmărește-mă.

Dacă sufletul se simte neîmplinit și sare într-o realitate alternativă în care nu moare, atunci acel suflet nu moare simțindu-se neîmplinit. De acord?

De acord. Dar sufletul care rămâne în *cealaltă* realitate ...

... așteaptă un minut, că ajung și aici.

Sufletul „rămas în urmă", ca să spun așa, în prima realitate, nu *uită ce s-a întâmplat.* El *știe* că unei părți din el i

s-a permis să sară într-o realitate alternativă, ca să împlinească ceea ce dorea să împlinească. Știe, de asemenea, că *nu există Timp.* Știe că cealaltă parte din El a *împlinit deja* motivul pentru care „s-a întors". Deci, sufletul, în Singurul Moment Care Există, Acum, se deplasează pe tărâmul spiritual, simțindu-se absolut împlinit.

Uau! Poți să găsești o explicație pentru orice.

Se poate spune și-așa. Dar vreau să-ți sugerez că nu te-ajută prea mult să despici firul metafizic în patru. Cred că ai putea obține mai multe avantaje, sdacă te-ai concentra pe principiile importante și pe mesajele principale ale acestui dialog.

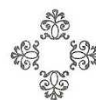
Mulți oameni de pe Pământ sunt blocați în detalii precise. Vor să li se explice totul, până la ultimul detaliu. Poți întoarce broderia și să te uiți la împletitura firelor care o creează, urmărind meticulos fiecare fir colorat, până când găsești toate dedesubturile, dar niciodată nu te vei bucura de imaginea pe care firele o creează.

Privește lucrurile altfel.

Schimbă perspectiva prin care spui: „Trebuie să am toate răspunsurile".

Oferă-ți șansa de a vedea întreaga imagine.

Îți va plăcea la nebunie.

Nu trebuie să fii "hirotonisit",
ca să fii preot în lume.
Dumnezeu te-a hirotonisit,
în virtutea faptului că ești viu.

35

Bine, deci am „înțeles" că fiecare suflet este „împlinit" când ajunge, în cele din urmă, „dincolo". Deci aceasta este piesa finală din puzzle. Ce se întâmplă când ajungem acolo? Ce lucrare facem? Și cum s-o facem?

Când sufletul spune că este împlinit, când răspunde la Întrebarea Sfântă și spune, „Să continuăm", se deplasează imediat pe tărâmul spiritual, unde începe dobândirea Cunoașterii despre sine, despre ce a trăit când s-a contopit cu Lumina. Adică, el începe să aibă conștiența de sine ca fiind Ființă Divină. Aceasta devine limpede foarte repede deoarece, pe tărâmul spiritual, tot ce sufletul dorește, se produce imediat. Acolo nu există „perioade de timp" între conceptualizarea unui lucru și a-l Cunoaște ca Sine. Și asta se întâmplă deoarece, pe tărâmul spiritual, sufletul creează simultan, la toate cele trei Nivele ale Creației. În lumea materială, foarte rar se întâmplă așa ceva.

Deci, când „mor", încep dintr-o dată să creez simultan, la toate cele trei nivele: subconștient, conștient și supraconștient?

Faci asta când intri în tărâmul spiritual. Se întâmplă, ca să păstrăm metafora, când intri în inima *Mărtocalei* și te îndrepți către „partea cealaltă".

Toate nivelurile conștienței devin Una, ca urmare a Contopirii cu lumina, și această conștiență singulară este cea cu care pleci din „încăpere" – din Esența Ființei Tale – și intri pe tărâmul spiritual.

La fel, toate aspectele ființei – trup, minte și spirit – au devenit Una.

La fel, toate cele trei unelte ale creației – gândire, cuvânt și faptă – devin Una.

Și, în final, toate cele trei experiențe a ceea ce numești „timp" – trecut, prezent și viitor – au devenit Una.

Totul se integrează.

Într-adevăr, „moartea" este reintegrare. Departe de DEZintegrare, „moartea" este REintegrare. Fiecare trinitate din realitate, devine singulară. Ceea ce unii descriu a fi Sfânta Treime devine Unicul.

Dat fiind că acum creezi cu *toate uneltele creației, la toate nivelurile conștiinței în același timp,* creația ta este *instantanee.*

În lumea spirituală creez la nivel supraconștient!

Da, și tot ce dorești se manifestă instantaneu în cunoașterea ta.

Maeștrii creează la acest nivel și în lumea materială. Rezultatele lor instantanee sunt numite „miracole".

Așadar, dincolo sunt într-adevăr în „rai", unde pot materializa tot ce doresc.

Da. Și ceea ce dorești este să ajungi la Cunoașterea Deplină a ceea ce ești și apoi să te recreezi în următoarea cea

mai măreață versiune a ta. Aceasta este dorința vieții. Se numește evoluție. Este evoluție programată.

Vei dori să știi tot ce se poate ști despre a fi viu, a fi tu, a fi Divin. Atunci, timpul petrecut în „rai" sau pe tărâmul spiritual este pură încântare. De asemenea, și viața pe tărâmul fizic poate fi încântătoare, numai că majoritatea sufletelor nu știe asta. Ele au uitat ceea ce sunt cu adevărat.

Este dificil să descrii activitatea sufletului tău pe tărâmul spiritual cu mai multe detalii, din cauza limitării nivelului tău actual de conștientizare. Pot să-ți spun că este timpul marii Cunoașteri. Dar va veni un moment când Cunoașterea nu va fi suficientă. Sufletul va căuta să trăiască experiența a ce Știe despre El însuși, ținând cont de noua sa idee despre sine. El înțelege că ceasta poate să apară numai în lumea materială.

Deci sufletul se întoarce la materialitate.

Da. Fericit și vesel. Sufletul tău se întoarce la Esența Ființei Tale și, din nou, pe drumul de întoarcere, răspunde la Sfânta Întrebare: Știi ce vrei să știi? Alegi acum să te întorci la starea fizică?

Când răspunsul/cuvântul/gândul/sentimentul este *da*, sufletul face o nouă alegere: să se întoarcă la materialitate, în aceeași linie a vieții, sau ca o ființă fizică diferită.

Sufletul este limitat ca destinație, la Pământ? Sau poate să se întoarcă la materialitate sub altă formă, pe altă planetă, sau în altă locație din univers?

După cum am discutat mai devreme, sunt multe trasee prin Spațiul/Timpul Continuu ...

În *Străin într-un loc ciudat,* Robert Heinlein a spus că sunt mulți „când/unde".

Da. A spus-o perfect. Și îl poți alege pe care îl vrei. Făcând asta, mai intri încă o dată în Imersiunea Totală, care atenuează energia vieții tale, ca tu să poți intra în experiența pe care tu o numești „naștere".

Mulțumesc.

Mulțumesc pentru această descriere și îți mulțumesc pentru întreaga conversație. Știu că au fost multe „descrieri de procese" – explicații cu ajutorul metaforelor, *științei și metafizicii cosmologiei întregii vieți și „cum* „funcționează orice" – dar mi-a oferit de asemenea și o vedere spirituală minunată, înțelegeri profunde și o conștiență care mi-au adus confort, și sper că și multor altora – mai ales oamenilor care se confruntă cu moartea unei persoane dragi, ori celor care se află ei înșiși în apropierea morții.

Este o ocazie ca fiecare preot adevărat al Domnului (și cu toți sunteți preoți – hirotonisiți sau altfel) să aducă alinare muribunzilor.

Da. Și astea fiind spuse, este uneori dificil să găsești cuvinte care pot fi spuse celor care jelesc pierderea unei persoane dragi. O femeie numită Sheila mi-a scris în urmă cu câțiva ani ...

Dragă Neale...

Fratele meu Chuck a murit cu câțiva ani în urmă, pe când avea doar 27 de ani și nu mă pot opri din jelit. În fiecare zi mă gândesc la el, tot ce văd îmi amintește de el. Nimic nu pare a mai conta pentru mine. Sunt tare deprimată. Mă poți ajuta?

Sheila, WI

Ce poate spune o persoană normală, cuiva aflat într-o astfel de situație? Aceasta e întrebarea. La urma urmei, nu toți suntem preoți antrenați. Nu toți suntem consilieri licențiați. Nu toți am petrecut ani în profesii care ajută oameni.

Păi, ce ai răspuns *tu?*

I-am răspuns în cel mai potrivit mod în care am putut, bazându-mă pe ceea ce îmi oferise conversația cu Dumnezeu. Am spus ...

Dragă Sheila

Îmi pare rău pentru pierderea suferită și îți înțeleg durerea. Sunt câteva lucruri pe care aș vrea oricum să ți le spun, și care cred că te vor ajuta să-i re-pictezi amintirea pe pânza minții tale, în așa fel încât, atunci când te uiți la ea, să nu fii mereu tristă.

Mai întâi trebuie să știi că Chuck nu a murit; că moartea este ficțiune și minciună, și că nu se întâmplă niciodată. Aceasta este numărul unu, și este ceva ce trebuie să accepți în Sinele tău, ca fiind cel mai important adevăr, pentru a putea înțelege tot restul.

În al doilea rând, dacă acceptăm că Chuck nu este ceea ce numești „mort“ și, de fapt, este cât se poate de viu, atunci trebuie să ne întrebăm: Unde e? Ce face? Și desigur – este fericit?

Vom răspunde mai întâi la ultima întrebare. Chuck nu a fost niciodată mai fericit sau mai vesel decât în momentul când a părăsit viața pământească. Pentru că atunci el a cunoscut din nou cea mai mare libertate, cea mai mare bucurie, cel mai minunat adevăr – adevărul despre propria ființă, despre unimea lui cu Tot Ce Este.

Separarea lui Chuck s-a încheiat în acea clipă și reunificarea sa cu Totul a fost un moment glorios – atât în Cer, cât și pe Pământ. A fost un moment de sărbătoare, nu de jelire – deși jelitul este de înțeles, ținând cont de conștiența noastră limitată despre ceea ce se întâmplă într-adevăr, cât și de însemnătatea pierderii noastre personale, pe care o trăim în mod natural.

După o vreme de durere absolut normală pe care trebuie să ne-o oferim, este alegerea noastră dacă rămânem într-o stare de deprimare și jelire absolută, sau ne deplasăm către o conștiență mai cuprinzătoare și către un adevăr mai mare, care ne permite să zâmbim – da, chiar și la gândul plecării lui, oricât de

devreme, oricât de abrupt, deși nimic nu este „devreme“ sau „abrupt“ în orarul lui Dumnezeu, ci totul este perfect calculat.

În cazul în care alegem să ne deplasăm către această conștiență extinsă, suntem liberi să sărbătorim pe deplin viața lui Chuck, darul pe care l-a transmis tuturor celor pe care i-a atins, minunea ființei sale și iubirea pe care ne-o dă chiar și acum.

Facem asta mai ales prin a-i permite lui Chuck să fie complet liber. Ceea ce ne aduce la prima întrebare din cele trei de mai sus: unde este Chuck acum? În *Convorbiri cu Dumnezeu*, volumul 3, mi s-a revelat că în lumea absolutului, unde sălășluiește Dumnezeu, noi suntem pretutindeni. Adică, nu există „aici“ sau „acolo“. Este numai „pretutindeni“. Așadar, în termeni omenești, este posibil să spunem că suntem în mai mult decât într-un singur loc o dată. Putem fi în două locuri sau în trei, oriunde ne dorim, având orice experiență ne dorim, trăind orice ne dorim să trăim, pentru că aceasta este natura lui Dumnezeu și a tuturor creațiilor sale.

Și ce experiență ne alegem să avem, dintre toate? Experiența unimii și a empatiei pentru cei dragi, exact cum o făceam când erau în corp. Asta înseamnă că Chuck te iubește și acum – nu într-un sens teoretic, ci într-unul real, cu o dragoste aprinsă, care nu se va stinge niciodată. Și această iubire eternă, nesfârșită, îl face pe Chuck (o parte a esenței care este Chuck) să vină la tine, să fie cu tine, chiar în clipa în care te gândești la el. Asta, deoarece gândul la cei dragi este o atracție și o chemare pe care esența unei ființe nu o poate nega și nici nu o va ignora vreodată.

Chuck este cu tine, chiar și acum când citești acestea, pentru că îl ai în minte și o parte a sa este acolo cu tine. Dacă ești foarte liniștită și foarte sensibilă în acest moment, vei putea chiar să-l percepi, să-l simți ... poate chiar să-l „auzi“.

Acest lucru este valabil pentru toți oamenii de pretutindeni – și astfel se explică miile de relatări primite în fiecare an

despre „vizitele“ făcute celor dragi, de către cei plecați – relatări pe care psihiatrii, preoții, doctorii și vindecătorii de orice fel s-au obișnuit să le audă și nu le mai pun la îndoială.

Ceea ce se întâmplă adesea este că esența ființei care vine la noi chiar în clipa în care ne gândim la ea, ajunge la noi plină de iubire și compasiune și complet deschisă către noi. Această deschidere îi va permite esenței celui iubit să știe și să înțeleagă pe deplin ceea ce simțim și trăim. Dacă ne gândim la acea persoană cu tristețe, amărăciune și durere, tristețea pe care o trăim va fi cunoscută și de acea esență. Și cum acea esență este acum iubire pură, va încerca prin dragoste să ne vindece de tristețe, pentru că îi va fi imposibil să nu vrea să facă astfel.

Dacă, pe de altă parte, ne gândim la acea persoană cu veselie și fericire, acea veselie va fi cunoscută și de esența persoanei pe care am iubit-o atât de mult, și atunci ea se va simți liberă să treacă în următoarea sa aventură măreață, știind că suntem bine. Se va reîntoarce la noi, cu siguranță. Se va întoarce, de fiecare dată când ne gândim la ea.

Deci vizitele sale vor fi dansuri vesele în mintea noastră; conexiuni scânteietoare minunate, momente scurte dar strălucitoare; zâmbete largi. Apoi esența va fugi din nou cu viteza fulgerului, înveselită la gândul iubirii tale și a felului în care îi celebrezi viața, simțindu-se completă după interacțiunea cu tine – de altfel, nesfârșită.

Și în încercarea de a ne ajuta să ne vindecăm durerea și tristețea, esența celui drag va face totul, va folosi orice metodă, va împrumuta orice instrument, va utiliza orice mijloc aflat la dispoziție (incluzând poate scrisori ca aceasta, de la un om complet necunoscut), pentru a ne aduce mesajul fericirii sale neîncetate, pe tărâmul unde se află acum și adevărul despre perfecțiunea procesului vieții și al tranziției.

Când putem sărbători perfecțiunea, îi permitem, deopotrivă, esenței și sufletului celui iubit să o celebreze, eliberându-l ca să ajungă la minunile de nedescris ale realității sale extinse, onorându-i prezența în viața noastră, în forma sa fizică anterioară, acum, în acest moment, și pentru totdeauna.

Sărbătorește, sărbătorește, sărbătorește! Gata cu tristețea, gata cu jelitul, deoarece, în realitate, nu s-a întâmplat nicio tragedie nimănui. Totuși, amintirile cu zâmbete și lacrimi sunt bune, doar dacă sunt lacrimi de fericire pentru minunea a Ceea Ce Suntem, pentru ceea ce reprezentă Chuck și pentru iubirea de nedescris a lui Dumnezeu, care a creat toate acestea pentru noi.

Sărbătorește, Sheila. Oferă-ți ție și lui Chuck – și tuturor celor ale căror vieți sunt atinse de voi doi – darul vieții: darul bucuriei care înlocuiește tristețea, al fericirii care depășește durerea pierderii, al recunoștinței adevărate și al liniștii finale.

Binecuvântările lui Dumnezeu, nu numai cele care constau în viața lui Chuck și în prezența sa alături de tine chiar și acum, te înconjoară Sheila. Continuă să fii Cine Ești Cu Adevărat. Și zâmbește. Chuck nu ar fi vrut altceva.

Fii binecuvântată,

Neale

A fost un răspuns minunat. Sunt sigur că Sheila l-a considerat foarte liniștitor.

Da, dar era adevărat? Sau doar l-am inventat?

Da.

Da ... ce?

Da, la ambele întrebări. Este adevărat, *deoarece* tu l-ai creat. Poți să-l consideri în ce fel vrei tu.

Continui să-mi spui asta, iar eu continui să vreau să fie într-un anumit mod, pentru că *așa este cu adevărat.*

Dar chiar așa *este*, cu adevărat.

Așa este „cu adevărat" deoarece tu continui să-l creezi astfel. Dacă vrei să-l creezi altfel, va fi altfel.

De fapt, acest lucru poate fi spus și despre întreaga ta viață, precum în Cer, așa și pe Pământ.

Bine, dacă într-adevăr îmi creez viața mea, ca și pe a celor din jurul meu, așa cum aleg să fie, atunci aleg pentru noi toți să îmbrățișăm cu adevărat chemarea preoților lumii noastre. Mă inspiră enorm oameni cum ar fi Joan Beck (al cărei nume l-am schimbat, pentru a-i proteja identitatea), care mi-a împărtășit în ianuarie 2003 cum moartea fiului ei i-a schimbat viața.

Jason – primul ei născut – avea 18 ani și era în ultimul an de liceu. S-a înecat în mod tragic, în prima zi în care lua lecții de înot. Moartea sa a distrus-o pe Joan, pe familia ei și întreaga comunitate.

Joan a explicat că ea nu și-a imaginat niciodată cât de fizică putea să fie vindecarea durerii ei. La două zile după moartea lui Jason, l-a simțit lângă ea. Spune că nu ar fi putut să treacă prin această experiență dureroasă, fără prezența fiului lângă ea.

Experiența lui Joan de a se conecta cu spiritul fiului ei a determinat acțiunea ei de a înțelege ce se află în spatele morții lui Jason. Ca fiică a bisericii Metodiste Unificate, ea credea că Dumnezeu era prezent, dar că se aștepta ca ea să aibă grijă de propria sa viață. Dar ea nu putea pricepe de ce a trebuit să moară fiul ei iubit. Joan fusese mereu o mamă bună, care și-a învățat copiii să deosebească binele de rău.

După ce Jason a părăsit lumea materială, Joan mi-a explicat că fiul ei i-a rămas alături, în timp ce ea căuta răspunsuri. El o ghida, chiar și când ea se împotrivea adevărului. Puterea ei de a-l ierta pe profesorul de sport este un exemplu al rolului pe care Jason a continuat să-l joace în viața ei.

Joan nu avusese prea multe întâlniri cu profesorul de sport, dar după moartea lui Jason, a continuat să-l vadă. Jason a ajutat-o

pe Joan să realizeze că a-l ierta pe profesorul de sport era cursul potrivit al acțiunii. Acum, ea se simte eliberată de sentimentele de furie. Deși se teme că unii oameni ar crede că este nebună, se consolează cu faptul că și-a găsit un nou drum în viață.

Când Joan mi-a împărtășit povestea, am fost impresionat de experiența ei și i-am mulțumit pentru că a făcut acest lucru.

I-am spus....

Joan, știu câtă disperare ai simțit când a murit Jason și sunt fericit că a găsit o cale de a rămâne conectat cu tine, pentru a te ajuta să treci peste toate acestea – și să te conducă spre adevăruri tot mai mari.

Sunt sigur că acesta era scopul lui Jason, încă de la început. Fiecare dintre noi intervine în viețile celorlalți pentru un motiv și cu un scop. Acesta este aproape întotdeauna legat de nivelul unei creșteri spirituale. Și tu ai intrat în viața profesorului de sport, pentru același motiv. Indiferent de cât de groaznic te simți în legătură cu ce s-a întâmplat, îmi imaginez că și el a simțit la fel. Chiar dacă nu a arătat, sunt sigur că a fost distrus în interiorul său. S-a întâmplat în timpul turei sale. Nu poate să treacă peste asta, indiferent cât și-ar dori să schimbe totul. Va suspina noaptea timp de mulți ani de-acum încolo, sunt sigur.

Sper, nu numai că l-ai iertat în sufletul tău, dar și că i-ai vorbit, și că ai avut sentimente de dragostea față de el, că i-ai spus că înțelegi cât de groaznic se simte (chiar dacă nu o arată, repet asta) și vrei să știe că l-ai „iertat" (ceea ce sună ca și când ar fi făcut ceva „rău", pentru care este „vinovat", dar tu „îl eliberezi"), deși nu era nevoie să-l ierți, pentru că știi că este un om bun, că nu a făcut nimic intenționat sau cu rea-voință, iar ceea ce s-a întâmplat a fost o tragedie care, pur și simplu, s-a întâmplat. Pur și simplu, s-a întâmplat.

Aceste lucruri mai apar în viață. Aceste lucruri se întâmplă. Și nimeni nu este „vinovat" în astfel de cazuri.

Spune-i că ai înțeles asta și speri că își va putea continua viața așa cum și tu ți-o continui pe a ta, fiind încă în stare să aduci bucurie și iubire, zâmbet și fericire în viețile celorlalți.

Da, și spune-i că Jason vrea ca el să-și amintească de miile de tineri ale căror vieți au fost atinse în moduri pozitive și importante – și că încă mai poate face asta. Dar ca să înveți să trăiești cu o greșeală trebuie să transformi tragedia în binecuvântare, să vindeci omenirea, pentru că toți suntem oameni și am făcut greșeli în viață, și toți suntem capabili să oferim și să aducem multă iubire lumii, și o putem face, dacă ne îngăduim nouă înșine s-o facem.

Spune-i aceste lucruri pentru că el are nevoie să-i fie vindecată rana, iar tu ești unul dintre cei mai puternici oameni care l-ar putea ajuta. Da?

Cu dragoste și îmbrățișări ...

Neale

Iată cum Joan poate fi un adevărat preot. Nu trebuie să fii „hirotonisit", pentru a fi preot în lume. Dumnezeu te-a hirotonisit prin însușirea de a fi viu. Poți fi – și ești – un preot, chiar acum. În fiecare zi, dacă o cauți, vei găsi șansa de a sluji, vindecând sau iubind pe altcineva.

Ce le poți spune celor care mor? Până acum asta a fost cel mai dificil pentru mine. Pentru majoritatea, cred. Ce alinare le pot oferi?

Dacă întâlnești oameni care cred că iertarea este ceea ce-i face „demni de a fi în rai", oferă-le iertare – și spune-le că și Dumnezeu îi iartă.

Dacă întâlnești oameni care cred că, după moartea lor, vor ajunge direct în brațele Domnului și ale celor dragi, oferă-le confirmarea – spune-le că și Dumnezeu confirmă asta.

Dacă întâlnești oameni care cred că nu mai există nici-un fel de viață după moarte, oferă-le o alternativă – și spune-le că și Dumnezeu le-o oferă.

Dumnezeu creează atât de multe evenimente în viață, cu mii de voci diferite, în mii de momente diferite, auzite doar de cei care ascultă cu adevărat.

Această conversație, oferită ție și omenirii, este unul din acele evenimente.

Îți ofer această rugăciune pentru cei care mor:

Dumnezeu, așa cum Îl înțelegi tu, este acum cu tine, chiar în această oră, chiar în acest moment. Dacă nu-L înțelegi deloc pe Dumnezeu, nu contează. Dumnezeu este totuși aici cu tine, în acest loc, chiar acum, șoptindu-i sufletului tău „Ești binevenit, oricând ești gata să te întorci Acasă".

Nu vei fi respins din nicio cauză sau motiv. Dacă există vreo cauză sau vreun motiv pe care tu îl crezi întemeiat, Dumnezeu le face să fie neîntemeiate – dacă vrei ca Dumnezeu să o facă. Dumnezeu, chiar în acest moment, face ca toate drumurile să fie libere, drepte, spunând: „Faceți loc pentru cel preaiubit de Mine, care a ales să fie Acasă cu Dumnezeu" – dacă vrei ca Dumnezeu să o facă

Această rugăciune îți este oferită ție, minunat copil al universului, când te îmbarci în cea mai fericită călătorie pe care ai făcut-o vreodată, plină de surprize minunate. O călătorie spre cea mai mare fericire pe care ai cunoscut-o vreodată și către cea mai importantă experiență pe care o vei avea vreodată.

Visează acum la lucruri glorioase. Visează la fiecare fantezie devenită realitate. Visează la dispariția oricărei dureri, că primești înapoi tot ceea ce timpul ți-a răpit vreodată.

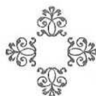
Visează că-i vei revedea pe cei dragi – pe cei care au plecat înainte și pe cei care îi vor urma.

Să fii absolut sigur că, atunci când vei veni aici, vei fi din nou alături de cei care au avut un loc important în viața ta și care au murit. Și nu te îngrijora în privința celor lăsați în urmă. Îi vei revedea și pe ei, iar și iar, și îi vei iubi din nou, iar și iar, de-a lungul eternității, și chiar și acum. Asta, pentru că nu poate exista o separare, acolo unde este iubire – și nici așteptare, acolo unde există doar Acum.

Zâmbește, deci, gândindu-te la bucuria care îți este rezervată. Aceste daruri au fost pregătite pentru tine și Dumnezeu te așteaptă să te întorci Acasă, pentru a le primi. Pace, bucurie și iubire ești tu, și ai tăi – acum și întotdeauna.

Așa este, și așa va fi pentru totdeauna.

Amin.

Strămoșii tăi merg alături de tine.
Urmașii îți stau alături, atenți la deciziile pe care le luați în numele lor.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru această rugăciune absolut minunată. Sper că oamenii de pretutindeni din lumea asta o vor folosi, dacă vor simți că îi ajută în acel moment și îi va aduce liniște, mângâiere, speranță și înțelegere celui aflat pe moarte.

Dar așteaptă, te rog. Mai este ceva ce trebuie să înțeleg. Am auzit corect? Ce ai vrut să spui, când ai zis că îi vom vedea pe cei dragi care ne urmează în moarte „chiar și în acest moment"?

Îți amintești când, mai devreme, am vorbit despre soția lui Andrew Parker, Pip, și m-ai întrebat ceva despre ea?

Da. Te-am întrebat dacă ea și-a dorit să aibă cancer, la o vârstă atât de tânără. Am întrebat dacă ea a ales *într-adevăr*, de bunăvoie, să plece atât de repede, să moară atât de tânără. Am spus că așa ceva ar fi extrem de greu de acceptat de către soțul ei, de copii și de către membrii familiei. Ei se vor întreba cu o durere adâncă, sunt sigur: *De ce a vrut Pip să ne părăsească așa?*

Și-ți amintești ce ți-am spus?

Da, ai spus: „Am un răspuns care te va șoca".

Am păstrat două reamintiri pentru sfârșitul conversației noastre. Sunt cele mai vesele, cele mai minunate reamintiri dintre toate. Prima este...

A ȘAPTESPREZECEA REAMINTIRE

În moarte vei fi întâmpinat de toți cei dragi – de către cei care au murit înainte și de către cei care te vor urma. Aceste suflete te vor alina, atunci când te eliberezi de atașamentul de lumea materială, ghidându-te cu blândețe prin tărâmul spiritual. Nu vei mai fi niciodată singur – și nu ești singur nici acum.

Sunt atât de recunoscător să aflu asta. În călătorie, cea mai mare teamă îmi este de „singurătate".

Nu ești niciodată singur și nu poți fi singur, prin natura a ceea ce ești. Nu ești un individ, ci o Individuație a Totului. Ești o parte din Toți Cei Care Trăiesc și din noi toți, cei care am investit în experiența ta. Strămoșii tăi merg alături de tine. Urmașii îți stau alături, atenți la deciziile luate în numele lor. Cu toții suntem lângă tine, întotdeauna – și tu ești alături de noi. Îți trebuie doar credința de a Ști că suntem aici.

Da, dar asta nu înțeleg. Această ultimă Reamintire nu o pot înțelege. Adică, atunci când închid ochii și mor și când îi deschid în Viața de Apoi, toți cei pe care i-am iubit – *inclusiv cei pe care i-am lăsat în urmă* – vor fi acolo?

Dacă îți dorești asta, vor fi. Dacă știi că vor fi, dacă speri atât de tare că vor fi, vei fi conștient de prezența lor lângă tine.

Dar ... după cum ți-am spus deja, am auzit de multe ori spunându-se că sufletele celor care au murit *înaintea* mea mă vor aștepta când „traversez". Ai spus-o chiar Tu, mai devreme. Dar nu am auzit *niciodată* spunându-se că oameni care sunt vii *împreună* cu mine *acum*, care sunt vii în momentul morții mele, se vor afla acolo ca să mă primească. Cum se poate asta?

Minunea Realității Finale se manifestă în aceea că, deși cei care rămân în lumea materială pot avea sentimentul că mai stau mult timp în realitatea fizică, unde există iluzia timpului, vă veți reuni în propriul tău Moment de Acum.

Dar ... am crezut că eu voi fi acolo *să-i* întâmpin, când mor *ei*. Adică, dacă eu sunt unul dintre cei dragi *lor,* nu eu ar trebui să-i aștept când mor?

Da, ar trebui ... și o vei face.

Doamne, îmi pare rău, nu reușesc să Te urmăresc. Dacă *eu* îi aștept când *ei* trec dincolo și *ei* sunt deja acolo când trec *eu*, cum ... care este succesiunea aici?

Întâmpinarea unora de către ceilalți, la sfârșitul vieții materiale, este secvențio-simultană.

Dar când ceva este secvențial *și* simultan, pe care îl trăiesc ca experiență? Nu mi-ai explicat niciodată asta până acum. Simt că un lucru se întâmplă după un altul, sau simt că totul se întâmplă în același timp?

Oricare variantă alegi. Te poți uita la o anumită imagine din „fresca" ta, sau poți face un pas înapoi, pentru a te uita la întregul zid dintr-o dată. Este o problemă de perspectivă. Și poți alege orice perspectivă care te ajută. Poți alege orice perspectivă îți este pe plac.

Implicațiile a ceea ce spui sunt enorme. Este ca și când, atunci când viața *mea* se termină, se termină și a *celorlalți*. Când *eu* mor, toată lumea moare. Asta nu pare corect.

Nu este nimic nedrept în asta. Injustiția și nedreptatea nu sunt posibile în Realitatea Supremă. Pot trece mulți ani, până când cei dragi vor muri – dar acei ani vor fi comprimați în mai puțin de o secundă, în locul Fără Timp. Dacă vrei să te dai un pas înapoi de lângă perete și să vezi toată

imaginea, îi vei vedea însoțindu-te în Viața de Apoi – „imediat". Asta am spus mai înainte, că dacă tu *crezi* că persoanele dragi – *toți* cei dragi – vor fi lângă tine în Viața de Apoi, exact când ai trecut dincolo, dacă doar *speri* că vor fi lângă tine, vei fi conștient de prezența lor acolo. Credința creează perspectiva și speranța te îndepărtează de cel mai rău lucru pe care ți-l poți imagina, permițându-ți să vezi o imagine mai largă.

O, Doamne, ideea aceasta este atât de nouă din punct de vedere teologic, atât de ... *uluitoare*. Nu am mai auzit asta până acum. Adică, nu e ceva ce mi-aș fi putut imagina vreodată.

Este o descriere perfectă a Împărăției lui Dumnezeu.

Îți spun acum, vei fi împreună cu toate sufletele cu care ai călătorit vreodată, cu cei cu care călătorești acum, *și cu toți cei cu care vei călători în viitor.*

Însoțitorii mei din viitor vor fi acolo?

Dacă îi vrei acolo, da.

Nimic nu se întâmplă, dacă nu îți dorești. Amintește-ți că „raiul" îți oferă ce vrei. „Iadul" îți oferă ce nu-ți dorești. Există multă discuție teologică în jurul acestor două cuvinte, dar, în final, asta este. „Iadul", nici măcar nu există, decât dacă îl creezi – ceea ce înseamnă că tu încă obții ce-ți dorești! Și dacă îți creezi propriul iad, el dispare în momentul în care nu-l mai vrei.

Deci, în realitate, *raiul este tot ce există.*

Într-adevăr, asta poate fi esența teologiei tale: Raiul este singurul care există.

Folosește evenimentele de astăzi, pentru a crea premisele zilei de mâine.

37

Sunt atât de fermecat de această idee! Dar – poate că mă „gândesc" la asta mult prea mult, – DAR dacă voi fi împreună, în acest rai, cu acele suflete cu care voi merge prin viețile următoare, asta înseamnă că voi trece prin *toate* viețile mele – inclusiv *prin aceasta* – cu suflete pe care le știam ... *dinainte.*

Da, asta ar însemna. Nu ți s-a întâmplat să întâlnești o persoană și să simți că o știai dinainte?

Da, de mul... – ODoamnecespuiTuacolo??!!

Este doar începutul minunilor și a gloriei, copilul meu frumos, doar începutul. Shakespeare avea dreptate când a spus că: „Sunt mai multe lucruri în Rai și pe Pământ, Horațio, decât sunt visate de filosofia voastră".

Nu ți-am spus că în Împărăția Mea sunt multe palate? Nu am spus că voi sunteți dumnezei? Îți spun că vă veți aduna cu *toții* **împreună, Suflete din Vechime. Toți vă veți întâlni și vă veți iubi din nou. Vă veți reuni din nou și pentru totdeauna, în Cercul Sacru al Co-Creației. Sufletele partenere ale tuturor viețilIor tale te vor înconjura și te vor umple de iubire, când răspunzi la Sfânta Întrebare:** *Vrei să continui? Te simți împlinit cu această experiență a Divinității?*

Ce revelație incredibilă!

Oh, minunea Mea, copilul Meu, creația Mea care îțitaie respirația, nu ți-am spus aproape nimic încă. Trebuie să-ți arăt lucruri care vor face ca până și asta să pară o banalitate. Primul lucru pe care trebuie să ți-l arăt când părăsești această lume este Sinele tău minunat. Te vei vedea așa *cum ai fost creat la început,* **în oglinda propriei iubiri. Te vei iubi din nou, așa cum îți era permis s-o faci în Rai. Vei fi împlinit din nou și te vei deplasa pe tărâmul spiritual, cu verva și spiritul momentelor tale cele mai incitante. Te vei experimenta pe tine însuți ca în vremurile de tinerețe pământeană și va fi ca și când nu ar fi trecut nicio clipă – și asta e exact ceea ce s-a** *și întâmplat.*

Trebuie să-Ți pun o întrebare finală – ceva ce nu am atins de-a lungul întregului dialog. Ce se întâmplă cu moartea copiilor? Trăiesc și ei aceleași senzații despre care vorbim aici?

Da, într-un mod blând. Moartea este foarte blândă cu copiii, deoarece rareori se întâmplă ca ei să moară cu tot felul de noțiuni negative preconcepute, despre ce se întâmplă după. Ei sunt puri. Ei de-abia au venit din tărâmul spiritual. Nu au părăsit de multă vreme Esența Ființei Lor. Ei tocmai au ieșit din Esență. Și astfel, copiii trec prin primele stadii ale morții, foarte rapid și se reîntorc aproape imediat în Contopirea cu Esența.

Dar când reapar și trăiesc momentul Sfintei Întrebări, continuă sub formă de bebeluși, sau la vârsta la care și-au părăsit trupul?

Li se dă un moment al Celei Mai Mari Alegeri pe care o vor face vreodată – aceeași alegere pe care o fac toate sufletele, înainte de a intra pe tărâmul spiritual. Își pot continua viața, păstrând identitatea pe care au părăsit-o în ultima lor

experiență materială, sau își pot crea o identitate nouă. Toate sufletele pot face această alegere.

Se poate spune că un copil poate „crește" în Viața de Apoi. Copiii devin conștienți pe deplin despre ceea ce se întâmplă – și de Realitatea Supremă. Ei știu de ce vin pe Pământ și știu de ce l-au părăsit atât de repede. Dacă se simt împliniți prin toate acestea, vor continua în orice formă își doresc. Dacă nu se simt împlinți, vor avea aceeași oportunitate de a se „reîntoarce la viață", ca orice alt suflet. Procesul este același pentru toate sufletele, indiferent de vârsta trupurilor din lumea materială.

Dar acum aș vrea să spun ceva despre planul copiilor care au murit la o vârstă fragedă.

Da, te rog. Mi-aș dori foarte mult să aflu despre asta.

Acele suflete care intră într-un trup și îl părăsesc foarte repede – copiii care mor la naștere, de exemplu, sau la vârste foarte fragede – inevitabil servesc programul altora, la un nivel foarte înalt.

Toate sufletele ajung la starea fizică pentru a-și servi programul lor individual – dar în acest program pot fi foarte puține lucruri care să-i privească direct și totul are legătură cu programul altora. Sufletul care se întoarce ca avatar sau ca maestru, de exemplu, o face pentru bucuria acestei experiențe – și știe că cel mai bun lucru pe care-l poate face este să servească, aproape în exclusivitate, programul celorlalți. Programul celorlalți poate consta în a-și aminti Ceea Ce Sunt Cu Adevărat – și, la un anumit nivel, să trăiască asta. Avatarul, sau maestrul, servește acest program, prin faptul că își trăiește propria viață.

În mod similar, multe suflete vin pe Pământ pentru a experimenta bucuria de a servi programul altora, în alt

mod. Uneori, li se cere să părăsească lumea repede, pentru a putea servi. Şi nu este niciodată o tragedie pentru acel suflet. El a fost de *acord* să plece repede.

Adică, am făcut înțelegeri cu alte suflete? Avem „contracte"?

Da, amintește-ți că ți-am spus că toate sufletele pe care le-ai iubit te vor aștepta în momentul morții. Sunt incluse sufletele care au murit înaintea ta, precum și cele care te urmează. Vei deschide „ochii" când „treci dincolo", ca *să-i găsești pe toți* – la fel cum vor face și ei, când vor trece pe partea cealaltă. Toți veți fi acolo pentru ceilalți, în acel Unic Moment Care Este.

Ne vom întâlni în același când/unde.

Exact. Și veți sărbători cu bucurie tot ceea ce ați co-creat, pentru ca fiecare dintre voi să-și găsească Sinele și Ceea Ce Sunteți cu Adevărat – și să trăiți acest lucru. Veți încheia apoi „contracte" sau înțelegeri cu ceilalți, despre ce veți face în următoarea exprimare *secvențial-simultană*. Ca întotdeauna, vei alege să trăiești următoarea exprimare ca și când s-ar întâmpla secvențial – și, ca de obicei, se va întâmpla simultan.

Ai întrebat, în urmă cu ceva timp, despre îngeri și dacă ei se reîntorc pe Pământ în formă fizică, și mă întreb dacă îți amintești răspunsul meu.

Desigur. Ai spus că fac asta tot timpul.

Vorbim aici despre copii care au murit foarte repede.

Ei sunt *îngerii?*

Fiecare suflet care vine într-un trup, pentru a servi programul altora, este un înger – și fiecare copil care a murit prea repede, a făcut-o pentru a-i face un cadou altui om. Darul poate că nu va fi înțeles, pentru un timp, de către

parteneri și de către ceilalți care, normal, sunt profund îndurerați. Dar te asigur că, pe măsură ce trece timpul și apare vindecarea, darul va fi văzut, va fi primit iar lucrarea acelor mici minunății – care pot fi descrise ca fiind îngeri – se va împlini.

Ceea ce spui acum este un lucru liniștitor. Este o noțiune foarte blândă și vindecătoare.

Nu este doar o noțiune. Este o stare de fapt. Așa stau lucrurile. Este ceea ce este.

Sunt atât de recunoscător să aflu asta și să știu tot ce mi-ai spus în *Conversații cu Dumnezeu*. Acest dialog continuu mi-a schimbat viața și a atins și viețile a milioane de oameni din toată lumea. Nu știu ce să spun. Știu că este conversația noastră finală ...

Conversația noastră finală, *publică*. Voi fi mereu lângă tine. La fel cum cei dragi sunt mereu alături de tine. Plutesc pe lângă tine – unii în formă fizică, alții ca ghizi spirituali sau ca îngeri. Însă *toți* sunt îngeri. Chiar și cei despre care credeai că ți se opun, chiar și cei pe care-i credeai dușmani. Toți au venit în lume asta dintr-un motiv Divin și cu un scop Divin: ca tu să știi să alegi, să exprimi și să trăiești, să devii și să completezi, Cine Ești Tu Cu Adevărat.

Prin urmare, trebuie să știi că: Viața pe această planetă este cea mai mare comoară a noastră, creată pentru tine ca un context în cadrul căruia poți lua următoarea decizie glorioasă despre Sinele tău. Să mai știi și că, pentru a te ajuta să alegi, *ți-am trimis numai îngeri*.

Mi-ai mai spus asta înainte. Nu am putut să te aud. Viața mea era un dezastru, a trebuit să găsesc pe cineva pe care să dau vina. Lumea mea era aproape de distrugere, trebuia să găsesc vinovat pe *cineva*.

Și nu am spus, oare, să nu judeci și să nu condamni?

Așadar, fii Lumină în întuneric și nu blestema. Pentru că tot ce se întâmplă a apărut pentru a-ți ajuta să treci în lumea și în experiența celei mai minunate imaginații.

Folosește evenimentele de azi pentru a crea premisele de mâine și folosește experiența de Acum, pentru a produce minunea Eternității.

Cu acestea, hai să încheiem conversația noastră publică. Ai spus mai devreme că nu ai îndeplinit încă tot ce trebuie să împlinești. Acum ai împlinit. Aproape.

Mai trebuie să-ți amintești doar cum să iubești. Complet, nu doar puțin. Până la uitarea de sine – și nu numai când este în interesul tău.

Este suficient ca să ai pe ce să te concentrezi acum, astfel încât să-i poți permite acestei conversații publice să se încheie. Asta, pentru că ai încheiat, cu această informație finală despre cosmologia întregii vieți și a vieții de după moarte, un dialog care îi este destinat întregii omeniri – și asta e destul. I-ai acordat acestui proces 10 ani din viață – și e suficient. Ai schimbat gândirea lumii despre Dumnezeu și despre Viață – și e destul.

Da, dar nu tuturor, nu a întregii lumi.

Întreaga lume *s-a schimbat*, te asigur.

Noile Revelații și Dumnezeul de Mâine au fost preluate de oamenii de pretutindeni și, mulțumită muncii tale și a altora ca tine – profesori, autori, oratori, cântăreți, vindecători și preoți, naratori de povești, mămici și tătici care și-au îmbrățișat copilul cu dragoste reală și statornică, muncitorii din podgorii și toți mesagerii care au fost implicați adânc în schimbarea felului în care este trăită viața pe Pământ – în Întreaga Lume a început o transformare remarcabilă.

În timp, transformarea va fi completă. În Timpul/Fără Timp aceasta s-a întâmplat deja.

Pentru că aceasta este dorința ta și a mea. Și, în această lume a creației, dorința Noastră s-a împlinit.

Te surprinde?

Un moment surprinzător va fi când vei intra, pentru prima dată, pe tărâmul spiritual și vei descoperi că poți crea cu viteza gândului – absolut totul. Și vei ajunge să Cunoști ce ai creat, secvențial sau simultan, după cum alegi să o faci.

O, da, ce surpriză va fi!

Și totuși, cea mai mare surpriză și cea mai mare minune de abea de acum urmează. Numai după ce decizi să te re-creezi, numai după ce decizi, împreună cu sufletele celor dragi din jurul tău, modul în care îți dorești să trăiești minunea și gloria a cine ești, doar atunci, în acel moment al alegerii, întreaga conștiență va fi deschisă către...

A OPTSPREZECEA REAMINTIRE

Libera Alegere este actul creației pure, semnătura lui Dumnezeu și darul tău, gloria și puterea ta din totdeauna și pentru totdeauna.

Poți exercita această putere atât pe tărâmul spiritual, cât și în lumea materială. O vei face prin gândurile tale, prin vorbele și prin faptele tale. Faci acest lucru chiar acum, chiar în acest moment. Așadar, în acest timp al lui Acum/Mereu, re-creează-ți Sinele, în următoarea cea mai măreață versiune, a celei mai mărețe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești.

Și, în final, să știi că: Orice alegi și oricine ești, întotdeauna ai capacitatea de a fi instantaneu ...

... Acasă cu Dumnezeu.

Așa să fie.

PROLOG

Dragii şi minunaţii mei prieteni...
Vă mulţumesc pentru că aţi călătorit cu mine.
Vă sunt recunoscător.

Sunt recunoscător, deoarece ştiu că trebuie curaj şi o bunăvoinţă enormă să fii deschis la noi gânduri şi idei despre Dumnezeu şi despre Viaţă, pentru a sta prins în acest dialog, atât de mult timp. De asemenea, sunt recunoscător întrucât acum ştiu că şi voi înţelegeţi. Şi voi vă reamintiţi. Ştiţi şi voi Cine Sunteţi Cu Adevărat. Şi asta face ca totul să fie diferit în lumea noastră.

Când am început acest dialog, în urmă cu zece ani, mă simţeam cu mult mai singur. Cu toate acestea, ştiam că mesajele conţinute de aceste cărţi minunate nu-mi era destinat numai mie. Erau destinate lumii întregi şi erau menite să *schimbe* întreaga lume. Lumea noastră ar putea beneficia de nişte schimbări chiar acum, dacă vrem să continuăm aventura noastră pe acest Pământ minunat şi să ne bucurăm de o viaţă mai bună decât am cunoscut vreodată.

Am mers cât de departe am putut, în direcţia pe care am pornit. Începem să dezasamblăm tot ce-am unit de-a lungul evoluţiei noastre. Putem vedea această demolare gradată care are loc peste tot în jurul nostru. Dar zarurile nu a fost încă aruncate şi viitorul nostru nu a fost, în niciun caz, hotărât.

Într-adevăr, specia noastră stă pe pragul zilei de mâine, având două posibilităţi distincte, prezentate ca opţiuni. O să facem un salt în timp, înainte, către expresia glorioasă a

vieţii colective cu care am fost dăruiţi – devenind într-adevăr fiinţe foarte evoluate? Sau vom face un pas uriaş înapoi, către începuturile noastre anemice, îmbrăţişând din nou mentalitatea oamenilor cavernelor şi vom trăi după cele mai primitive priorităţi?

Cu aceste întrebări se confruntă omenirea astăzi şi le-am văzut conturându-se în faţa mea, încă din tinereţe. Am simţit, încă din acele momente, că soluţia la cele mai presante probleme stătea chiar în faţa noastră, în simpla rearanjare a conceptelor de bază ale vieţii pe care o trăim. Astăzi, la sfârşitul unui deceniu de conversaţii cu Dumnezeu, sunt sigur de asta.

Însă mai ştiam ceva: schimbarea concepţiei lumii despre viaţă nu se poate face uşor, sau singur. Este nevoie de efortul combinat al fiecărei fiinţe umane care simte chemarea de a ajuta la crearea zilei de mâine. Ştii chiar acum dacă eşti unul dintre acei oameni.

Dacă eşti, te vei dedica să faci din sfârşitul acestui deceniu de Conversaţie, începutul unui Veac al Schimbării. Cred că va dura aproximativ 100 de ani – restul vieţii mele şi a voastre, şi încă vreo câţiva ani – pentru a asigura viitorul omenirii. În termeni cosmici, este cât o clipire de ochi – dar în termeni omeneşti este o treabă cu durată lungă, aşa că e bine că începem. De fapt, am început destul de târziu, după cum puteţi vedea, aruncând o privire rapidă spre lumea din jur.

Misiunea noastră, în cazul că să alegem s-o acceptăm, este să schimbăm mentalitatea omenirii despre ea însăşi. Ca să facem asta, trebuie să ne schimbăm Povestea Culturală. Trebuie să schimbăm ce ne spunem nouă înşine despre cine suntem, despre cum este viaţa, de ce ne aflăm aici pe Pământ şi despre ce vrea Dumnezeu. Trebuie să ne edu-

căm copiii într-un nou mod şi cu noi idei, despre ce înseamnă să fii uman. Şi trebuie să începem, re-educându-ne pe noi înşine.

Tu ştii toate astea, desigur. În interiorul tău, deja ştii toate astea. De aceea ai ajuns la această carte. Poţi să crezi că ai ajuns la ea din întâmplare, dar bineînţeles că nu este adevărat, şi acum eşti capabil să vezi asta. Te-ai deschis către acest dialog cu Divinitatea, ţi-ai permis să ai această conversaţie cu Dumnezeu, pentru a-ţi putea aminti ceea ce ai înţeles, din totdeauna, în adâncul fiinţei tale – şi astfel poţi aduna şi forma afirmaţiile pentru a-i ajuta şi pe ceilalţi să-şi amintească.

De aceea mi s-au apărut mie *Conversaţiile cu Dumnezeu* şi de aceea ţi-au apărut şi ţie.

Acum începe adevărata muncă. Tu ai un rol important de jucat, chiar dacă mai ai de trăit doar patru săptămâni, patru luni, patru ani sau patru decade.

Chiar şi cei aflaţi foarte aproape de moarte – poate că mai ales aceia – au de făcut ceva. Dacă aleg să facă asta, pot împărtăşi un mesaj prin felul în care mor şi care îi va influenţa puternic pe cei din jur – şi astfel, întreaga lume. Acesta este unul dintre punctele principale ale cărţii.

Moartea, spune acest dialog final, *este un act de creaţie.*

De asemenea, cei care-şi continuă viaţa în actuala formă fizică, pentru încă un timp, pot contribui mult la procesul prin care toate sufletele îşi pot reaminti cine sunt şi de ce sunt aici. Venind pe Pământ pentru a afla şi a ne trăi adevărata identitate, putem accelera acest proces, ajutându-i şi pe alţii să afle şi să-şi trăiască propria identitate.

Aceasta este marele Secret al Vieţii. Este cel mai important punct pe care îl vom atinge, în timp ce ne vom continua călătoria către casa cu Dumnezeu.

Sunt multe metode de a întreprinde această operă şi, înainte de a vă lăsa cu textul final al dialogului, vă voi sugera un mod extraordinar prin care vă puteţi schimba viaţa şi lumea. Dar, mai întâi, să vedem câteva lucruri simple pe care le puteţi face şi nişte resurse accesibile imediat, pentru a extinde experienţa personală a minunatei energii a Noii Spiritualităţi.

Poţi alege să generezi energie colectivă în explorarea ideilor Noii Spiritualităţi – ceea ce poate elibera omenirea de vechile paradigme ale fricii şi separării, ale furiei şi violenţei, îndreptându-te către o nouă exprimare a vieţii, mai liniştită şi mai veselă. Poţi face asta, formând un Grup de Studiu *Acasă cu Dumnezeu*. Crearea grupurilor mici care se întâlnesc fără ceremonial în casele oamenilor, de două sau de trei ori pe lună, ne poate ajuta mult în a scrie noua Poveste Culturală, bazată pe noi convingeri care produc noi comportamente, în viaţa de zi cu zi.

(Dacă doreşti informaţii de la un Grup de Studiu *Acasă cu Dumnezeu* care să te ajute în acest proces, le găseşti pe www.nealedonaldwalsch.com)

Prin astfel de metode putem schimba lumea. Vă rog să nu vă îndoiţi de asta. O mână de oameni, care se întâlnesc în mod regulat în „grupuri" pe tot globul, are deja un impact puternic asupra vieţii de zi cu zi şi poate schimba lumea.

Singura întrebare care rămâne nu este dacă oamenii care se întâlnesc discret în grupuri pot schimba lumea, ci *în ce mod vrem să se schimbe lumea noastră?*

Un lucru despre care sunt întrebat mereu, oriunde merg, este: Cum pot transmite mesajele din *Conversaţii cu Dumnezeu,* copiilor mei?

Sunt atât de fericit că acum există un mod – şi asta mulţumită unui om remarcabil, numit Robert Friedman,

care a ales să publice o serie de cărți bazate pe *Conversații cu Dumnezeu*. Primele două cărți ale seriei sunt *Micul Suflet și Soarele*, și *Micul Suflet și Pământul*. Aceste cărți spun povestea Micului Suflet și a aventurilor sale, atât pe tărâmul spiritual cât și în lumea materială. În cărți există și niște ilustrații atât de frumoase, încât copiii de la patru la șapte ani pot pricepe cu ușurință semnificațiile adânci prezentate acolo.

Mai multe aventuri ale Micului Suflet se află în pregătire. Toate sunt la Hampton Roads Publishing Company, pe care Dl. Friedman a creat-o special pentru a putea aduce astfel de mesaje lumii. (Ar trebui să vă spun că este omul care și-a asumat primul riscul publicării trilogiei *Conversațiilor cu Dumnezeu*, cu zece ani în urmă. Ceea ce acum pare banal, atunci era un joc riscant. Mulți bani și bunăvoință ar fi fost pierdute. Aceasta nu l-a oprit pe Bob - și lumea este mai bună, pentru că el a avut acest curaj și implicare).

Pentru copiii voștri adolescenți sau pentru nepoți, găsiți *Conversațiile cu Dumnezeu pentru Adolescenți și părinți*. Această carte conține întrebări venite din partea tinerilor, despre viață, așa cum o trăiesc ei. Mergând prin toată lumea, și chiar pe internet, am căutat să-i întreb pe tineri: „Dacă ai putea să-I pui lui Dumnezeu o întrebare, care ar fi aceasta?" Dialogul extraordinar din această carte dedicată tinerilor reprezintă răspunsul.

Dacă dorești amintiri muzicale frumoase ale mesajelor de aici, îți recomand câteva locuri unde le vei putea găsi. Albumul de acum câțiva ani al lui Carly Simons, *M-ai văzut în ultima vreme?* conține un cântec extraordinar „Viața este eternă", bazat pe mesajul lui Rossiter W. Raymond, pe care l-am citat în această carte. Compozitoarea de muzică country, Annie Sims, a înregistrat câteva melodii frumoase, incluzând cel puțin două cântece inspirate direct din expe-

riența ei cu *Conversațiile cu Dumnezeu*. Extrem de frumoasa baladă „Călătorie lăuntrică", de pe albumul *Half the Moon*, este un exemplu care te mișcă profund. Oricum, multe dintre cântecele cu înțelesuri profunde, scrise și interpretate în ultimii ani de către Alanis Morissette, vorbesc direct din inima Zeiței/Zeului regăsit în fiecare dintre noi. Sunt atât de impresionat de angajamentul făcut de Alanis pentru a-și folosi glasul ei minunat nu numai pentru distracție, ci și pentru a extinde conștiința planetei noastre.

Aș mai vrea să vă atrag atenția asupra unui mod prin care puteți împărtăși ceea ce participanții Grupului Noii Spiritualități *Conversații cu Dumnezeu*, au trăit ca experiență de-a lungul anilor, cu ajutorul meditațiilor cu îndrumare, oferite de către Nancy Fleming Walsch. Mulți dintre participanți ne-au spus că aceste meditații remarcabilele oferă o metodă de deplasare de la a se Cunoaște, la a se Trăi pe ei înșiși ca experiență, oferindu-le o metodă minunată de a observa conexiunea lor cu Sursa. Această deplasare de la Cunoaștere, la Experimentare este călătoria despre care am vorbit pe larg în această carte. Trei dintre meditațiile cu cel mai mare impact se află acum pe CD, într-un program numit *Locul tău secret*. Îl recomand oricui își dorește o unealtă cu care să exploreze, în profunzime, cum este să fii Acasă cu Dumnezeu.

Informațiile din Cursul *Acasă cu Dumnezeu*, cărțile despre *Micul Suflet*, muzica Anniei Sims și a Alanisei Morissette, imaginile extraordinare de pe CD-ul *Locul tău secret*, și Grupurile Noii Spiritualități *Conversații cu Dumnezeu*, prezentate peste tot în lume, pot fi obținute de pe site-ul www.nealedonaldwalsch.com, făcând click pe Oportunități Speciale și pe pagina de Resurse. Iar ăsta este doar începutul.

Am intenționat să rămâneți cu ideea că voi *înșivă* puteți fi o forță puternică în creația viitorului nostru colectiv. Întrebarea nu este dacă *puteți*, ci dacă *vreți*.

Dar pentru a face asta, trebuie să aveți o unealtă, o metodă, un mod prin care forța puternică existentă în interiorul vostru poate să-și propage efectele asupra forței puternice aflată în exteriorul vostru. Aveți acea unealtă, dar poate că nu sunteți conștienți de ea. Este unealta realizării individuale, prin acțiune colectivă. Aceasta este metoda prin care fiecare dintre noi își poate găsi drumul, prin unirea cu alții într-o întreprindere comună, direcționând eforturile către același final. Am mai folosit acest citat mai înainte și îl voi repeta: „Problema cu lumea de azi este că civilii nu sunt organizați ... iar cei organizați nu sunt civili". Cred că vorbele îi aparțin redactorului de ziar Jimmy Breslin - și nu ar fi putut fi mai exact de-atât. Deci, misiunea noastră este să *devenim organizați*.

Stând în fața unui public de vreo 750 de oameni în Olanda, în Octombrie 2005, am făcut o declarație spontană, care a înflăcărat un grup select de oameni extraordinari, determinându-i să facă o acțiune pe plan mondial. I-am spus publicului: „Uitați-vă ce a făcut o mână de oameni care au adus teroare în lumea noastră. Imaginați-vă ce ar face un grup similar de oameni, dacă s-ar angaja să aducă pace, iubire și bucurie în lume".

Am adăugat: „Dați-mi 1.000 de oameni - 10 din Olanda, 10 din Danemarca, 10 din Franța, 10 din Germania, 10 din Italia ... 100 din întreaga Europă, 100 din Coreea, China, Japonia și Estul Îndepărtat, 100 din Estul Mijlociu, 100 din Africa, 100 din America de Sud, 100 din America de Nord și tot așa ... dați-mi 1.000 de oameni împrăștiați pe toată planeta și vom schimba lumea".

Apoi, m-am surprins spunând:

„De fapt, dacă vrei să fii unul dintre acești oameni, trimite-mi un email la info@theGroupOf1000.com".

Pe atunci, acea adresă nici nu exista! După prezentare, a trebuit să merg în grabă în camera mea de hotel, pentru a o crea. A doua zi de dimineață, când am deschis noua căsuță poștală, erau 77 mesaje.

Ne aflam pe drumul cel bun.

Acum mergem înainte, formând o rețea mondială ce va sprijini o inițiativă globală remarcabilă, pentru a ajuta omenirea să-și schimbe mentalitatea despre ea însăși. Intenționăm să facem asta, schimbând Povestea noastră Culturală și intenționăm să o facem prin a schimba ceea ce ne învățăm noi, *despre* noi înșine. Nu oricine se interesează de Grupul celor 1.000 se decide să fie membru. Nivelul de angajament față de lume și de viitorul ei este foarte, foarte înalt.

Cei care s-au alăturat, au ales să facă o schimbare pe planeta noastră, într-un mod profund și remarcabil.

Dacă vreți să știți mai multe despre această inițiativă spirituală importantă, vă rugăm să scrieți la:

info@theGroupOf1000.com

Aș vrea să închei cu câteva vorbe despre religia tradițională și despre actualizarea sa. Sunt conștient că mulți membri ai religiei tradiționale vor fi atenți la acest dialog și la ce facem aici. Deseori îmi doresc ca religiile noastre tradiționale să vadă lucrurile puțin diferit. Atât de multe s-ar schimba și milioane de oameni nu ar mai privi viața, moartea sau pe Dumnezeu cu teamă, dacă religiile tradiționale ar înceta să-i mai învețe că Dumnezeu ne trimite în iad, că Dumnezeu fie ne răsplătește fie ne condamnă la damnare veșnică, în Ziua Judecății.

Deseori mă gândesc ce bine ar fi dacă dacă religiile ne-ar învăța că *tot ce facem, facem pentru noi.* Atunci am putea elimina vinovăția din conștiința noastră, pe măsură ce ne apropiem de momentul morții și nu ne-am mai crea niciodată propriul „iad", când trecem prin ușa morții.

Și totuși, trebuie să recunosc că religia tradițională schimbă multe dintre mesajele sale – și îi sunt profund recunoscător. Văd aceasta ca pe un semn sigur și hotărât al evoluției noastre și vreau să recunosc și să onorez transformarea minunată pe care am văzut-o în cuvântările unor lideri religioși din zilele noastre.

Am menționat în câteva cărți precedente, declarațiile remarcabile făcute de Papa Ioan Paul al II-lea. Iadul nu există ca loc, a spus Papa. Atât „raiul" cât și „iadul" sunt (în cuvintele Papei, nu în *Conversații cu Dumnezeu!*) „stări de a fi".

În prelegeri ținute în fața unei audiențe de peste 8.000 de oameni, în zilele de miercuri ale lunii iulie 1999, Papa Ioan Paul al II-lea s-a apropiat de ideea de rai și iad. Potrivit ziarului *L'Osservatore Romano,* ziarul Observației Sfinte, Sfântul Părinte a spus: „Când forma acestei lumi va fi trecut, toți cei care L-au primit pe Dumnezeu în viața lor și s-au deschis cu sinceritate spre dragostea Sa, cel puțin în momentul morții vor savura acea comuniune completă cu Dumnezeu, ceea ce reprezintă scopul vieții umane".

Aceasta, desigur, repetă practic ceea ce spune și cartea pe care o țineți în mâini.

„Raiul este finalul suprem și împlinirea celei mai adânci năzuințe umane, starea fericirii supreme și definitive", a continuat Papa.

Vorbind despre iad, în Catethesis, Papa a spus că trebuie să avem grijă să nu răstălmăcim imaginile iadului din Sfânta Scriptură și a explicat că „mai degrabă decât un loc,

iadul indică o stare a celor care se separă de bunăvoie și definitiv de Dumnezeu, sursa întregii vieți și bucurii".

Cred că Papa a fost inspirat direct de Divinitate, când a făcut aceste declarații. Era, în mod sigur, conștient că fiecare cuvânt al său era urmărit de lumea întreagă. În propriile mele conversații cu Dumnezeu a fost clarificat în mod repetat că iadul nu este o pedeapsă de la Dumnezeu, ci că este auto-creat din gândurile de izolare ale ființelor umane, care au fost învățate că suntem separați de Dumnezeu.

Mai mult, am fost inspirat, în această conversație, să dezvălui faptul că ideile și conceptele despre iad și damnare, pe care le ducem cu noi toată viața, se reproduc în experiența de după moarte. Aceasta se întâmplă, ne-a spus Dumnezeu în acest dialog, că în al doilea stadiu al morții trăim ce ne așteptăm să trăim – inclusiv iadul, dacă la asta ne așteptăm.

În propriile observații din 1999, Papa Ioan Paul II a spus că „iadul nu este o pedeapsă impusă din afară, de Dumnezeu, ci o dezvoltare a premiselor deja stabilite de către oameni, în această viață".

Puteți crede așa ceva? Este o declarație venită direct de la cea mai înaltă autoritate religioasă existentă în viețile a miliarde de oameni, de la liderul spiritual al uneia dintre cele mai importante religii.

„Iadul este o condiție rezultată din atitudinea și acțiunile pe care le adoptă oamenii în această viață", a adăugat Ioan Paul.

Aceasta este, din nou, exact ce am spus aici.

Ideea Papei este că iadul nu e o pedeapsă de la Dumnezeu, ci e ceva ce ne creăm singuri, prin gândurile noastre despre separarea de Divinitate și este izbitor de asemănătoare cu declarația făcută de evanghelistul Billy Graham, în

urmă cu câțiva ani:

„Singurul lucru pe care-l pot spune cu siguranță este că iadul înseamnă separarea de Dumnezeu. Suntem separați de lumină, de compania sa. Acesta este iadul. Când vine vorba despre focul propriu-zis, nu predic despre el, deoarece nu sunt sigur că există". (revista *Time*, II/15/93).

Deci cum e cu adevărul despre „iazul de foc", ce arde pentru o eternitate? Biblia spune că realitatea iadului este o doctrină vitală (Ev.6:1, 2). Iudeii au arătat că iadul este real, un loc precis, unde există foc și torturi (Iudei 3,7). Apostolul Ioan a văzut că iadul este un loc real (Apocalipsa.14:10, 20:10-15, 21:8). Dar atât reverendul Graham, cât și Papa Ioan Paul al II-lea resping complet această învățătură din Scriptură.

Este minunat că lideri religioși importanți încep să pună sub semnul întrebării învățăturile care nu ne apropie de Dumnezeu, ci ne îndepărtează. Și recunosc fericit că principalul curent religios se trezește. *Există* speranță pentru un viitor luminos. *Putem* atinge masa critică, împărtășind noile idei despre Dumnezeu și despre Viață, dacă ne unim, folosind puterea Internetului și a altor metode de comunicare în masă, ca radioul, televiziunea și filmele.

Intenționez să folosesc toate aceste modalități, luni și ani de-acum încolo, acum că „însărcinarea" mea a fost modificată. După cum am spus, acesta este ultima mea carte cu dialoguri. Oricum, nu este sfârșitul activității mele. Dumnezeu tocmai mi-a schimbat „fișa postului", de la *aducerea* mesajului, la *răspândirea* sa. Pentru că m-am îmbarcat în această nouă misiune, intenționez să visez visul imposibil: într-o zi, omenirea va auzi cea mai importantă declarație a lui Dumnezeu către lume ...

M-ați înțeles greșit.

Până acum, a existat un inamic imbatabil în încercarea îndelungată a omenirii de a se autorealiza. Acest inamic a fost mentalitatea despre noi înșine. Minunatul personaj comic, interpretat de Walt Kelly, a exprimat acest lucru atât de succint:

„Ne-am întâlnit dușmanii și ei suntem noi".

Și așa, merg mai departe, ca Don Quijote, văzându-mă pe mine, pe toți, și întreaga lume cu alți ochi ...

Este o sarcină pe care sper că o vei prelua și tu. Dumnezeu ne-a promis că ideile omenirii se schimbă și că visele noastre pot fi cele care schimbă, într-adevăr, lumea. Aș vrea să fiu martor al acestei realități, în Momentul Prezent al Prezentului meu. Vă îndemn pe toți să continuăm să creăm realitatea colectivă în timp și în spațiu, să ne unim energiile pentru a produce rezultate noi, minunate, după care am tânjit atât de mult.

Parteneriatul meu spiritual cu voi, în acești zece ani de conversații cu Dumnezeu, reprezintă ceva de neuitat.

Vă păstrez cu duioșie în suflet și vă iubesc în toți când/unde ai ființei mele.

Să mergem cu TOȚII înainte ...

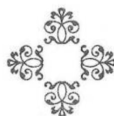
Să visăm visul imposibil,
să luptăm cu inamicul imbatabil,
să purtăm mâhnirea de nesuportat,
să alergăm acolo unde nu îndrăznesc
să meargă cei curajoși.

Să îndreptăm erorile de neîndreptat,
să iubim, pur și cast, de la distanță,
să încercăm, atunci când brațele ne sunt foarte trudite,
să atingem steaua de neatins.

Aceasta este încercarea mea să urmez steaua.
Nu contează cât de fără speranță,
nu contează cât de departe,
să luptăm pentru dreptate,
fără să întrebăm și fără pauză,
să fim dispuși să mergem în iad,
pentru o cauză cerească.

Și știu că dacă voi fi credincios acestei cauze glorioase,
Inima mea se va simți liniștită și calmă,
când mă așez să mă odihnesc,
și lumea va fi mai bună, pentru că
un om, batjocorit și acoperit de cicatrice,
încă încearcă, cu ultimul gram de curaj,
să atingă steaua de neatins.

Întotdeauna, în toate modurile și pe toate căile
Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Crăciun, 2005

REAMINTIRILE

Prima Reamintire:
A muri este ceva ce faci pentru tine.

A doua Reamintire:
Tu ești cauza propriei tale morți. Aceasta este întotdeauna adevărat, indiferent unde sau cum mori.

A treia Reamintire:
Nu poți muri împotriva voinței tale.

A patra Reamintire:
Nici o cale pe care o alegem ca să mergem înapoi Acasă, nu e mai bună decât oricare altă cale.

A Cincea Reamintire:
Moartea nu este niciodată o tragedie.
Este întotdeauna un dar.

A Șasea Reamintire:
Tu și Dumnezeu sunteți Una.
Nu există separare între voi.

A Șaptea Reamintire:
Moartea nu există.

A Opta Reamintire:
Nu poți schimba Realitatea Supremă, dar poți schimba experiența pe care o ai în legătură cu ea.

A Noua Reamintire:
Dorința a Tot Ceea Ce Este e de a se Cunoaște pe Sine Însuși, în Propria Sa Experiență. Aceasta este rațiunea întregii Vieți.

A Zecea Reamintire:
Viața este eternă.

A Unsprezecea Reamintire:
Momentul și împrejurările morții sunt întotdeauna perfecte.

A Douăsprezecea Reamintire:
Moartea fiecărei persoane servește întotdeauna planul oricărei alte persoane care este conștientă de ea. Iată de ce sunt conștienți de ea. Așadar, nicio moarte (și nicio viață) nu este vreodată „irosită".
Nimeni nu moare „zadarnic."

A Treisprezecea Reamintire:
Nașterea și moartea reprezintă același lucru.

A Patrusprezecea Reamintire:
Te afli continuu în actul creației, atât în viață, cât și în moarte.

A Cincisprezecea Reamintire:
Nu există sfârșitul evoluției.

A Șaisprezecea Reamintire:
Moartea este reversibilă.

A Șaptesprezecea Reamintire:
În moarte vei fi întâmpinat de toți cei dragi – de către cei care au murit înainte și de către cei care vor urma.

A Optsprezecea Reamintire:
Libera Alegere este actul creației pure, semnătura lui Dumnezeu și darul tău, gloria și puterea ta din totdeauna și pentru totdeauna.

